

Mārtiņa Lutera

**Svēto Rakstu
apceres katrai dienai**

Luterisma mantojuma fonds,
otrais izdevums latviešu valodā, 2007
© *SIA Augsburgas Institūts, 2003*

No vācu valodas tulkojusi *Gundega Dumpe*
Izdevuma redaktors *Jānis Smilgainis*
Korektore *Inga Lievīte*
Maketētāja *Inta Kraukle*

Izdevējs: Luterisma mantojuma fonds
Reģ. nr. 50003360631
Rīgā, Volgundes ielā 32–104, LV-1046; tālr. +371 67270295
<http://www.lmf.lv>; fonds@lmf.lv

Sadarbībā ar *Lutheran Heritage Foundation*
51474 Romeo Plank Road
Macomb, MI 48042, USA
<http://www.lhfmissions.org>

ISBN 9984–753–204

Iespiests un iesiets tipogrāfijā *SIA “Fobo Prints”*

IEVADVĀRDI

1483. gada 10. novembris ir izcilā evaņģēliskā reformatora Mārtiņa Lutera dzimšanas diena. Šogad mēs atzīmējam viņa dzimšanas dienas 520. gadskārtu. Par godu šim notikumam tiek publicēta grāmata – Mārtiņa Lutera Svēto Rakstu apceres katrai dienai.

Liela pateicība izsakāma grāmatas *Christlicher Wegweiser für jeden Tag* sastādītājam Helmutam Korintam par tik mērķtiecīgi un saturīgi no daudzajiem M. Lutera darbiem izmeklētajiem lasījumiem katrai dienai visa gada garumā. Lasījumi grāmatā sakārtoti kopā ar Svēto Rakstu citējumu un tam sekojošu Lutera skaidrojumu. Šis darbs ir atzinīgi novērtēts un piedzīvojis daudzus atkārtotus izdevumus vācu valodā.

“Šajā vīrā ir atspīdējis viss diženais Dieva vārda spēks, kas ir pārāks par zobeniem un šķēpiem, par važām un lāstiem,” – tā par Mārtiņu Luteru sacījis kāds 17. gs. luterāņu teologs. Šie vārdi izsaka Lutera patieso spēku. Tas nebija viņa paša spēks, bet Dieva vārda spēks, kura uzticīgs sludinātājs viņš bija.

Luters bija teicams Svēto Rakstu skaidrotājs, par to mēs varam pārliecināties arī šajā grāmatā. Dienu pēc dienas, gadu pēc gada viņš sludināja Dieva vārdu draudzē un mācīja saviem studentiem. Viņam piemita pārsteidzoši dziļa Bībeles tekstu izpratne un brīnišķīga spēja tos izskaidrot cilvēkiem. Abpusējo

cilvēka dzīves realitāti – cilvēka grēka dziļumu un Dieva žēlastības lielumu – Lutera atklāj ar neparastu vienkāršību, skaidrību un meistarību. Viņa sludināšana joprojām ir aktuāla un nes svētību arī mūsdienu cilvēkam.

Ikviens no šiem lasījumiem ir skaidrs Dieva vārda izklāsts un kalpo kā dzīvības maize un svētība ikvienam kristietim, kas pa šīs pasaules šauro un grūto ceļu dodas uz apsolīto zemi. Ceram, ka šī grāmata būs arī kā ierosme turpmākām Lutera rakstu studijām, kuri aizvien vairāk kļūst pieejami latviešu lasītājam.

Izdevēji

1. janvāris

Mūsu Kunga vārda došanas svētki

Kad astoņas dienas bija pagājušas un bērns bija jāapgraiza, tad Viņa vārdu nosauca: Jēzus, kā to eņģelis bija teicis. (Lk. 2:21)

Tam, ka Viņa vārds ir Jēzus, ir pamatojums: mūsu valodā tas nozīmē – Pestītājs; jo Pestītājs ir tas, kas glābj, palīdz, atpestī un nes svētību ikvienam. Ebreju valodā šādu Pestītāju sauc “Jēzus”. Arī eņģelis Gabriels Jāzepam sapnī bija teicis: “..un tu nosauksi Viņu vārdā Jēzus, jo Viņš atpestīs Savu tautu no Viņas grēkiem.” (Mt. 1:21) Pats eņģelis šeit arī paskaidro, kādēļ šis Bērns tiks saukts vārdā Jēzus – Pestītājs, proti, Viņš nesīs svētību un pestīšanu Savai tautai. Bet kāds tad ir mūsu vārds? Nav šaubu: ja Kristus mums dod visu, kas Viņam pieder, Viņš dod mums arī Savu vārdu. Tādēļ mēs visi tiekam saukti par kristiešiem – visi saņemam Jēzus, Pestītāja, vārdu – kā sauc Viņu, tāpat tiekam saukti arī mēs – kā Sv. Pāvils raksta romiešiem: “Cerībā mēs esam pestīti.” (Rom. 8:24) Redzi, tādēļ kristieša kārtai ir dots tik nenovērtējams gods. Tā saņem visu Kristus dārgumu pāriplūstošo bagātību, ko Viņš izlej pār mums, tā ka mūsu sirdis kļūst brīvas, bezbailīgas, prieka un miera pilnas un spēj labprāt pildīt bauslības prasības.

2. janvāris

Atdari man acis, lai es skaidri saredzu Tavas bauslības brīnuma darbus! (Ps. 119:18)

Tev jāzina, ka Svētie Raksti ir Grāmata, kas visu pārējo grāmatu gudrības pārvērš par ģeķību; jo neviena no tām nemāca par mūžīgo dzīvību – to dara vienīgi šī Grāmata. Tādēļ tev pilnīgi jāatmet cerības uz savu prātu un saprašānu, jāmetas ceļos, patiesā pazemībā un nopietnībā lūdzot Dievu, lai Viņš caur Savu mīļo Dēlu dod tev Svēto Garu, kas tevi apgaismotu, vadītu un dotu īstu izpratni. Otrkārt, tev ar vislielāko uzmanību jāpārdomā, ko Svētais Gars tevī grib paveikt, un jāsargās no apnikuma un maldīgām domām, proti, ja esi vienu vai divas reizes lasījis, dzirdējis vai pārrunājis Svēto Rakstu mācību, tad būsi to jau izpratis pašos pamatos. Un treškārt – īstais pārbaudes akmens ir kārdinājumi. Tie tev māca ne vien zināt un saprast, bet arī pieredzēt to, cik pareizs, patiess, salds, mīlīgs, spēcīgs un mierinošs ir Dieva vārds – tā ir gudrība, kas pārsniedz visu pārējo gudrību.

3. janvāris

Mūsu Tēvs Debesīs.. (Mt. 6:9)

Kaut arī jūtu un pieredzu, ka es diemžēl nespēju no visas sirds sacīt lūgšanas Mūsu Tēvs vārdus – jo to pilnīgā veidā nespēj neviens cilvēks uz zemes, citādi mēs jau būtu iegājuši mūžīgajā dzīvošanā –, tomēr gribu mēģināt un iesākt kā bērnīš cieši turēties pie sava Tēva. Ja es nespēju pietiekami stipri ticēt, tomēr nedrīkstu saukt Dievu par meli, nedz teikt Viņam “nē”. Kaut arī nespēju rīkoties tā, kā būtu pareizi, es tomēr nedrīkstu nostāties pret Dievu, it kā gribēdams saukt Viņu par velnu; man dienu pēc dienas jāmacās lasīt kā ābecē, līdz būšu iemācījies teikt līdzī lūgšanu Mūsu Tēvs un šo sprediķi, cik vien labi vai slikti es spēju, kaut arī tā vēl būtu tikai stostišanās un vāvuļošana, tomēr – kaut tikai šie vārdi nāktu pār manām lūpām.

4. janvāris

Svētīts lai top Tavs vārds. Lai nāk Tava valstība.

Tavs prāts lai notiek kā debesīs, tā arī virs zemes.

(Mt. 6:9–10)

Kad Dievs uzklausa pirmos trīs lūgumus un svētī mūsos Savu vārdu, Viņš ieceļ mūs Savā valstībā un izlej mūsos Savu žēlastību, kas sāk mūs darīt dievbi-jīgus. Šī žēlastība sāk darīt Dieva prātu. Un tad tā sastopas ar pretestības pilno Ādamu. Bet Dieva žēlastība sirdī vērsas pret šo Ādamu un saka: Tavs prāts lai notiek – jo cilvēks jūt, ka pats sev ir uzkrāvis smagu nastu. Kad Dievs dzird šo saucienu, Viņš grib nākt palīgā Savai mīļajai žēlastībai un vairo Savu Valstību. Viņš ar lielu spēku sāk cīņu pret šo neganto blēdi – veco Ādamu, rada tam dažādas nelaimes, sagrauj visus tā nodomus, apkauno un liek negodā viņu pašu un visu, ko viņš dara. Tas notiek, kad Dievs mums sūta dažādas ciešanas un pretinieku uzbrukumus. Tieši tam kalpo ļaunas ļaužu valodas, ļauni, neuzticīgi cilvēki un, ja ar cilvēkiem vien vēl nepietiek, nāk talkā arī pats velns – lai mūsu griba tiktu nonāvēta līdz ar visām ļaunajām tieksmēm un notiktu Dieva prāts, tā ka Dieva žēlastība iemantotu Valstību un tajā paliktu tikai Dieva slava un gods.

5. janvāris

Elija bija cilvēks, līdzīgs mums, bet lūgdams lūdza, lai lietus nelītu, un nelija virs zemes trīs gadus un sešus mēnešus. (Jēk. 5:17)

Patiesi, ir tā, ka mēs neesam ne Jozua, kas ar savu lūgšanu lika saulei debesīs apstāties, nedz Mozus, kas ar savu lūgšanu pāršķīra Sarkano jūru, nedz arī Elija, kas ar lūgšanu izsauca uguni no debesīm. Tomēr arī mēs esam tieši tie paši cilvēki, kam Dievs ir uzticējis Savu vārdu un caur Savu Garu ļāvis sludināt, tā ka esam tādi paši cilvēki, kādi bija Mozus, Jozua, Elija un visi pārējie svētie. Jo mums ir tas pats Dieva vārds un Gars, un mēs esam tā paša Dieva sludinātāji un kalpi, kam kalpojuši šie svētie; lai gan viņi ir bijuši izcilāki ļaudis nekā mēs, tomēr tiem nav bijis augstāka, labāka Dieva, nedz arī labākas miesas un asiņu kā mums. Jo viņi ir bijuši cilvēki – tāpat kā mēs, tā paša Dieva, mūsu Radītāja radītas būtnes. Tādēļ Dievam ir jāuzklausā kā viņu, tā arī mūsu lūgšanas, jo mēs esam Viņa mīļā Dēla līgavas, tas ir, Viņa baznīcas locekļi, kuras sirsnīgā lūgšana nevar palikt neuzklausīta.

6. janvāris

Mūsu Kunga Atspīdēšanas diena

**Tad tie atvēra savas mantas un dāvāja Viņam zeltu,
vīraku un mirres. (Mt. 2:11)**

Kā mums ir jāizlieto zelts un manta, kam tāda pier, mūsu Kunga Kristus valstības uzturēšanai un vairošanai? Tas nozīmē, ka mums ar naudu un mantu jāpalīdz un jārūpējas, lai netrūktu uzcītīgu Evaņģēlija sludinātāju, uzticamu baznīcas kalpu un skolo-tāju, tā ka nabadzīgi ļaudis, kuri slimības vai kāda cita iemesla dēļ paši nespēj sevi nodrošināt, tomēr tiktu uzturēti. Un īpaši svarīgi ir, lai jauni, mācīties spējīgi zēni tiktu audzināti tā, ka arī mūsu pēcnācējiem būtu godīgi sludinātāji un baznīcas kalpi. Mums šajā gadījumā jārikojas kā gudram, apdomīgam dārzniekam, kas arvien stāda jaunus kociņus, lai tad, ja kāds no vecajiem kokiem šodien, pēc gada vai diviem aiziet bojā, tā vietā drīz vien augļus nestu jauns koks. Kas tā izmanto savu naudu, tas dod dāvanas un nes upurus Jēzum tāpat, kā to darīja gudrie vīri.

7. janvāris

Un, redzi, balss no debesīm sacīja: “Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts.” (Mt. 3:17)

Tā sludina visaugstākais Sludinātājs no visaugstākās un diženākās kanceles – no Debesīm. Nekad virs zemes nav atskanējis sprediķis, kas būtu augstāks par šiem Visaugstākā pasludinātajiem vārdiem, kurus visvarenais, mūžīgais, žēlīgais Dievs saka par Savu vienlīdz spēcīgo, mīļo Dēlu: “Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts.” Šī pasludinājuma lielākais māceklis un klausītājs ir Svētais Gars, Dieva trešā Persona. Tā nu nekādu vēl augstāku sludinātāju, pasludinājumu un klausītāju nevar būt; tādēļ mīļie eņģeļi klusē un viņu balsis nav dzirdamas – tie paši klausās šā visaugstākā Sludinātāja Dieva, visuvarenā Tēva vārdos, ko Viņš saka par Savu mīļo Dēlu, uz ko Viņam ir labs prāts. Bet tu varbūt sacīsi: ko man tas palīdz? Kristus ir Dieva Dēls, Viņš ir bez grēka. Turpretī es esmu nabaga grēcinieks, grēkos es esmu ieņēmts un grēkos dzimis; manu grēku dēļ manai Kristībai pietrūkst šādas varenības. Nē, tā tu nedrīksti runāt, bet gan tev ar Kristību ir jāienāk Kristus Kristībā, tā ka tava Kristība ir Kristus Kristība un Viņa Kristība ir tava Kristība – abas tās ir viena Kristība.

8. janvāris

Un kārdinātājs piestājās pie Viņa un sacīja: “Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi.” (Mt. 4:3)

Saki nu, ka tev ir Dievs, kas rūpējas par tevi! Kur tad nu ir tavs Debesu Tēvs, kas par tevi rūpējas? Man šķiet, Viņš tevi it viegli atstāj. Tad nu ēd un dzer no savas ticības! Rādi, kā tu kļūsi paēdis! Kā tad tu esi Dieva Dēls, kā Dievs izturas pret tevi tēvišķīgi, ja Viņš nesniedz tev pat maizes garozu, bet atstāj tik nabadzīgu un izsalkušu! Vai tad nu vēl tici, ka esi Viņa Dēls un Viņš ir tavs Tēvs? Ar šādām domām velns patiesi uzbrūk visiem Dieva bērniem, un arī Kristus noteikti izjutis to pašu; jo Viņš nebija nedz koks, nedz akmens, lai arī bija un palika šķīsts un bez grēka, – tāds, kādi mēs nespējam būt.

9. janvāris

Ja jūs Mani būtu pazinuši, jūs būtu pazinuši arī Manu Tēvu. (Jņ. 8:19)

Tad nu arī neraugies ne atpakaļ, ne augšup, kā gribēdams jau iepriekš kaut ko uzzināt par Tēvu; tāpat nekas neiznāks. Bet dari tā – aizver acis un saki: es nezinu par Dievu un Tēvu neko citu, kā vien to, ko dzirdu par Viņu Kristus vārdos. Jo viss, kas tiek sludināts vai izdomāts un atšķiras no šā vīra vārdiem, lai cik cēli un brīnišķīgi būtu tādi izdomājumi, nav pasludinājums par Tēvu, bet ir un paliek tikai aklums, maldi un pats velns. Bet Kristus saka: “Kurš pazīst Mani, tas pazīst Manu Tēvu.” Jo Tēvs ir sacījis, ka Viņš atklāsies caur Dēlu. Tā Viņš ved mūs ārā no visām augstajām skolām, no visu gudro ļaužu likumiem, no visu svēto ļaužu dzīves, no visām reliģijām un mācībām, sacīdams: “Kurš grib zināt, kas esmu Es, Dievs Tēvs, tam jāuzklausā Kristus, Mans Dēls.”

10. janvāris

Bet šauri ir vārti un šaurs ir ceļš, kas aizved uz dzīvību. (Mt. 7:14)

Kristietis dzīvo grūtu dzīvi, gluži kā iedams pa šauru taku, jā, kā pa naža asmeni. Velns ir mūsu vidū, pasaulē, un tas bez mitas kampj pēc mums ar savu rijīgo muti, lai varētu ievest mūs nepacietībā, izmisumā un kurnēšanā pret Dievu. Turklāt arī pasaule nostājas pret mums, tā negrib atkāpties un pieļaut, ka nokļūstam Debesīs. Tā miesa guļ uz mūsu kakla, ka topam apgrūtināti visās lietās. Un pats ceļš ir tik šaurs, ka rūpju mums diezgan arī tad, ja nebūtu nekādu citu draudu, nedz šķēršļu. Tomēr mums tie jāpārvar – citādi būsim pasaules un velna varā. Tādēļ pārdomā un ievēro šos vārdus; ja gribi būt kristietis, tad esi tāds; taču platāku ceļu nepadarīsi.

11. janvāris

Tagad es visu to uzskatu par zaudējumu.. uzskatu to par mēsliem, lai Kristu iegūtu. (Fil. 3:8)

Īsi sakot, es negribu ne redzēt, ne zināt ko citu – kā vien Kristu; Viņš ir mans dārgums, Viņa dēļ negribu pieķerties citām lietām, jā, visas šīs lietas es uzskatu par dubļiem un mēsliem. Viņš ir mana gaisma, mana rīta zvaigzne; kad caur ticību esmu Viņu ieguvis un satvēris, nemaz vairs nevaru ne zināt, ne jautāt, vai pasaulē atrodams kāds likums, grēks, taisnība vai netaisnība. Pat ja varētu savākt vienkopus visu, kas vien ir debesīs un virs zemes, – kas gan tas viss ir salīdzinājumā ar Jēzu Kristu, Dieva Dēlu, manu mīļo Kungu, kas mani tā mīlējis un pats Sevi par mani nodevis!

12. janvāris

Bauslības gals ir Kristus; Viņā iegūst taisnību ikviens, kas tic. (Rom. 10:4)

Bauslība saka: “Tu grēko.” Ja saku: “Jā,” tad esmu pazudis. Ja gribu teikt: “Nē,” man vajadzīgs drošs pamats, uz kuru varu nostāties, lai spētu atspēkot apsūdzību un palikt pie šīs savas atbildes. Bet kā gan lai es to spētu? Es taču tieku taisnīgi apsūdzēts, turklāt arī Raksti apliecina, ka esmu grēkos dzimis. Kur tad lai rodu pamatu savam “nē”? Es to noteikti neatradīšu savā sirdī, bet – vienīgi Kristū, jā, Viņā gan es to saņemu un saku: “Redzi, es varu teikt “nē,”” runādams pretī visai bauslībai, un šim manam vārdam ir drošs pamats; jo Viņš ir šķīsts un bez grēka. Viņš arī man ļauj sacīt “nē” bauslības apsūdzībai, lai gan, pats sevi uzlūkodams, es redzu, ka esmu grēcinieks un nevaru tiesāties ar Dievu, un jūtu, ka manī nav nekā šķīsta; redzēdams Dieva dusmas, es tomēr tai pašā laikā arī zinu, ka man ir dota Kristus taisnība – tad es vairs neesmu grēkos grimis.

13. janvāris

Dievs ir mīlestība, un, kas paliek mīlestībā, tas paliek Dievā un Dievs viņā. (1. Jņ. 4:16)

Tie patiesi ir augsti vārdi, brīnišķīgs mīlestības cildinājums un spēcīgs pamudinājums, rādot mums visaugstāko un vispilnīgāko piemēru. Kad tiek stāstīts, ka mīlestība ir jaukākais un pilnīgākais tikums – tie tomēr ir maznozīmīgi vārdi salīdzinājumā ar to, ko šeit saka apustulis: Dievs pats ir mīlestība – ja kāds gribētu attēlot un parādīt Dievu, tam nevajadzētu attēlot neko citu kā pilnīgu mīlestību. Dievišķā daba nav nekas cits kā šādas mīlestības liesmas un kvēle, kas piepilda debesis un zemi. Un atkal, ja gribētu attēlot mīlestību, tas nebūtu nekas cilvēcisks, pat ne eņģelisks vai debešķīgs, bet gan – pats Dievs.

14. janvāris

Bērniņi, nemīlēsīm vārdiem, nedz ar mēli, bet ar darbiem un ar patiesību. (1. Jņ. 3:18)

Šos vārdus apustulis saka pret viltus brāļiem un liekuļiem, kuri izliekas esam kristieši – pret tiem, kuriem Evaņģēlijs ir tikai mēles galā. Tie iedomājas, ka Evaņģēlijs un ticība arī nav nekas vairāk kā tikai vārdi, ar kuriem var nomazgāt daudz netīrumu; reiz dzirdējuši Evaņģēlija vārdu, tie iedomājas, ka viņi vien ir īsti meistari un labāk par visiem citiem prot nopelt un nosodīt visu pasauli, ka neviens nav tik evaņģēlisks kā viņi. Taču visas viņu runas ir viena vienīga tukšu salmu kulšana – tas ir skaidri redzams, jo viņi pat nedomā dzīvot saskaņā ar saviem vārdiem un darbos pierādīt šo mīlestību, apliecināt, ka ir runājuši nopietni. Neko vairāk viņi nav iemācījušies, kā vien – dzirdējuši, ka tikai caur ticību iegūstama grēku piedošana un mūžīgā dzīvošana un ka ar darbiem to nevaram sasniegt. Tādēļ viņi kļūst slinki, negrib vairs darīt nevienu darbu, bet tikai greznojas ar ticības vārdu un kļūst arvien ļaunāki, dzīvodami tā, ka arī pasaulei nākas tos nosodīt, nemaz nerunājot par to, kā viņi varētu pastāvēt Dieva priekšā.

15. janvāris

Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā pati par sevi ir nedzīva.. Parādi man savu ticību bez darbiem, un es tev parādīšu ticību no saviem darbiem. (Jēk. 2:17–18)

Tagad ir tik daudz dažādu ļaužu, kuri lepojas ar Evaņģēliju! Bet cik daudz viņu vidū ir tādu, kuri Evaņģēlija dēļ būtu ar mieru zaudēt kaut vienu grasi vai labprāt attektos no savas alkatības un ļaunprātībām? Neviens zemnieks, nedz pilsētnieks taču šāda iemesla dēļ negribēs savus graudus tirgū pārdot par feniņu lētāk, kaut gan tā vajadzētu darīt; ja vien varētu, katrs daudz labprātāk gribētu saņemt kādu guldeni vairāk; ja pilsētniekam izdodas pārdot plānu alu īsta alus vietā, viņu nekādi sirdsapziņas pārmetumi nemoka. Tāpat ir ar visiem darījumiem – arī ikviens amatnieks cenšas gūt labumu uz citu rēķina; visi rauš, cik vien spēj, skauž un nodara zaudējumus citiem, nemaz neraizēdamies, ko par to saka Evaņģēlijs un sirdsapziņa.

16. janvāris

**Kristus Jēzus mums kļuvis par Dieva gudrību,
par taisnību, par dzīves svētumu un pestīšanu.**

(1. Kor. 1:30)

To vari saprast pēc tam, kad esi atzinis, ka visa tava gudrība ir nolādēta ģeķība, tava taisnība – nolādēta netaisnība, tavs svētums – nolādēta nešķīstība, bet tavi glābšanās mēģinājumi – nožēlojams pazušanas ceļš. Tad tu sajūti, ka Dieva un visas radības priekšā esi nelga, grēcinieks, nešķīsts, nolādēts cilvēks, ne vien vārdiem, bet ar visu sirdi, arī ar darbiem parādi, ka tev nav cita mierinājuma, nav cita glābiņa, kā vien ticība Kristum, kuru Dievs tev ir devis, lai vienīgi Viņa taisnība tevi uzturētu.

17. janvāris

Nedomājiet, ka Es esmu nācis mieru atnest virs zemes; Es neesmu nācis atnest mieru, bet zobenu. Es esmu nācis cilvēku savest naidā ar viņa tēvu un meitu ar viņas māti, un vedeklu ar viņas vīramāti. Un viņa paša māju ļaudis būs cilvēka ienaidnieki. (Mt. 10:34–36)

Visas Vecās Derības cīņas un kari ir līdzībā attēlojuši Evaņģēlija pasludinājumu – šis pasludinājums neizbēgami rada cīņas, nevienprātību, ķildas un troksni. Tādu dzīvi kristiešiem ir nācies dzīvot arī apustuļu un mocekļu laikos, kad kristietībā viss notika vislabākajā veidā. Tas ir svētīgs nemiers, troksnis un cīņas, ko rada Dieva vārds. Šādos brīžos iesākas īsta ticība, un tai arvien nāk līdzī arī vajāšanas un ciešanas – tā ir īsta kristīga cilvēka dzīve.

18. janvāris

**Beidzot – topiet stipri savā Kungā un Viņa vare-
najā spēkā. (Ef. 6:10)**

Ja gribat būt stipri un neuzvarami, ļaujiet, lai Kungs Kristus ir jūsu spēks. Satveriet Viņu jo cieši un neatkāpieties no Viņa, lai Viņš būtu jums labi pazīstams un Viņa vārds jūsu vidū tiktu saglabāts tīrs un nesagrozīts; mācieties šo Vārdu ik dienu, uzticīgi lasiet, iegaumējiet un paturiet to savās sirdīs tik cieši, lai Dieva vārds un jūsu sirdis kļūtu par vienu lietu. Esiet pārliecināti par šo Vārdu vairāk nekā par savu dzīvību. Ja tā ir, jūs esat patiesi stipri un nelokāmi, varat pastāvēt un justies droši, lai vai kāds ienaidnieks jums uzbruktu, vienalga, vai tas būtu pats velns vai viņa vēstneši.

19. janvāris

**Mūsu ļaudīm jāmacās ar labiem darbiem palīdzēt,
kur vajadzība spiež, lai tie nebūtu neaugli.**

(Tit. 3:14)

Labs darbs ir nevis tas, ka tu dod žēlastības dāvanas vai daudz lūdz, bet ka nodod sevi sava tuvākā rīcībā un kalpo viņam, kā vien tu to spēj un kā viņam vajadzīgs: gan ar žēlastības dāvanām, lūgšanām, darbu, gavēšanu, gan ar padomu, mierinājumu, mācību, pamudinājumu, nosodījumu, piedošanu, gan ar apģērbu, ēdienu, un galu galā – arī ar ciešanām un miršanu viņa labā. Saki man – kur gan tagad kristiešu vidū sastopami šādi darbi? Kaut Dievs dotu, ka es varētu par šīm lietām runāt pērkona grāvieniem līdzīgā balsī, lai tā atskanētu visā pasaulē un izrautu no visu ļaužu sirdīm, mutēm, ausīm un grāmatām izdomātos labos darbus vai vismaz mācītu viņiem sniegt īstu atbalstu tuvākajam.

20. janvāris

Zinādami, ka neviens cilvēks netop taisnots pēc bauslības darbiem, bet ticībā Jēzum Kristum, arī mēs kļūvām ticīgi Kristum Jēzum, lai taptu taisnoti Kristus ticībā un ne pēc bauslības darbiem, jo pēc bauslības darbiem neviens cilvēks nekļūst taisnots. (Gal. 2:16)

Pielūko, ka neļauj sevi maldināt, aizvest projām no ticības un pievērst labajiem darbiem! Labi darbi tev ir jādara, taču ir jāpaļaujas nevis uz šiem darbiem, bet vienīgi uz Kristus darbu. Mums nav jāuzbrūk grēkam, nāvei un ellei ar mūsu pašu labajiem darbiem, bet jānorāda uz mūsu taisno Pestītāju, Ciānas ķēniņu, kas zina, kā tikt galā ar grēku, nāvi un elli. Viņš ir grēka nonāvētājs, nāves iznīcinātājs un elles aprijējs. Ļauj, lai Kristus dara šīs lietas, bet tu savus darbus veltī savam tuvākajam, lai tie kļūtu par drošu zīmi tavai ticībai šim Pestītājam un grēka nonāvētājam!

21. janvāris

Ja sakām, ka mums nav grēka, tad maldinām pašī sevi un patiesības nav mūsos. (1. Jņ. 1:8)

Kristus valstība ir grēcinieku valstība. Šeit nav neviena svētā, kam nenāktos sacīt: ak, visuspēcīgais Dievs, es atzīstu sevi par nabaga grēcinieku, nepiemini manu parādu! Mums visiem dziedama viena un tā pati dziesma: “Mūsu Tēvs debesīs, piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem!” Bet citi dievbijīgie svētie, kuri savam svētumam nezina ne gala, ne malas, neko no šiem vārdiem nesaprot; tie domā, ka Kristus valstībā grēka nav, ka tajā visiem ir jābūt šķīstiem un tīriem kā dūjām. Tie vēlas redzēt kristieti, kas ir tikpat svēts un gluži bez grēka, kā pats Kristus. Nekādā ziņā ne! – Kristietis ir tas, kas, būdams grēcinieks, atzīst savus grēkus un ienīst tos; viņa sirds sāp tādēļ, ka tā vēl sajūt grēku. Bet, ja satiec kādu, kas saka: es esmu bez grēka, tad zini, ka tas nav patiess kristietis, bet īsti nekristīgs cilvēks, jā, pats velns no elles dziļumiem.

22. janvāris

Jēzus redzēja vienu cilvēku, vārdā Mateju, pie muitas būdas sēžam, un saka uz to: “Nāc Man pakal!” Un tas cēlās un sekoja Viņam. (Mt. 9:9)

Tas ir brīnišķīgs mierinājums, ka Kristus izvēlas par apustuļiem tik necienīgus ļaudis un grēciniekus, ka neviens no tiem nevar sava augstā amata dēļ kļūt lepns, lai neviens grēcinieks nebaidītos cerēt uz Kristu un uzticēties Viņam. Jo – kas tad ir tie, kas sapulcināti visaugstākajā svēto padomē? Patiesi, tie ir vislielākie grēcinieki un muitnieki, kuri ar savu taisnību būtu pelnījuši atrasties elles dziļumos. Tādēļ Pēterim nav pamata nicināt mani vai lepoties manā priekšā, kaut arī es esmu grēcinieks; viņam jāatceras, ka pats ir piederējis grēcinieku pulkam un darījis vissmagākos grēkus.

23. janvāris

Bet mums, kas esam stipri, pienākas nest to vājības, kas nav tik stipri, nedzīvojot par patikšanu sev pašiem. (Rom. 15:1)

Mēs nelabprāt panesam citu cilvēku trūkumus – katrs vēlētos, lai otrs būtu pilnīgs. Visi domā un runā tikai viens par otru, katrs cenšas izvairoties no citiem, lai varētu dzīvot mierā un izvairoties no nepatikas. Viens otrs veikli tiek vaļā no sava tuvākā un atstumj to, bet vēlāk atrunājas, sacīdams, ka darījis to taisnības mīlestības dēļ, negribēdams atrasties ļaunu ļaužu vidū, bet būt kopā tikai ar dievbijīgiem un labiem cilvēkiem – tādiem, kāds ir viņš pats. Šis posts valda galvenokārt to cilvēku vidū, kas iedomājas esam pārāki par citiem, kas dzīvo krietnu dzīvi un domā, ka ir saņēmuši vairāk žēlastības nekā citi. Tie lielās un plātās; kas nespēj tiem līdzināties, tam jāpazūd – to viņi tiesā un nonicina, gribēdami paši vien būt labi.

24. janvāris

Tēvi, nekaitiniet savus bērnus, bet audziniet un pamāciet tos būt paklausīgiem Tam Kungam.

(Ef. 6:4)

Ja arī vecākiem nekāda cita darba nebūtu, tie var iegūt pestīšanu, audzinādami savus bērnus. Bērnus dievbijīgi audzinot, vecākiem arvien ir pilnas rokas labu darbu. Jo kas gan ir visi izsalkušie, izslāpušie, kailie, slimie, saistītie, svešinieki salīdzinājumā ar tavu bērnu dvēselēm? Tev, kas esi nama tēvs, jā māca bērniem uzticēties Dievam, ticēt Viņam, būties Viņu un cerēt uz Viņu, godāt Viņa vārdu, ne zvērēt, ne lādēt, savaldīt miesu ar lūgšanām, gavēšanu, nomodu, darbu, turēt godā Dieva vārdu un dievkalpojumu, svētīt svēto dienu, lai viņi mācītos nepieķerties laicīgām lietām, panest nelaimes, nebīties nāves utt.

25. janvāris

Mēs pat varam sevi laimīgus teikt Dievā caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kurā tagad esam ieguvuši salīdzināšanu. (Rom. 5:11)

Velns bieži mēdz satvert mūs kādā sīkā grēkā, tā aizēnodams visus labos darbus, kurus tu savas dzīves laikā esi darījis, ka neredzi sevī vairs nekā cita, kā vien – šo grēku. Tā notiek, kad tu ielaidies strīdā ar velnu. Tādēļ kristietis nekad nespēj uzvarēt šādas ļaunas domas citādi, kā vien – tās neievērojot. Jo augstprātīgais gars, velns, nespēj paciest nicināšanu, kurai pieder Svētā Gara darbs, uzcītīga vingrināšanās lūgšanā, kā arī uzticīga Svēto Rakstu lasīšana; jo tas nav cilvēka darbs – uzvarēt domas un izmest tās no galvas.

26. janvāris

Un Ābrahāms uzcēla tur altāri Tam Kungam, kas Viņam bija parādījis. (1. Moz. 12:7)

Te redzam, ka šis svētais tēvs, lai gan ir svešumā un grūtībās, tomēr saņemtā apsolījuma dēļ domā par noteiktu vietu un mājvietu. Viņš vispirms ceļ altāri Tam Kungam, kas viņam parādījis, tas ir, viņš iekārto vietu, kur draudze varētu sapulcēties, klausīties Dieva vārdu, lūgt, slavēt Dievu, upurēt utt. Jo tieši to nozīmē – celt altāri. Ābrahāms šo vietu nav izraudzījis pēc sava padoma; to izvēlējies pats Kungs, kas Ābrahāmam parādījis. Jo Tas Kungs ir pirmais Dibinātājs, kas ļauj Sevi ieraudzīt noteiktā vietā, lai tur tiktu godāts – šeit jātiek slavētam un daudzīnātam arī Viņa apsolījumam. Tā Jēkabs, būdams tai vietā, kur bija redzējis eņģeli uzkāpjam un nokāpjam pa kāpnēm, kas sniedzās līdz Debesīm, sacīja: te ir Dieva nams un Debesu vārti. Tā Dievs, pirmoreiz parādīdamies kādā vietā un likdams tur atskanēt Savam vārdam, iesvēta un sagatavo šo vietu – tā vairs nav parasta, bet svēta vieta, kas kalpo svētām vajadzībām. Jo Dieva vārds visu dara svētu. Un nu Dieva vārdu šai vietā sludina ne vairs cilvēks, bet pats Dievs.

27. janvāris

Un Ābrahāms uzticējās Tam Kungam, un Dievs to viņam pieskaitīja par taisnību. (1. Moz. 15:6)

Ja kāds jautātu, vai Ābrahāms tajā laikā tiešām bija taisns, es atbildētu: jā, viņš bija taisns tādēļ, ka ticēja Dievam. Kad Ābrahāms, sekodams Dieva pavēlei, atstāja savu tēvzemi un devās svešumā, viņam bija stipra, lieliska ticība; taču ne visiem pavēlēts darīt tādas lietas. Tādēļ vietā, kur stāstīts par šo notikumu, nav sacīts: Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību. Svētais Gars to saka tieši šai vietā, kur dots apsolījums Ābrahāma dzimumam – lai šī mācība visos laikos Baznīcā paliktu skaidra un neapšaubāma, proti – ka visi, kas, tāpat kā Ābrahāms, tic šim apsolījumam, patiesi tiek taisnoti. Jo šos vārdus Svētais Gars licis tieši šajā vietā, kur tiem ir jāatrodas; tie skan skaidri un saprotami, atklājot, ka taisnība nav nekas cits, kā ticība Dieva apsolījumam.

28. janvāris

**Bet es driksstu nākt Tavā namā pēc Tavas lielās
žēlastības, pielūgt Tevi bijībā Tavā svētnīcā.**
(Ps. 5:8)

Divās lietās mums šajā dzīvē nepieciešams vingrināties: bijībā un cerībā. Tie divi ir ūdens avoti, kuri plūst no augšas un apakšas, kā rakstīts Soģu grāmatā 1:15. Bijība rodas, uzlūkojot draudus un biedinošo Dieva tiesu, kuras priekšā neviens nav šķīsts un bez grēka, nav neviena, kurš nebūtu pelnījis lāstu. Bet cerība nāk no Dieva apsoliājuma, no Viņa lielās žēlastības un apžēlošanas uzlūkošanas, kā rakstīts psalmā: “Piemini, Kungs, Savu laipnību, Savu žēlsirdību un žēlastību, kas ir mūžīga.” (Ps. 25:6) Tās priekšā neviens nevar būt nešķīsts, netaisns un nesvēts. Šajās divās lietās mums jāpaliek vienmēr, ne reizi nenovērsoties no tām ne pa labi, ne pa kreisi gluži kā starp augšējo un apakšējo dzirnakmeni.

29. janvāris

Visu savu zūdišanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums. (1. Pēt. 5:7)

Nezūdieties nemaz! Bet, ja nākas sastapties ar ko tādu, kas dara jums raizes – un tā tam neizbēgami jānotiek šeit, uz zemes, kur mūsu ceļā stājas daudz dažādu kārdinājumu – rīkojieties tā: nepadodieties savām raizēm un rūpēm, lai kādas tās būtu, bet atmetiet visu zūdišanos un ar sirsnīgām lūgšanām vērsieties pie Dieva; lūdziet no Viņa visu, ko būtu mēģinājuši paveikt paši, ļaujiet, lai to paveic Viņš. Un dariet to ar pateicību; jo jums ir tāds Dievs, kas par jums rūpējas, kam droši varat uzticēt visas savas vajadzības. Kas neaizstāj savu zūdišanos ar šādu lūgšanu, bet grib vispirms pats visu izsvērt ar prātu un nokārtot pēc sava padoma, tas arvien iekuļas lielā nelaimē, pazaudē prieku un mieru Dievā, tomēr neko no iecerētā nepadabā – viņš rok smiltis, pats grimdams arvien dziļāk – līdz vairs nav cerību tikt ārā. Par to ik dienu pārlicināties savā un citu cilvēku pieredzē.

30. janvāris

Es visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru.

(Fil. 4:13)

Ticība ir visspēcīga lieta; tās spēks ir neizmērojams. Tas nozīmē, ka cilvēkam, kas nevar ar šo visspēcīgo lietu – ticību – uzveikt pašu nespēcīgāko lietu – pasauli –, īstas ticības nemaz nav. Jo šī ticība nav kāda nederīga, slinka, nedzīva lieta, kas arī grēkos miruša cilvēka sirdī guļ un ir apslēpta kā viegla, nekam nederīga, tukša čaumala vai pamirusi muša, kas ziemas laikā paslēpusies kādā spraugā, līdz nāk mīlestība un atmodina iemigušo ticību, darīdama to dzīvu. Nē, īsta un patiesa ticība ir droša, stipra un nešaubīga sirds paļāvība, ar kuru cilvēks satver Kristu. Tā ir prasme, kas pārspēj visas pārējās prasmes; un šāda ticība ir tikai Svētā Gara darbs, kas pazīstams dievbijīgiem cilvēkiem, īstiem kristiešiem.

31. janvāris

Kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.
(1. Kor. 10:12)

Ak, es diemžēl pat pārāk labi zinu, ka ir jānāk vēl daudziem kārdinājumiem; un nav brīnums, ja cilvēks krīt. Bet tas gan ir brīnums, ja cilvēks, kas pakritis, atkal pieceļas un spēj stāvēt. Pēterim bija jākrīt, lai viņš uzzinātu, ka ir tikai cilvēks. Un arī šodien krīt pat Libanona ciedri, kas ar savām galotnēm sniedzas līdz pašām debesīm, jā – un brīnums pār visiem brīnumiem ir tas, ka ir krituši pat tādi kā eņģelis Debesīs un Ādams paradīzē. Kāds tad brīnums, ka vēja brāzma loka niedri un nodzēs kvēlošu dakti?

1. februāris

Tad nu Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā, sakņodamies Viņā, augdami Viņā, stipri kļūdami ticībā. (Kol. 2:6–7)

Pārdrošajiem viltus kristiešiem, kuri lielās ar savu ticību, ir jāraugās, lai viņi ar šo tukšo, aplamo lielīšanos nepieviltu paši sevi. Jo viņi gan saka: es esmu kristīts, esmu kļuvis par kristieti, tādēļ nekas vairāk man nav vajadzīgs utt. Taču šiem ļaudīm būtu jātiecas pēc tā, lai viņu ticība laistu dziļas saknes un stāvētu uz īstajiem pamatiem. Viņiem jāpārbauda pašiem sevi, jāpierāda, ka viņi stāv stingri, spēj pārvarēt kārdinājumu uzbrukumus un briesmu negaisus. Citādi tava dižošanās un drošība drīz vien var pievilt un iznīkt gluži kā dūmi gaisā; nepaļaujies uz to, ka jūties drošs, un nedomā: ja esi saņēmis mazu Dieva žēlastības un ticības dzirkstelīti, tad ar to noteikti pietiks tavai pestīšanai. Ja tev nebūs vairāk, kā tikai šī dzirkstelīte, un tu to bezrūpīgi atstāsi pelnos – nāks velns un uzlies pelniem veselu kublu ūdens, tā ka tava ticība izdzisīs.

2. februāris

Mūsu Kunga parādīšanas dienā

Simeans.. sacīja Marijai, Viņa mātei: “Redzi, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudz ļaudīm Israēlā.” (Lk. 2:34)

Bērniņš Jēzus ļaudīm tiek parādīts divos veidos: vieniem tas ir tēls, kas kļūst par piedauzību, bet citiem – skaists un mierinošs tēls. Vieniem Viņš ir kā sprungulis, kas mētājas uz ceļa un pret ko tie paklūp; citiem Viņš ir augšāmcelšanās – kā klints ceļa malā, pret ko tie atbalstās un pieceļas. Lepni, augstprātīgi un gudri svētie ar savām pierēm atsitās pret šo klinti, krīt atpakaļ, nolād un zaimo Viņu; turpretī muļķi, ģeķi un nabaga grēcinieki pieceļas, atrazdami Viņa atbalstu, un tic Viņam. Kurš guļ, tas ar Viņa palīdzību pieceļas; kurš stāv, tas pret Viņu atsitās un krīt; kurš ir pazudis un nolādēts, tas caur Viņu top pestīts; kurš grēcīgs – top taisns un svēts. Kas grib šajā lietā rast padomu ar savu cilvēcisko prātu un gudrību, nepanāks neko citu, kā – ne vien kritīs un nekad nepiecelsies, bet arī pilnīgi aizies bojā. Jo šādi ļaudis grib pārvērst Kristu par kādu citu, nekā Dievs Viņu ir darījis.

3. februāris

**To, kas grēka nepazīna, Viņš mūsu labā ir darījis
par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība.**

(2. Kor. 5:21)

Es gribētu zināt, kas notiks ar jūsu dvēselēm – vai tām reiz beidzot apņiks sava taisnība, vai tās sāks ilgoties pēc Jēzus taisnības? Šodien jau daudzi saprot, kā tas var notikt – īpaši tie, kuri visiem spēkiem cenšas kļūt taisni un dievbijīgi, taču neko nezina par taisnību, kas ir spēkā arī Dieva priekšā un bagātīgi tiek mums dāvāta Kristū. Viņi paši mēģina darīt labu tik ilgi, līdz iedomājas, ka ar saviem nopelniem un tikumiem varēs pastāvēt Dieva priekšā, kas tomēr ir pilnīgi neiespējami. Līdz šim arī jūs, tāpat kā es, bijāt šādu maldīgu uzskatu varā. Jā, es joprojām cīnos pret šiem maldiem un nevaru sacīt, ka jau būtu guvis pilnīgu uzvaru. Tādēļ mācieties pazīt Kristu, krustā sisto, mācieties atņemt cerības uz saviem pašu spēkiem un sacīt: Kungs Jēzu, Tu esi mana taisnība, bet es esmu Tavš grēks. Sargieties kļūt tik šķīsti, ka vairs negribēsīt būt grēcinieki. Kristus mājot tikai pie grēciniekiem un nekur citur. Tādēļ jau Viņš ir nācis no Debesīm, kur bija mājojis svēto vidū, lai mājotu šeit pie grēciniekiem. Domājiet par šo Kristus mīlestību, tad jūsu dvēseles baudīs mieru un saldu mierinājumu.

4. februāris

No brīvas gribas Viņš mūs ir dzemdinājis ar patiesības vārdu, lai mēs būtu Viņa radījumu pirmaji.
(Jēk. 1:18)

Visam cilvēkam ar visu, kas viņā ir, ir jānāk un jāpatveras Evaņģēlijā, un tur viņam jākļūst pilnīgi atjaunotam – jāizlien no vecās ādas, kā to dara čūska. Kad čūskai āda kļūst veca, tā meklē kādu plaisu klintī; tā ielien plaisā un pati novelk sev veco ādu, atstādama to ārpusē klints plaisas priekšā. Tā arī cilvēkam ir jāieiet Evaņģēlijā un Dieva vārdā droši jāseko tā apsolījumam, un tas viņu noteikti nepievils. Tā cilvēks novelk savu veco ādu, atstāj ārpusē savu gaismu, savu prātu, savu gribu, savu mīlestību un patiku, savu runāšanu un darbošanos, kļūdamas gluži cits, jauns cilvēks, kas visas lietas uzlūko citādi nekā iepriekš – nu viņš citādi spriež, citādi domā un vērtē, citādi grib un vēlas, citādi runā, citādi mīl, citādi tiecas, citādi rīkojas un darbojas. Nekas viņā vairs nav tā, kā bijis iepriekš.

5. februāris

Ticību es esmu turējis, kaut es arī sacīju: “Es esmu jo zemu noliekts. (Ps. 116:10)

Ja tu tici, tava sirds nevar nekļūt liksma Dievā, brīva un droša. Tad tava mīlestība laužas uz āru, darīdama labu ikvienam, kur vien tā spēj; tā sludina un vēstī šo patiesību it visiem, tā atmet visu, kas nav saskaņā ar šo mācību. Un redzi, to nu velns nespēj mierīgi noskatīties un noklausīties: viņš grib, lai tu neatstātos no viņa lietām, lai tu pieķertos gudrībai, bagātībai, slavai un varai, velns kāro padarīt tevi par ķeceri un neprātīgu cilvēku. Tādējādi tu līdz ar savu Kungu Kristu patiesības dēļ nonāc pie krusta un tiec visbriesmīgākajā veidā nozākāts; tev nākas pakļaut briesmām savu dzīvību, miesu, mantu, godu un draudzību, līdz beidzot pēc šīs dzīves vari patverties mūžīgajā dzīvošanā. Bet tas viss tev jāpieņem ar priecīgu prātu un jāņem par labu. Tev jābūt laipnam pret tiem, kuri tev liek ciest, un jāatceras, ka Dieva priekšā arī tu agrāk biji tāds pats, kādi tagad ir viņi.

6. februāris

Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārnem, bet jūs negribējāt. (Mt. 23:37)

Redzi, tā rīkojas parasta cāļu māte; reti kurš dzīvnieks tik ļoti rūpējas par saviem mazuliem. Tā pārveido balsi un liek tai skanēt žēli un lūdzoši; tā meklē un aicina savus cālīšus; ja vista atrod ko ēdamu, tā neēd pati, bet ļauj ēst cālīšiem. Tā drosmīgi cīnās pat ar vanagu; tā klieudz, izpleš spārnus un ļauj, lai cālīši paslēpjas pie viņas, palien zem spārnem un kāpj viņai pāri. Vista to visu pacieš – tā ir jauka un mīlīga aina. Tāpat arī Kristus mūs sauc ar sirsniņu balsi; Viņš par mums ir iežēlojies un sludinājis atgriešanos, parādījis katram viņa grēkus un postu; to Kristus ir darījis no visas sirds. Viņš meklē Rakstos, aicina mūs pie tiem un ļauj mums ēst; Viņš izpleš pār mums Savus spārnus – ar visu Viņa taisnību, nopelniem un žēlsirdību, laipni aicinādams un uzņemdam mūs zem tiem. Kristus mūs sasilda ar Savu dabisko siltumu, tas ir, ar Savu Svēto Garu, kas nāk vienīgi caur Viņu, un gaisos cīnās par mums, stādamies pretī velnam. Viņš ir mūsu patvēruma un sargs, kas glābj no visām briesmām.

7. februāris

**Ābrahāms ticēja Dievam, kas mirušos dara dzīvus
un sauc vārdā to, kā vēl nav, it kā tas jau būtu.**

(Rom. 4:17)

Dievs, kas caur Savu vārdu radījis debesis un zemi un licis gaismai atspīdēt tumsībā, ir pietiekami spēcīgs, lai radītu visu no nekā, darītu mirušos dzīvus, pārvērstu grēku taisnībā, lai tiem, kuri bijuši velna un elles kalpībā, dāvātu Dieva bērnu patieso brīvību. Dievs nosauca vārdā visas zvaigznes, kuras Viņš radījis; tāpat Viņš sauc vārdā arī Ābrahāma dzimumu, kas ir neskaitāms gluži kā zvaigžņu pulki – iekams vēl tas viss ir radies. Jo Dievs nesadala laiku, Viņš nenošķir pagātņi no nākotnes; Viņa priekšā viss, kas noticis un kam vēl jānotiek, ir tagadne. Ar Savu vārdu Viņš var radīt to, kā vēl nav, visas bēdas un sirdssāpes pārvēršot priekā. Viņš var sacīt: “Tu, nāve un kops, topi dzīvība! Tu, elle, kļūsti par debesīm un pestīšanu! Inde, kļūsti par zālēm un spirdzinājumu! Velns un pasaule, dodiet Maniem kristiešiem vairāk labuma nekā mīlie eņģeļi un dievbijīgie svētie! Jo Es varu un gribu kopt Savu vīna kalnu tā, lai caur visām ciešanām un nelaimēm tas kļūtu arvien krāšņāks un spēcīgāks!”

8. februāris

Vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.
(Jņ. 6:63)

Diemžēl ir pavisam maz tādu cilvēku, kuri visu mūžu no sirds būtu gatavi sacīt, ka Svētie Raksti būtu viņu mīļākā grāmata; nav daudz arī to, kuri kaut vienu psalmu varētu droši saukt par savu. Tā laikam gan ir viena no lielākajām šīs pasaules nelaimēm, ka Svētie Raksti paliek neievēroti – arī to vidū, kuriem būtu pienākums tos lasīt un mācīt citiem. Ar visām citām lietām, ar visādām grāmatām un mākslām ļaudis nodarbojas dienu un nakti – te viņu darbam un pūlēm nav gala. Tikai Svētie Raksti tiek nolikti malā, it kā tie nevienam nebūtu vajadzīgi. Ja arī kāds pagodina Svētos Rakstus, izlasīdams tos vienu reizi, tad tam gan uzreiz šķiet, ka tos pilnīgi pārzina; līdz šim uz zemes nav atradusies neviena cita grāmata, kuru kāds būtu spējis apgūt tik ātri kā Svētos Rakstus. Taču, pretēji šādu ļaužu domām, šajā Grāmatā atrodami nevis lasāmi vārdi, bet dzīvības Vārdi, kas rakstīti ne tādēļ, lai tos apcerētu un apdzejotu, bet gan – lai ļautu tiem strādāt un sniegt mums dzīvību.

9. februāris

Es gan sacīju, kad man labi klājās: “Es nešaubīšos nemūžam!” Ak, Kungs, Tu Savā labvēlībā man piešķīri godu un spēku, Tu spēcīgi nostiprināji manu kalna cietoksni, bet, kad Tu apslēpi Savu vaigu, tad es iztrūkos. (Ps. 30:7–8)

Kad Dievs mums dod īstu ticību un mēs dzīvojam drošā paļāvībā, ka caur Kristu esam sev iemantojuši žēlīgu Dievu, tad esam paradīzē. Un tomēr – vienā acumirkli viss var mainīties: tiklīdz sirds aizmirst Dievu, mums ir tā, it kā Viņš pats gribētu izraut Kungu Kristu mums no sirds. Ja Kristus mums tiek apslēpts, mēs vairs nerodam mierinājumu: velns sūta mūsu sirdīs šausminošas domas par Dievu; sirdsapziņa jūt, ka ir Kristu pazaudējusi, tā satrūkstas un izbīstas, redzēdama tikai Dieva dusmas un nežēlastību, ko esam pelnījuši ar saviem grēkiem.

10. februāris

Jo jūs visi, kas esat kristīti Kristus vārdā, esat tērpušies Kristū. (Gal. 3:27)

Kristība ir tāds ūdens, kurā mazgājas Dieva Dēls, pār kuru lidinās Svētais Gars un Dievs Tēvs saka Savu pasludinājumu. Tas ir žēlastības pilns ūdens, ko svētījis Dievs Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Mēs labprāt dzirdam, ka Kristus ir mūsu drānas, bet mēs – Kristus drānas un ka Viņš iestājas par mums Dieva priekšā kā mūsu Starpnieks, aizstāvēdams mūs kā Savas paša drānas, bet, kad Viņš grib šīs drānas šķīstīt un iztīrīt, tad gan mēs neesam apmierināti. Ja gribam būt Kristus drānas, mums ir jāpanes, ka Viņš mūs šķīstī. Kristus nevar un negrib staigāt netīrās drānās. Tādēļ tā ir laba zīme, ka Kristus dēļ mums jāpanes ciešanas – kur vien ir Kristus drānas, tur jānotiek arī šim šķīstīšanas darbam. Viņš tās šķīstī ar dažādām ciešanām; kur Viņš to nedara, tur nav Kristus drānu. Cilvēkam neklājas dzīvot grēkos, ja viņš ir kristīts. Kas dzīvo grēkos, tas jau ir pazaudējis Kristībā saņemto žēlastību.

11. februāris

Patiesi ir šis vārds: ja mēs esam līdzīgi mirušiem, tad mēs arī līdzīgi dzīvosim; ja mēs pastāvam ciešanās, tad mēs arī līdzīgi valdīsim. (2. Tim. 2:11–12)

Ja negribi mirt – mirsti; ja negribi nokļūt gūstā – ļauj sevi sagūstīt; ja negribi nokļūt ellē – nokāp tajā; ja negribi būt grēcinieks – kļūsti grēcinieks; ja gribi būt brīvs no krusta – ņem savu krustu; ja gribi uzvarēt velnu – ļauj, lai viņš uzvar tevi; ja gribi uzveikt ļaunu cilvēku – ļauj, lai viņš pieveic tevi. Šos mīklainos vārdus Raksti izskaidro Pāvila vēstulē korintiešiem – kas grib būt gudrs, tam jātop ģeķim (1. Kor. 3:18). Īsts kristietis to gluži labi saprot un ir pieredzējis savā ikdienas dzīvē. Visgrūtākā lieta ir: ja gribi uzvarēt velnu, tad ļauj, lai viņš uzvar tevi. Šo vārdu nozīme ir tāda: ļauj velnam līdz ar visiem sabiedrotajiem tev uzbrukt; lai arī tev šķiet, ka tu esi uzvarēts un velns ir guvis virsroku, – tomēr Kristus spēks, kas paliek visvarens arī tavā nespēkā, beidzot gūs uzvaru.

12. februāris

Es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!
(Rom. 8:38–39)

Dievs neliek ticībai nodarboties ar kādām mazsvarīgām lietām, bet gan ar to, kas visai pasaulei nav pa spēkam, proti, tā stājas pretī nāvei, grēkam, pasaulei un velnam. Visa pasaule nespēj cīnīties pret nāvi; tā, sajuzdama nāves tuvumu, izbīstas un bēg, un nāve to uzvar. Turpretī ticība paliek nelokāma un stājas pretī nāvei, kura aprij visu pasauli. Tā ticība uzvar un aprij pašu negausīgo dzīvības rijēju. Tāpat arī miesu visa pasaule nespēj savaldīt, nedz piespiest – miesa valda pār pasauli un viss notiek pēc miesas prāta, tā ka pasaule ir miesīga. Turpretī ticība pakļauj un savalda miesu, likdama tai kalpot. Tāpat neviens cilvēks nevar panest pasaules trakošanu, vajāšanu, zaimošanu, naidu un skaudību. Katrs tai padodas un zaudē spēkus. Kur nav ticības, tur pasaule gūst virsroku un uzvar; turpretī ticība smejas par visām šīm pārestībām un samīn tās zem savām kājām, pārvērdama šīs nelaimes priekā un līksmībā.

13. februāris

Ja kāds krīt grēkā, tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā – Jēzus Kristus, kas ir taisns. (1. Jņ. 2:1)

Tāda nu ir velna daba, kas ļauj mums viņu pazīt, – šis ļaundaris vienmēr prot lielu grēku padarīt mazu, gluži nemanāmu, savukārt visus sīkos grēkus iztēlot tik lielus un smagus, lai mēs ar tiem nomocītos, kamēr būsim paši sevi nonāvējuši. Tādēļ kristietim jāmacās neļaut, lai mazu grēku dēļ tiktu apgrūtināta viņa sirdsapziņa. Ja viņš tic Kristum, labprāt gribēdams būt dievbijīgs, cīnās pret grēku, cik vien spēdams, taču laiku pa laikam kļūdās, klūp un krīt, – lai šī klupšana tomēr nenomoka viņa sirdsapziņu. Viņam jāsaprot tā: lai šie maldi un klupšana atstājas no manis līdz ar visiem citiem maniem grēkiem un trūkumiem – tos es ietveru Ticības apliecības artikulā un lūgšanas Mūsu Tēvs piektajā lūgumā: Piedod mums mūsu parādus...

14. februāris

Tā pēdējie būs pirmie un pirmie pēdējie. (Mt. 20:16)

Šā Evaņģēlija kopsavilkums ir tāds: neviens cilvēks nav nonācis un nevar nonākt tik augstu, ka viņam vairs nebūtu jābīstas kļūt par viszemāko. Un atkal: neviens nav tik zemu kritis un nevar nogrimt tik dziļi, ka tam vairs nebūtu cerību kļūt augstākajam. Tas tādēļ, ka visi cilvēku nopelni tiek atcelti un atmesti, slavējot vienīgi Dieva žēlastību. Sacīdams: “Pirmie būs pēdējie,” Kristus atņem tev visu iedomību un aizliedz paaugstināties pat pār visnīcinātāko netikli, kaut arī tu būtu Ābrahāms, Dāvids, Pēteris vai Pāvils. Savukārt sacīdams: “Pēdējie būs pirmie,” Viņš atvairā no tevis visas šaubas un izmisumu un aizliedz tev justies zemākam par ikvienu svēto pat tad, ja tu būtu Pilāts, Hērods vai kāds Sodomas un Gomoras grēcinieks.

15. februāris

Pieņemiet cits citu, kā arī Kristus mūs ir pieņēmis Dievam par godu. (Rom. 15:7)

Pieņemiet nesaprātīgos, maldīgos brāļus un panešiet viņus ar pacietību – raugieties uz viņu grēkiem gluži kā uz saviem. Un, ja jums ir kas labs, ļaujiet, lai tas pieder arī viņiem. Ja paši sevi uzskatāt par labākiem nekā šie brāļi – neturiet to par laupījumu, bet esiet pazemīgi un raugieties uz sevi tieši tāpat kā uz kādu no viņiem, lai spētu viņus panest. Jo jūsu nelaimīgā taisnība nespēj pieļaut, ka tai līdzās atrodas kāds vājāks; tā arvien domā tikai par bēgšanu un nošķiršanos, lai gan ar savu klātbūtni, ar pacietību, lūgšanu un savu piemēru spētu palīdzēt vājākajiem brāļiem. Jūs noslēpjat sava Kunga doto algu tiem, kuri līdz ar jums Viņam kalpojuši, un neatdodat viņiem pienākošos daļu. Ja arī jūs paši esat kā rozes un lilijas, ziniet: jūsu ceļš ies caur ērkšķiem; bet pielūkojiet, ka ar savu nepacietību un pārdrošo tiesāšanu vai slēpto augstprātību paši nekļūstat par ērkšķiem! Kristus valstība arvien atrodas ienaidnieku ielenkumā. Nekļūstiet par tādiem arī jūs paši!

16. februāris

Tad Jēzus viņiem sacīja: “Vēl mazu brīdi gaisma ir pie jums. Staigājiet, kamēr jums ir gaisma, lai tumsība jūs neapņem.” (Jņ. 12:35)

Evaņģēlija pasludinājums ir līdzīgs vasaras lietum, kas traucas pār zemi; ko tas skar, to skar, ko neskar, tas paliek neskaris. Vasaras lietus nelīst ilgi vienā un tajā pašā vietā, tas arī neatgriežas – pēc lietus nāk karsta saules svelme, kas cenšas izsūkt zemē palikušo mitrumu. Mūsu pieredze māca, ka Evaņģēlijs nevienā šīs pasaules vietā nav saglabājies skaidrs un nesagrozīts ilgāk par viena cilvēka mūžu; arvien notiek tā, ka Evaņģēlija mācība saglabājas un pieņemas spēkā tikai tik ilgi, kamēr dzīvo tie, kuri to atnesuši; kad viņu vairs nav, nāk dažādi sektanti un maldu mācītāji. Mīļie brāļi! Pērciet, kamēr tirgus ir jūsu durvju priekšā, sakrājiet, kamēr spīd saule un ir labs laiks! Saņemiet Dieva žēlastību un Viņa vārdu, kamēr tas ir pie jums! Tas tika dots jūdiem, bet nu tas ir projām, un viņiem vairs nav nekā; Sv. Pāvils to atnesa uz grieķu zemi; bet tagad arī tur tā vairs nav – nu grieķiem ir tikai turki. Arī Romai un Itālijai bija dots Dieva vārds; bet nu viņiem ir tikai pāvests. Un mēs, vācieši, nedrīkstam domāt, ka pie mums Evaņģēlijs paliks mūžīgi – mūsu nepateicība un nicinājums neļaus tam šeit palikt.

17. februāris

Es esmu vairāk par viņiem visiem strādājis, tomēr ne es, bet Dieva žēlastība, kas ir ar mani.

(1. Kor. 15:10)

Viss, ko esmu darījis, ir darīts, kalpojot mīļajiem kristiešiem, par godu Tam, kas sēž debesu godībā un ik mirkli dara man tik daudz laba, ka es, pat simtreiz čaklāk strādādams, nebūtu pelnījis pat visniecīgāko daļiņu no tā, ko saņemu – ar visiem saviem darbiem es nevarētu nopelnīt ne stundu dzīves, nedz arī veselās acis. Viss, kas es esmu un kas man dots, ir vienīgi Dieva žēlastība un žēlsirdība, jā, tas ir Viņa dārgo asiņu un sūro sviedru nopelns; tādēļ it visam, ko daru, ir jākalpo Viņa godam – un es strādāju ar prieku un no sirds. Ja ienaidnieki mani lamā – ar to es esmu mierā; mani slavē dievbijīgi kristieši līdz ar savu Kungu Kristu. Es esmu bagātīgi atalgots pat tad, ja kaut viens vienīgs kristietis atzīst mani par uzticīgu strādnieku. Pēc pārējo ļaužu atzinības es netiecos – viņi nav cienīgi atzīt manu darbu; ja tie mani slavētu, tad gan manai sirdij vajadzētu sāpēt. Viņu zaimi ir mans lielākais gods un slava; es gribu būt doktors – jā, arī izcils doktors, un tie man manu vārdu neatņems līdz pat pastarai dienai. To zinu pavisam droši.

18. februāris

Mārtiņš Luters miris 1546. gadā.

Esiet skaidri prātā, esiet modrīgi! Jūsu pretinieks velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt. (1. Pēt. 5:8)

Nopietns un sirsnīgs brīdinājums dievbijīgām, pazemīgām sirdīm.

Ja man vajadzētu dzīvot vēl simt gadu un caur Dieva žēlastību es spētu klusināt ne vien bijušās un tagadējās, bet tāpat arī – visas nākamās vētras un nemierus, – tomēr skaidri redzu, ka ar to vēl nebūtu nodrošināts miers mūsu pēctečiem, jo velns dzīvo un valda. Arī jūs, mūsu pēcnācēji, esiet nopietni savās lūgšanās un uzcītīgi lietojiet Dieva vārdu! Uzturiet Dieva gaismu savos vējlukturos! Esiet apbruņoti un modri – jo ik stundu jums jābūt nomodā, lai redzētu, kur velns gribēs izsist loga rūti, uzplēst jumtu vai uzlauzt durvis, lai šo gaismu nodzēstu. Tādēļ esiet modrīgi un skaidrā prātā! Viņš neguļ un neatpūšas, tāpat tas arī nemirs pirms pastarās dienas. Man un tev jāmirst, bet arī tad, kad būsīm miruši, velns paliek, kāds bijis, tas joprojām nemitēsies plosīties. Kristus, mūsu mīļais Kungs, kas satriecis velnam galvu, lai nāk un atpestī mūs beidzot no viņa uzbrukumiem. Āmen.

19. februāris

**Balss no padebess sacīja: “Šis ir Mans mīlais Dēls,
pie kura Man labs prāts; To jums būs klausīt.”**
(Mt. 17:5)

Svētie mocekļi ir tikuši stiprināti tikai ar Vārdu, bez eņģeļu parādīšanās – Kristus vārda dēļ viņi gājuši nāvē. Kādēļ tad mēs nevarētu turēties pie šā paša Vārda un būt ar to mierā? Mums netrūkst arī skaistu, skaidru atklāsmju, proti, mums ir Kristība, mūsu Kunga Svētais Vakarēdiens, atslēgu vara, sludināšanas amats, kas ir līdzvērtīgs, jā, daudz vērtīgāks par visu eņģeļu parādīšanos; salīdzinājumā ar šīm atklāsmēm Abrahāms bija saņēmis tikai sīkas lāsītes un drupatas. Tādēļ es nelūkojos apkārt, meklēdams eņģeļus... Jo Dieva apsoliņums ir bagātīgi atklājies un piepildījies Kristū. Viņš man ir atstājis Savu Vārdu, kas mani pārliecina un stiprina; man nav jāraizējas, ka Viņš būtu nepastāvīgs un varētu sniegt drīz vienu, drīz citu mācību. Mums ir Dieva vārds, mūsu Kunga Svētais Vakarēdiens, Kristība, desmit baušļi, laulības kārta, laicīgā valdība ar savu kārtību un katra atsevišķa nama pārvaldīšanu. Ar to mums jāpietiek – šajās lietās jāpaveic un jāvingrinās līdz pat pasaules galam.

20. februāris

Svētīgi izsalkušie un izslāpušie pēc taisnības, jo tie tiks paēdināti. (Mt. 5:6)

Šo izsalkumu un slāpes cilvēks jūt tad, ja viņš labprāt klausās un lasa Dieva vārdu. Viņam arvien ir droša cerība, ka visos kārdinājumos, trūkumā un nāves brīdī viņš caur Dieva vārdu varēs rast spirdzinājumu un drošu mierinājumu. Turpretī tie, kas jūtas paēduši, tas ir, neklausā un neklausās Dieva vārdu, atstāj to neievērotu – galu galā pieredzēs tādas slāpes un izsalkumu, ka neviens vairs nespēs tos atveldzēt pat ne ar visniecīgāko ūdens lāsi – kā tas notika bagātajam vīram ellē, kuras liesmās tas nevarēja saņemt pat lāsi ūdens no Lācara mazā pirkstiņa. Ir sacīts: “Ticiet gaismai, kamēr jums ir gaisma, ka jūs topat par gaismas bērniem!” (Jņ. 12:36) Tāpat arī: “..lai jūs Dieva žēlastību nebūtu velti saņēmuši. Tagad ir vislabvēlīgākais laiks.” (2. Kor. 6:1–2)

21. februāris

Kristus nodots nāvē mūsu pārkāpumu dēļ un uzmodināts, lai mēs tiktu taisnoti. (Rom. 4:25)

Šiem un līdzīgiem vārdiem tev jāuzticas ar pilnīgu paļāvību – vēl jo vairāk tad, kad tevi moka sirdsapziņa. Ja tu to nedarīsi, bet veltīgi pūlēsies nomierināt sirdsapziņu ar savu nožēlu un gandarīšanu, tu nekad neatradīsi mieru un visbeidzot zaudēsi visas cerības. Jo mūsu grēki, ja tie paliek uz mūsu sirdsapziņas un mēs tos savās sirdīs paturam un uzlūkojam – ir mums daudz par smagiem un paliek uz mūžīgiem laikiem. Bet, kad redzam, ka tie uzlikti Kristum, ka Kristus ar Savu augšāmcelšanos tos uzvar, tad – ja mēs tam droši ticam – šie grēki patiesi ir nonāvēti un iznīcināti, jo pie Kristus tie nevar palikt; tie ir zuduši caur Viņa augšāmcelšanos: nu Viņam vairs nav ne brūču, ne sāpju, ne zīmes no grēka.

22. februāris

Kristū mums dota pestīšana, grēku piedošana.
(Kol. 1:14)

Ja es spētu attēlot vai uzgleznot Pēteri, es uz katra viņa galvas mata rakstītu: grēku piedošana. Tā viņu attēlo arī evaņģēlisti. Neviena cita daļa Kristus ciešanu stāstā nav aprakstīta tik plaši kā Pētera grēkā krišana. Viss, kas noticis ar Kristu, izteikts nedaudzos, īsos vārdos – tā evaņģēlisti to apraksta. Taču Pēteri viņi šautuši tik bargi, ka nav varējuši vien rīties teikt smagus vārdus par viņa krišanu. Bet evaņģēlists Jānis saka: Kristus ciešanu atnestais auglis un labums ir tāds, ka tajās iemantojam grēku piedošanu.

23. februāris

Jūs, brāļi, esat svabadībai aicināti. Tik ne tādai svabadībai, kas dod vaļu miesai. (Gal. 5:13)

Ir nepieciešams sacīt un mācīt, ka vecajam raugam ir jātiek izmēztam un ka par ticīgiem kristiešiem nav saucami tie, kuri ļauj miesai brīvu vaļu un apzināti turpina grēkot, rīkodamies pret savu sirdsapziņu. Vēl ļaunāk un nosodāmāk ir, ja šie grēki tiek darīti Evaņģēlija un kristīgās brīvības vārdu aizsegā; jo tādējādi tiek zaimots un nicināts Kristus un Evaņģēlija vārds; tādēļ tādas lietas ir vienkārši jāatmet un jānoraida – jo tās nevar pastāvēt līdzās ticībai un skaidrai sirdsapziņai.

24. februāris

**Es pateicos Tev, ka Tu mani paklausīji un esi mans
Glābējs. (Ps. 118:21)**

Šis ir prieka pilns pants, kas dzied: vai gan Tu neesi apbrīnojams, mīlestības pilns Dievs, kas vada mūs tik laipni un tik brīnumainā veidā? Tu mūs uzklausi, kad esam pazemoti, Tu mūs taisno, kad esi mūs darījis par grēciniekiem. Tu ved mūs uz Debesīm, kad esi licis redzēt Elli. Tu dod mums uzvaru, kad esi ļāvis ciest zaudējumu; Tu dari mūs dzīvus, kad esi ļāvis nonāvēt; Tu mūs mierini, kad esi ļāvis pieredzēt bēdas! Tu liec mums dziedāt, kad raudam, Tu dari mūs stiprus, kad ciešam. Tu dari mūs gudrus, kad esi ļāvis kļūt ģeķīgiem; Tu dari mūs bagātus, kad esi sūtījis mums nabadzību. Tu dari mūs par kungiem, kad kalpojam. Tu paveic neskaitāmus brīnumu darbus, kas līdz ietverti šajā pantā un tiek slavēti kristiešu vidū.

25. februāris

Tāpēc Viņš nekaunas tos saukt par brāļiem, sacīdams: Es sludināšu Tavu Vārdu Saviem brāļiem. (Ebr. 2:11–12)

Kaut arī tavs necienīgums tevi apbēdina tā, ka nākas lūgt un domāt: ak, manu grēku ir pārāk daudz, un es raizējos, ka nevarēšu būt Kristus brālis; tomēr savaldi pats sevi un aizstāvies, kā vien spēj, lai nedotu vietu šādām domām – jo tās rada draudus, ka vari krist grēkā pret Svēto Garu. Tev tikai droši un spītīgi jāstājas pretī velna iedvestajām domām un jāsaka tā: es labi zinu, kas esmu – tev nav man tas jāsaka un jāmāca; tev arī neklājas par to spriest un mani tiesāt; tādēļ atkāpies, tu, negantais melu gars – es negribu tevī klausīties, un man tas nav jādara. Bet te ir mans Kungs Kristus, Dieva vienīgais Dēls, kas par mani miris un augšāmcēlies no mirušajiem; Viņš man saka, ka ir aizmirsis visus manus grēkus un grib būt mans Brālis, savukārt man jābūt Viņa brālim. Turklāt Viņš grib, lai es tam ticētu nešaubīgi un no visas sirds.

26. februāris

Kas ir pasaules uzvarētājs? Tikai tas, kas tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls. (1. Jņ. 5:5)

Īsta, uzvaroša ticība ir tā, kas tic, ka Jēzus ir Dieva Dēls; šāda ticība ir pārdabisks spēks, ko Svētais Gars rada kristiešu sirdīs. Tā ir skaidra un noteikta izpratne, kas nesvārstās šurpu turpu, nedz ieplestām acīm raugās apkārt, lai sekotu savām cilvēciskajām domām, bet satver Dievu Kristū, Viņa Dēlā, kas sūtīts no Debesīm, kurā Dievs ir atklājis Savu gribu un Savu sirdi, izglābdams mūs no grēkiem un nāves un ievzdams žēlastībā un jaunā, mūžīgā dzīvē. Īsta ticība ir arī paļāvība nevis uz paša cilvēka nopelniem un cienīgumu, bet uz Kristu, Dieva Dēlu, uz Viņa spēku un varu, kas stājas pretī pasaulei un velnam. Tādēļ arī šāda ticība nav kāda vēsa, laiska, tukša un bezdarbīga doma, bet dzīvības pilns spēks. Kur tāda ticība ir, tur jāseko arī augļiem un uzvarai; ja tā nenotiek, tas nozīmē, ka cilvēkam vēl nav ne ticības, ne jaunās piedzimšanas.

27. februāris

Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. (Rom. 5:1)

Ja ticu, ka Kungs Kristus ir uzvarējis manu postu, grēku, nāvi un visu ļauno, tad nav iespējams, ka es varētu krist izmisumā un būtu baiļu pārņemts – lai cik smagi mani māktu grēks un nāve. Jo ticība arvien ir pie manis, un tā man saka: ja grēki tevi nospiež, ja nāve tevi biedē – pacel acis uz Kristu. Viņš tavā labā ir miris un augšāmcēlies, uzvarēdams visas nelaimes. Kas gan tev vēl var kaitēt? No kā tev vēl būtu jābīstas? Tāpat arī, ja tev uzbrūk kāda cita nelaime – vai tā būtu slimība vai nabadzība – novērs savu skatienu no šīs nelaimes, aizver savu prātu un patveries pie Kristus; turies pie Viņa, tad tiks mierināts un stiprināts. Ja tu uzlūko Kristu un tici Viņam, nekāds ļaunums tev vairs nevar kaitēt, nedz iedzīt tevi izmisumā. Tādēļ nav iespējams, ka ticība paliktu bez šā augļa, proti – ticībai arvien nāk līdzī miers.

28. februāris

Dieva valstība nav vārdos, bet spēkā. (1. Kor. 4:20)

Mums nav jāapstājas pie vārdiem par Kristus augšāmcelšanos, Kristus to paveicis ne tādēļ, lai mēs par Viņa augšāmcelšanos dzirdētu un runātu, – tai jābūt sajūtamai mūsu dzīvē. Ko gan mirušajam palīdz tas, ka viņam tiek daudz sludināts par dzīvību, ja viņš pats no šīs sludināšanas nekļūst dzīvs? Ko grēciniekam palīdz taisnības sludināšana, ja viņš joprojām paliek grēkos? Vai maldos grimušajam palīdz patiesības sludināšana, ja viņš tomēr neatkāpjas no saviem maldiem un tumsības? Tāpat ir ne vien veltīgi, bet pat kaitīgi un postoši klausīties par brīnišķīgo un svētīgo Kristus augšāmcelšanās mierinājumu, ja sirds to tā arī nekad neiepazīst, ja šis pasludinājums ir tikai skaņa, ko saklausa ausis, un vārdi, kas bijuši uz mēles, ja pēc šā pasludinājuma klausīšanās ar cilvēku nenotiek nekas vairāk, kā pie tiem, kuri to nekad nav dzirdējuši.

29. februāris

Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības. (1. Jņ. 1:9)

Evaņģēlijs par grēku piedošanu attiecas tikai uz patiesiem kristiešiem, kuri patiešām atzīst un jūt savus grēkus. Pārējie – raupjie, neprātīgie ļaudis, kas savus grēkus neatzīst un nesajūt, nespēj saprast šo artikulu par grēku piedošanu. Lai arī tie dzird, ka šīs lietas tiek sludinātas, viņiem tās vēl arvien paliek apslēptas. Turpretī patiesiem kristiešiem, kuri jūt savu grēku, ticība grēku piedošanai sniedz mierinājumu: viņi ir kristīti, dzird Evaņģēliju, saņem Absolūciju un Svēto Sakramentu, ticēdami šim Dieva vārdam. Jo Dievs šo dārgumu – grēku piedošanu – ir ietvēris Savā Vārdā un Sakramentā un pavēlējis, lai mēs tam ticam. Tādēļ arī Evaņģēlija pasludinājums, Kristība, Absolūcija un Sakraments ir iestādīti, lai mēs arvien vairāk stiprinātu savu ticību grēku piedošanai.

1. marts

Kristus mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts. (2. Kor. 5:15)

Šis laipnais, mīlestības pilnais pasludinājums tev nepalīdzēs, ja sacīsi: Kristus ir miris un augšāmcēlies grēcinieku labā, tādēļ es ceru, ka Viņš to ir darījis arī manis dēļ. Jā, tas ir pareizi. Taču tu gribi palikt savā vecajā ādā un izmantot šos vārdus tikai kā aizsegu savai apkaunojošajai alkatībai, augstprātībai un iekārei. Nemēģini satvert šo mierinājumu; lai gan Kristus ir augšāmcēlies par visiem, taču tev Viņš nav augšāmcēlies, jo tu Viņa augšāmcelšanos vēl neesi uzņēmis ticībā. Dūmus tu esi redzējis, bet uguni neesi sajutis. Vārdus tu esi dzirdējis, bet šo vārdu spēku nepazīsti.

2. marts

Kristus, būdams Viņa godības atspulgs un būtības attēls, neddams visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā. (Ebr. 1:3)

Šajos vārdos Evaņģēlijs ir pareizi satverts; jo viss, ko vien par Kristu varētu sacīt, mums nevar palīdzēt, iekams neesam dzirdējuši, ka tas ir teikts mūsu labā. Kāds labums mums būtu no sludināšanas, ja tā notiktu tikai pašas sludināšanas dēļ? Bet nu tā ir vajadzīga tieši mums un mūsu pestīšanas dēļ. Tādēļ lai klausāties ar prieku; tie ir paši mīlīgākie un jaukākie vārdi. Pats Kristus, kas ir tik dižens, visu lietu mantinieks, Dieva godības atspulgs un Viņa būtības attēls, neddams visas lietas – ne ar kāda cita spēku un palīdzību, bet caur Savu paša darbu un spēku –, ir mums kalpojis, izlējis pār mums Savu mīlestību un izpildījis šķīstīšanu no mūsu grēkiem. Viņš saka: no mūsu, no mūsu grēkiem, ne no Viņa vai neticīgo grēkiem; jo, kas tam netic, tas nevar saņemt šķīstīšanu.

3. marts

Kristus tiem [mācekļiem] sacīja: “Kāpēc esat izbijušies? Un kāpēc tādas šaubas ceļas jūsu sirdīs?”
(Lk. 24:38)

Šie vārdi nav atsverami ne ar kādu zeltu, ne dārgumiem – nomākta sirds no tiem var mācīties un spriest ko ļoti svarīgu: ja arī velns atgādinātu visus Bībelē atrodamos vārdus, kas var tikt izmantoti, lai tevi iebiedētu, ja viņš atrod tik daudz šādu vārdu, ka tu vairs nezini, kur meklēt mierinājumu, tad tas, kas tevi apsūdz, noteikti ir velns pat tad, ja tev šķiet, ka redzi Kristus veidolu pie krusta vai pie Dieva labās rokas. Tā gan var būt, ka Kristus nāk un liek tev izbīties; taču tā noteikti ir nevis Viņa, bet tavas dabas vaina, ja tu neesi Viņu pareizi atzinis. Savukārt tas, kas tev uzbrūk ar bailēm, ir pats velns; viņš nerimsies, līdz būs tevi iedzinis izmisumā.

4. marts

Es esmu labais gans. Labais gans atdod savu dzīvību par savām avīm. (Jņ. 10:11)

Ja tu pazīsti šo ganu, tad vari aizstāvēties pret velnu un nāvi un sacīt: jā, diemžēl es neesmu turējis Dieva baušļus, taču gribu meklēt patvērumu zem savas mīļās cāļu mātes, Jēzus Kristus, spārniem. Es ticu, ka mīļais Kungs Kristus ir mans labais gans, bīskaps un aizstāvis Dieva priekšā, kas mani sedz un sargā ar Savu nevainību un dāvā man Savu taisnību. Baušļus, ko es neesmu turējis, ir turējis Viņš; ko es esmu grēkojis, to Viņš atlīdzinājis ar Savām asinīm – tādēļ ka Viņš ir miris un augšāmcēlies ne Sevis paša dēļ, bet Savu avju labā. Tā tu iegūsti drošību un atstāj velnu ar visu viņa elli tukšā; tie taču neko nespēj iesākt pret Kristu, kas tos jau ir uzvarējis, un Kristus tevi – ja tu kā Viņa avs Viņam tici – uztur un pasargā.

5. marts

Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas! (Jņ. 14:27)

Jūs gan meklējat un ilgojaties miera, taču darāt aplami. Jo jūs meklējat tā, kā to dod pasaule, nevis Kristus. Vai jūs arī zināt, ka Dievs brīnumaini parādās Savā tautā, sniedzams mieru nemiera vidū, tas ir, visos smagākajos pārbaudījumos; Viņš sūta tev Savu mieru, kad esi ienaidnieku vidū. Tas nav miers, kuru neviens netraucē – miers, kādu dod pasaule, bet gan tāds miers, kas mierīgi panes visu, kad nemiers ceļas no visām pusēm. Jūs sakāt līdz ar Israēlu: miers, miers, – un tomēr miera nav. Sakiet līdz ar Kristu: krusts, krusts, – un tomēr tas nav krusts. Jo krusts vairs nav krusts, tiklīdz jūs priecīgi sakāt: lai svētīts ir krusts, tam līdzīga nav!

6. marts

Mūsu piederība ir debesīs, no kurienes mēs arī gaidām Pestītāju, Kungu Jēzu Kristu. (Fil. 3: 20)

Šeit, uz zemes, mēs neesam īsti pilsoņi – mums ir dāvāta Debesu valstība; mūsu piederība ir Debesīs, kopā ar Kristu, tas ir, mūžīgajā dzīvē, kuru mēs gaidām, cerēdami tikt atpestīti kā jūdi no Bābeles, lai nāktu savā Valstībā, kur mūžīgi paliksim īsti tās pilsoņi un kungi. Bet, tā kā mums jāpaliek šajā postā un Bābelē tik ilgi, cik Dievs to gribēs, mēs darīsim to pašu, kas tika pavēlēts jūdiem – dzīvosim šeit, citu ļaužu vidū, ēdīsim un dzersim, saimniekosim savos namos, apstrādāsim tīrumus, valdīsim un uzturēsim mieru cilvēku starpā, arī lūgsim par viņiem, līdz nāks tā stunda, kad dosimies mājup – kā saka Jeremija (Jer. 29:4–7).

7. marts

Bet jūs esat tuvojušies ..jaunās derības starpniekam Jēzum un izlietajām asinīm, kas daudz spēcīgāk runā nekā Ābela asinis. (Ebr. 12:22–24)

Jēzus Kristus, mūsu vienīgā starpnieka un aizstāvja, asinis atkal un atkal, nemitīgi runā un sauc, tā ka Dievs Tēvs uzklausa Sava mīļā Dēla saucienus un aizlūgumus par mums un ir mums žēlīgs. Viņš mūsu grēka vairs nesaskata pat tad, ja esam grēku pārpilni, jā, arī tad, ja mūsos pašos no kāju pēdām līdz pat matu galiņiem, no iekšpuses un ārpusē, ne miesā, ne dvēselē nav nekā cita, kā vieni vienīgi grēki – Viņš uzlūko tikai Sava mīļā Dēla, mūsu Kunga, dārgās, svētās asinis, ar kurām esam slacīti. Jo šis asinis ir žēlastības zelta svārki, kuros esam ietērpti, lai varētu stāties Dieva priekšā. Un Dievs Tēvs nevar un negrib mūs uzlūkot citādi kā tikai tā, itin kā mēs ikviens būtu Viņa mīlais Dēls – pilni taisnības, svētuma un nevainības.

8. marts

Bet tie, kas Kristus pieder, ir savu miesu krustā situši līdz ar kaislībām un iekārošanām. (Gal. 5:24)

Mīlais cilvēk, ja tu vēlies sasniegt patiesu dievbijību – tādu dievbijību, kura tiek atzīta Dieva priekšā, tad tev jāatmet jebkādas cerības uz sevi pašu un jāpaļaujas vienīgi uz Dievu, pilnīgi jānododas Kristus un jāuzņem Kristus tā, lai viss, kas pieder Viņam, kļūtu tavs, un viss, kas ir tavs, piederētu Viņam. Jo tikai tā tu sāksi dzīvot Dieva mīlestībā un kļūsi gluži cits cilvēks, piedzimsi no jauna, tā ka viss, kas ir tevī, taps pārvērsts. Tad sajūtīsi tik lielu patiku pret šķīstību, kā agrāk sajūti pret nešķīstību. Tā notiks ar visām tavām tieksmēm un nosliecēm. Tikai mums jāuzmanās, lai nekrītam izmisumā, ja sevī vēl sajūtam arī grēcīgas tieksmes un neesam pilnīgi šķīsti, kādi labprāt vēlētos būt. Šos netīrumus tu arī nespēsi pilnīgi izmēzt, jo šeit vēl mēs dzīvojam miesā un asinīs.

9. marts

Es aizeju... (Jņ. 8:21)

Ir briesmīgi, ka Viņš aiziet, jo aiziedams Viņš paņem līdzī arī mūžīgo dzīvību un pestīšanu, visu, ko Dievs grib dot Saviem ļaudīm; pēc Viņa aiziešanas paliek nāve, velns, grēks un visas nelaiņas. To redzam pie jūdiem. Arī no turkiem Viņš ir aizgājis. Tāpat arī no pāvesta ļaudīm. Tur nav neviena, kas spētu glābt savu dvēseli. Arī mēs ar savu lielo nepateicību varam panākt to pašu. Un, kad būs zudis tas mazais pulciņš, kas tagad nopūšas un ilgojas pēc Evaņģēlija – kad būs izlobīts pats kodols, nāks sludinātāji, kuri nespēs atgriezt nevienu dvēseli, nedz kādu mācīt vai mierināt. Tā nu ir briesmīgi, ka Viņš saka: “Es aizeju.” Jo līdz ar Viņu aiziet Dieva atziņa, Kristības un Svētā Vakarēdiena izpratne, tā ka neviens vairs nezina, kas ir Dievs, kas – dzīvība, taisnība un pestīšana, tas ir, kā kļūt brīvam no grēka un nāves. Tas viss aiziet reizē ar Kristu, un tai vietā, no kuras Viņš aizgājis, kļūst vēl ļaunāk, nekā jebkad ir bijis.

10. marts

Tas ir patiesss un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. (1. Tim. 1:15)

Tad nu pārdomā šos vārdus un raugies, lai neviens nespētu atbaidīt un novērst tevi no Kristus un iedzīt izmisumā – ne vien tad, kad nav kārdinājuma un esi mierā ar savu sirdsapziņu, bet arī tad, kad vislielākajā nelaimē un briesmās tev jācīnās ar nāvi, kad tava sirdsapziņa ir grēku izbiedēta un sātans ar lielu spēku atklājas tavu acu priekšā, pārmākdams tevi ar tavu grēku milzīgo nastu gluži kā grēku plūdu ūdeņiem. Tad atceries – es tev saku, – ka Kristus Sevi nodevis nāvē ne par izsapņotiem vai izdomātiem, bet patiesiem, ne par sīkiem un nenožīmīgiem, bet – pārlietu lieliem un smagiem, ne par vienu vai diviem, bet gan – par visiem, ne par pārvarētiem un izskaustiem, bet – nepārvarētiem, stipriem un milzīgi lieliem grēkiem.

11. marts

Pēteris un Jānis, ļaudīm atbildēdami, sacīja:
“Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā
jums vairāk klausīt nekā Dievam; jo mēs nevaram
nerunāt to, ko esam redzējuši un dzirdējuši.” (Ap. d. 4:19–20)

Mēs vēl varētu paciest, ka viņi mums nolaupītu mūsu laicīgo mantu, godu, dzīvību un visu citu, kas mums šeit pieder; bet, ja mums jāļauj, lai tiktu nolaupīts Evaņģēlija mierinājums, ticība un pats Kristus, – tas ir par daudz, to gan mēs nevaram, negribam un nedrīkstam paciest. Mana sirds ir mierīga, ja šai lietā mani sauc par stūrgalvīgu, ietiepīgu, spītīgu. Te es šajā lietā apliecinu, ka tiešām esmu stingrs, spītīgs un ietiepīgs un – ja tas būs Dieva prātā – šo savu ietiepību un stūrgalvību arī turpmāk saglabāšu, nepiekāpdamies ne par mata tiesu, lai notiek kas notikdams. Mīlestība, kura panes visu, tic un cer uz visu, tā piekāpjas un tai ir jāpiekāpjas, bet ticībai tas nav jādara, jo tā nevar un nedrīkst paciest gluži neko.

12. marts

Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. (Jes. 53:5)

Te tu redzi Dieva dusmību, Viņa nenovēršamo bardzību pret grēku un grēciniekiem – arī Savam mīļajam Dēlam citādi nav gribējies atsvabināt grēciniekus, kā vien tad, ja pats Dieva Dēls izcieš smago sodu viņu dēļ. Kas gan sagaida grēcinieku, ja mīļais bērns top tā satriekts? Tai jābūt neizsakāmai bardzībai, kurai iet pretī šī augstā, diženā persona – bardzībai, kuras dēļ Kristus cieš un mirst; kad tu patiesi dziļi pārdomāsi to, ka pats Dieva Dēls cieš, tad gan tevī modīsies izbailes; tās kļūs arvien jo dziļākas. Grēkam jātop pilnīgi nonāvētam, vai arī – tas nonāvēs tevi.

13. marts

Bet viss pulks brēca un sacīja: “Nost ar šo, – un: atlaid mums Barabu!” (Lk. 23:18)

Tā tam jānotiek – tā noticis toreiz un notiek vēl arvien; tāda ir pasaules ierastā kārtība. Jo cēlāks un vērtīgāks ir dārgums, kuru Dievs dod, jo naidīgāk pret to izturas pasaule un velns. Zelts ir pats mazākais dārgums, tomēr velns nespēj paciest, ka zelts tiek pareizi izmantots. Laba valdība un miers laicīgajā dzīvē ir skaista, dārga manta, bet velns to nevar paciest un arvien cenšas sarīkot slepkavošanu, asins izliešanu utt. Bet, ja tu esi saņēmis augstākās Dieva dāvanas – Svētos Rakstus, Evaņģēliju, dievišķo patiesību un Kristu, kad pasaulē ienāk šie dārgumi, kuri nes mūžīgu taisnību un dzīvību – tad notiek tā, kā šeit lasām: Barabam jātiek atbrīvotam, bet Kristus jāsit krustā. Drīzāk visi velni tiks pieņemti, nekā patiesība paliks nenolādēta.

14. marts

Jo ir rakstīts: Es samaitāšu gudro gudrību un likšu kaunā prātnieku prātu. (1. Kor. 1:19)

Ja gribi zināt, kas Dieva priekšā ir taisnība, kas – netaisnība, zini, ka Svētā Gara spriedums ir šāds: viss, ko spēj saprast un izspriest cilvēka prāts, ir tikai miesīgas lietas, kas Dieva priekšā nav derīgas. Viss, kas cilvēkam iedzimts – nevis dāvāts līdz ar jauno piedzimšanu – ir nonāvējams un izdeldējams, tā ka nevienam nenākas lepoties ar savu gudrību, nedz paļauties uz to, ko šī pasaule atzīst par gudrību. Viss, ko pasaule slavē kā gudru un saprātīgu rīcību, Dieva priekšā ir vislielākā ģeķība. Īsi sakot – viss, ko pasaule dara, ir nevajadzīgs un nolādēts; derīgs ir vienīgi tas, kas nāk no Kunga Kristus un ir Viņa Vārds un Gars, kā Viņš mums māca. Bet visā, kas nenāk no mūsu Kunga, nav nekā laba.

15. marts

Savās miesas dienās ar stipru balsi un asarām Viņš ir raidījis daudz karstu lūgšanu pie Tā, kas Viņu varēja izglābt no nāves, un ir ticis atpestīts no bailēm. (Ebr. 5:7)

Šajās ciešanās un lūgšanās mēs smeļam mierinājumu – Kristus cieš un lūdz ne vien par tiem, kuri toreiz pacēla savu roku pret Viņu un sita Viņu krustā, bet arī par mums; jo Viņa slepkavas ir bijuši tikai mūsu grēku kalpi. Ja mani un tavi grēki nebūtu Kristu pienaglojuši pie krusta, tad arī šie cilvēki būtu atstājuši Viņu dzīvu. Bet Kristus ir patiess priesteris, Dieva Jērs, kam ar savu upuri un nāvi jāsamaksā par visas pasaules grēku – tādēļ jūdiem un pagāniem ticis ļauts Viņu nonāvēt. Tādēļ, lūgdams par tiem, kuri sit Viņu krustā, Kristus lūdz par mums, kas ar saviem grēkiem esam likuši Viņam izciest krusta nāvi. Tā nu krusts, pie kura Kristus ir cietis, mums jāuzlūko kā altāris, uz kura Viņš upurējis Savu dzīvību un arī ar lūgšanām izpildījis Savu priestera amatu, lai mēs taptu brīvi no grēkiem un atpestīti no mūžīgas nāves. Jo, atbrīvodams no grēkiem, Viņš atbrīvo mūs arī no nāves.

16. marts

Mēs zinām, ka bauslība ir garīga. (Rom. 7:14)

Dieva bauslība pieprasa ne vien to, kas attiecas uz ārējo izskatu un dzīvi; tā iesniedzas arī sirdī un prasa tās pilnīgu paklausību. Tādēļ tā tiesā cilvēkus ne vien pēc ārējās dzīves, bet pēc tā, kas slēpjas sirds dziļumos; taču to pasaule nesaprot. Tai nav pazīstams nekas vairāk, kā vien atklātie ārējie grēki – slepkavība, laulības pārkāpšana, zagšana un visas pārējās lietas, kuras juristi sauc par grēkiem un soda; bet īstos grēka iedīgļus un saknes – Dieva nicināšanu, iedzimto iekšējo sirds nešķīstību, nepaklausību Dieva gribai – pasaule neredz un nepazīst. Taču šie grēki ir un paliek visos cilvēkos, kuri nav svētīti caur Kristu.

17. marts

Patiesi, patiesi, Es jums saku: ja jūs Tēvam ko lūgsit, Viņš jums to dos Manā vārdā. (Jņ. 16:23)

Ja tu nesāksi lūgt, pirms būsi sajutis, ka esi gatavs un cienīgs to darīt, tad arī nekad nevarēsi lūgt; jo mūsu lūgšanai jābūt pamatotai nevis mūsu cienīgumā, bet dievišķā apsolījuma nemainīgajā patiesībā. Kur vien cilvēks mēģina rast kādu pamatu sevī vai kur citur, – viss izrādās neīsts un pievil, kaut arī tava sirds pielūgsmē salūztu un raudātu asins lāsēm; jo mēs lūdzam tieši tādēļ, ka neesam cienīgi lūgt, un tieši tādēļ kļūstam cienīgi lūgt un tiekam uzklauti, ka ticam: mēs paši esam necienīgi un galu galā varam paļauties vienīgi uz Dieva uzticību. Tādēļ visu mūžu sargies no tā, ka reiz varētu uzskatīt sevi par cienīgu un spējīgu lūgt citādi, kā vien – droši paļaudamies uz tava žēlīgā Dieva patieso un uzticamo apsolījumu.

18. marts

Ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā un grēka dēļ, Viņš grēku, kas bija miesā, pazudinājis uz nāvi.
(Rom. 8:3)

Kad jūtu, ka grēks grauž manu sirdsapziņu, es paceļu acis un uzlūkoju vara čūsku pie krusta – manu mīļo Kungu Kristu. Tur ieraugu citu grēku; tas stājas pretī mūsu grēkam, kas grib mani apsūdzēt un aprīt. Bet šis otrais grēks ir Kristus, mans Kungs, kas manis dēļ darīts par grēku, lai gan Viņš grēka nepazina; tas noticis tādēļ, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība, kas pastāv Dieva priekšā. Bet šis grēks ir tik spēcīgs, ka pazudina manu grēku, saplosa un aizrauj projām visas pasaules grēkus. Tā nu manu grēku ir pazudinājis šis otrs grēks – krustā sistais Kristus, tādēļ mani grēks vairs nespēj pazudināt. Es savā miesā jūtu nāvi, kas mani moka un nonāvē; taču tai stājas pretī Kristus nāve – tā ir manas nāves nāve, kas to sit krustā un iznīcina.

19. marts

Ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums. (2. Kor. 5:17)

Bieži esmu sacījis, ka nepieciešams labi ievērot atšķirību starp dievbijīgu cilvēku un kristieti. Būt dievbijīgam vīram – arī tas ir slavējami, un viss, kas vien ir slavējams šeit uz zemes, ir Dieva dāvana – tāpat kā saule un mēness, labība, vīns un visa radība; taču nesajauksim šīs lietas kopā, bet atstāsim dievbijīgam vīram viņa slavu pasaules priekšā un sacīsim: dievbijīgs vīrs ir gan brīnišķīgs cilvēks uz zemes, tomēr nav vēl kristietis, jo tas var būt arī turks vai pagāns (kopš seniem laikiem viņu vidū bijuši slaveni dievbijīgi vīri), un citādi nemaz nevar būt – tik daudz ļaunu cilvēku vidū taču dažkārt jāatrodas arī kādam dievbijīgam. Bet, lai cik dievbijīgs viņš būtu, tas tomēr ir un paliek Ādama bērns – pasaulīgs cilvēks, kas pakļauts grēka un nāves varai.

20. marts

Es bauslībā bauslībai esmu nomiris, lai dzīvotu Dievam. (Gal. 2:19)

Raksti daudzviet sauc mūsu Kungu Kristu šādā jaukā vārdā – par mūsu bauslību, grēku un nāvi, lai gan Viņš pats nav nekas cits, kā brīvība, mūžīgā dzīvība un pestīšana. Tādēļ Viņš ir kļuvis par bauslību, stādamies pretī bauslībai, kļuvis par grēku, kas cīnās pret grēku, un par nāvi – pret nāvi, lai atpestītu mūs no bauslības lāsta, no grēka un nāves, taisnotu un darītu dzīvus. Tā nu Kristus reizē ir bauslība un brīvība, grēks un taisnība, nāve un dzīvība. Jo tieši ļaudams bauslībai Sevi apsūdzēt, grēkam nolādēt un nāvei aprīt, Viņš ir noņēmis mums bauslības slogu, nolādējis pašu grēku, iznīcinājis nāvi, darījis mūs taisnus un atpestījis. Tā Kristus ir gan inde, kas nonāvē bauslību, grēku un nāvi, un svētīgas zāles, kas ne tikai atbrīvo visus ticīgos no visām nelaimēm, bet arī taisno, dara dzīvus un atpestī viņus.

21. marts

Mēs esam Viņa miesas locekļi. (Ef. 5:30)

Ticība vieno mani ar Kristu ciešāk nekā laulāts vīrs var būt vienots ar savu sievu. Tādēļ ir svarīgi pareizi mācīt ticību, proti – ticībā topi saistīts un vienots ar Kristu tā, ka tu un Viņš kļūstat pat vienu personu, kura nav šķirama vai sadalāma, bet vienmēr paliek pie Kristus un var sacīt priecīgi un droši: Kristus taisnība, uzvara, dzīvība un viss, kas pieder Viņam, ir mans. Un arī Kristus saka: Es esmu šis nabaga grēcinieks, tas ir – visi grēki un nāve ir Mani grēki un Mana nāve, tādēļ ka viņš ar ticību turas pie Manis un Es pie viņa, jā, Es dzīvoju viņā.

22. marts

Jo dzīvības Gara bauslība Kristū Jēzū tevi ir atsvabinājusi no grēka un nāves bauslības. (Rom. 8:2)

Šie vārdi ir mierinājuma pilni. Kad bauslība un tava sirdsapziņa saka: tu esi grēkojis, – vari atbildēt: patiesi, es esmu grēkojis. – Tad jau mūsu Kungs tevi sodīs un pazudinās! – Nē, tā nebūs. – Bet Dieva bauslība taču tev draud ar sodu un pazušanu, un tā nemelo! – Kā gan bauslība var attiekties uz mani? – Vai tad tā uz tevi neattiecas? Kā tas var būt? – Tas tādēļ, ka man ir cita bauslība, kas Mozus bauslībai liek klusēt; mana bauslība ir brīvība. – Kas tā par brīvību? – Kristus brīvība: jo Kristū esmu darīts brīvs no bauslības. Tādēļ arī bauslība, kas ir bezdievjiem un pie kā tie turas, man vairs nav bauslība; mana bauslība ir brīvība, kas sasaista to bauslību, kura ir gribējusi mani pazudināt. Tā bauslība, kas bija mani sasaistījusi un turēja gūstā, tagad ir sasaistīta – to paveikusi žēlastība un brīvība, kas kļuvusi par manu bauslību, un saka tai bauslībai, kas mani apsūdz: tu nedrīksti šo cilvēku sasaistīt un sagūstīt, vēl jo mazāk – viņu pazudināt; es sagūstīšu tevi un sasiēšu tavas kājas, lai tu viņam neko nevarētu nodarīt, jo viņš dzīvo Kristum, tādēļ tev ir jau miris.

23. marts

Dievs jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā. (1. Pēt. 2:9)

Te tu redzi, ka Pēteris saka pavisam skaidri: ir tikai viena vienīgā gaisma; turpretī viss mūsu prāts un saprašana, visa mūsu gudrība ir tikai tumsa. Ja arī prāts spēj saskatīt, redzēt, atšķirt melnu no balta, lielu no maza un spriest par citām līdzīgām ārējām lietām, tomēr tas nespēj saredzēt, nedz aptvert, kas ir ticība. Prāts ir tik akls, ka pat tad, ja visi cilvēki varētu saņemt kopā visu savu gudrību, tie tomēr nespētu izprast ne burtu no dievišķās gudrības. Tādēļ šeit Pēteris runā par citu gaismu; viņš mums visiem – bez izņēmuma – saka, ka esam dzīvojuši aklumā un tumsībā, kur arī mūžīgi paliktu, ja Dievs mūs nebūtu aicinājis Savā brīnumainajā gaismā.

24. marts

Taču neviens ar naudu nevar savu brāli izpirkt, nedz Dievam dot par viņu atpirkšanas maksu no nāves – visai augsta būtu viņu dvēseles cena, tā ka viņiem no tā jāatsakās uz mūžiem. (Ps. 49:8–9)

Kā gan mēs drīkstētu lielīties un skaļi plātīties ar to, ko mūsu prāts māca un rāda kā pašu labāko? Kā drīkstam domāt, ka mūsu dabīgie spēki vēl ir pilnīgi un nesamaitāti, ka prāts vēl arvien tiecas uz labu? Vai gan mūsu spēkos būtu paveikt ko tādu, kas ļautu sasniegt tās augstās lietas, par kurām sacīts šajā psalmā? Ja es mūsu Kungam Dievam, kas sadusmojies uz mani un, kā Mozus saka, ir rijēja uguns, sniežu savas pelavas un salmus, jā, savus briesmīgos grēkus, turklāt vēl uzdrīkstos ar Viņu par tiem strīdēties un ķīdoties – vai tad Viņam vajadzētu parādīt man žēlastību un dāvāt mūžīgo dzīvību? Es taču dzirdu, ka cilvēka dabā ir daudz ļaunuma, ka visa pasaule līdz ar visu radību ir bijusi par mazu, lai dotu Dievam atpirkšanas maksu; pašam Dievam nācās par to atdot Savu Dēlu.

25. marts

Marijas pasludināšanas diena

Marija sacīja: “Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda.” (Lk. 1:38)

Svētā Jaunava nekad nebūtu ieņēmusi Dieva Dēlu, ja nebūtu ticējusi eņģeļa pasludinājumam. Bet viņa sacīja: lai man notiek, kā tu esi teicis. Un arī Elizabete slavē Jaunavu Mariju un saka: svētīga tu esi, jo esi ticējusi, un tas, ko Tas Kungs licis tev teikt, piepildīsies. Ir brīnumaini, ka Jaunavas sirds ir spējusi ticēt neticamajam – ka viņa pati no sevis, bez vīra, kļūs māte – varena Ķēniņa, paša Visaugstā Dieva Dēla māte, lai gan pati ir tik necila un nicināta! Kā gan viņa būtu varējusi to saprast? Bet Svētais Gars ir viņu apēnojis. “Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone.” Es pakļaujos Tavai gribai! Tiklīdz Marija to saka, viņa jau ir kļuvusi māte – ar viņu ir noticis kas pārdabisks un nepieredzēts, kas nav noticis nevienai citai sievietei. Jaunavas ticības spēks, ar kādu viņa ticēja eņģeļa vārdam, nav mazāks brīnums kā pati Vārda tapšana par Cilvēku.

26. marts

Mīlotie, es jūs pamācu kā piedzīvotājus un svešniekus atturēties no miesas kārībām, kas karo pret dvēseli. (1. Pēt. 2:11)

Kad cilvēks caur ticību tiek taisnots, viņš tomēr tūlīt vēl nekļūst brīvs no ļaunām iekārēm. Tādēļ garam viņā ik dienu ir jāstrādā, lai savaldītu miesu; tam nemitīgi jācīnās, jābūt nomodā, lai cilvēks nezaudētu ticību. Tādēļ tie, kuri apgalvo, ka viņiem esot ticība, tai pašā laikā, nejudzdamies apdraudēti, atļaujas piepildīt miesas iegribas, tādējādi pieviļ paši sevi. Ja ticība ir īsta un godīga, tā savalda miesu un neļauj tai darīt visu, ko vien tā vēlas; tomēr miesa nav arī jānovājina vai jāsamaitā. Ir labi gavēt, taču īsta gavēšana nozīmē to, ka miesai tiek dots tikai tik daudz barības, cik tai nepieciešams, lai saglabātu veselību; tai arī jāliek strādāt un palikt nomodā, lai šis vecais ēzēlis nekļūtu pārgalvīgs un neskrietu dancot uz ledus, kur viegli var salauzt kāju; miesai ir jābūt iegrozotai un pakļautai garam.

27. marts

Arī mums Evaņģēlijs ir pasludināts tāpat kā viņiem. Bet dzirdētais vārds tiem nepalīdzēja, tāpēc ka klausītājos nebija savienojies ar ticību.
(Ebr. 4:2)

Kad dzirdu, ka Jēzus Kristus ir miris, uzņemdams manus grēkus, atbrīvodams mani no tiem un manā labā nopelnīdams Debesis, – es dzirdu Evaņģēliju. Vārdi izskan ātri, kad klausāmie pasludinājumu; taču, ja tie iekrīt sirdī un tiek satverti ticībā, tie vairs netiks pazaudēti. Šo patiesību nespēj mainīt neviens: arī elles vara pret to ir bezspēcīga. Un, ja arī es būšu nokļuvis paša velna rīklē, tomēr varu rast glābiņu šajā vārdā – tā izklūšu no visām briesmām un palikšu tur, kur paliek Dieva vārds.

28. marts

Apjoz savu zobenu ap gurniem, tu varoni, rotājies ar spēku un godību! Dodies cīņā uzvaras apziņas pilns, tad laimīgs būs tavš gājiens, sargājot partietību, lēnību un taisnību! Un tava labā roka rādīs brīnumus! (Ps. 45:5)

Tādēļ atvērsim savas sirdis un uzlūkosim mūsu Priesteri – Kristu Viņa krāšņajā rotā. Ar savām acīm tu Viņa rotu nesaskatīsi. Tu labi redzi, cik apkaunots, necils un nožēlojams Viņš karājas pie krusta. Bet ieskaties Viņa sirdī! Tur atradīsi greznumu un dārgumu, par ko nekad nespēsi Viņam pietiekami pateikties. Jo vispirms jau Viņš ir rotāts ar labu, brīnišķīgu paklausību Savam Tēvam, tā ka, dodams Viņam godu, Kristus ļauj Sevi apspļaudīt, šaust un nomocīt. Šajā dzīvē nespējam pilnīgi saskatīt un atzīt šo Viņa rotu – pilnīgo paklausību Tēvam. Taču varam redzēt un noprast, ka visas pārles, samts un zeltā izšūtās drānas nav gluži nekas salīdzinājumā ar šo rotu. Otrā Kristus rota ir Viņa lielā mīlestība pret mums – ka mūsu Kungs tik maz domā pats par Savu dzīvību un ciešanām, lūgdams Tēvu vairāk par mums nekā par Sevi pašu. Kurš gan spētu pilnīgi izprast šo mīlestību – Kunga Kristus sirds ir degusi tādās mīlestības liesmās pret mums, ka lielajās ciešanās Viņš izturas tā, it kā tās nemaz nejustu; Viņš domā un raizējas tikai par tavu un manu postu, ciešanām un sirdssāpēm!

29. marts

Esi man žēlīgs, Kungs, jo es esmu noguris; dziedini mani, jo izbailes pārņēmušas visus manus locekļus! Arī mana dvēsele ir ļoti iztrūkusies. (Ps. 6:3–4)

Apžēlojies par mani, Kungs, jo es esmu vājš; dziedini mani, jo bailes ir pārņēmušas visus manus locekļus. Es zinu, ko runāju. Lai citi pielūko, ka arī viņi zinātu, ko runā. Ir skaidrs, ka Dieva žēlastību iepazīs vienīgi tas, kas pēc tās dedzīgi ilgojas un ir izsalcis un izslāpis, kā 42. psalmā ir sacīts: “Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak Dievs, pēc Tevis!” Neviena pārēdusies un apnikuma pārņemta dvēsele nevar cerēt, ka Dievs to piepildīs. Tikai izsalkušos Viņš piepilda ar Saviem labumiem. Vēl jo mazāk apnikuma pārņemtajiem pienāktos cerēt, ka Dievs dāvās tiem mūžīgo dzīvošanu, jo viņi paši taču to vērtē daudz zemāk nekā šo – laicīgo dzīvi. Mūžīgo dzīvi Dievs dos vienīgi tiem, kuri to meklē ar vislielāko dedzību, ar sirds nopūtām, nebeigdami lūgt un klauvēt. Tomēr laikā, kad mūsu dzīve rit mierīgi, mēs bieži vien to vairs nedarām, tāpēc Dievs ļauj mums pieredzēt dažādus kārdinājumus un pat nāvi, lai šīs nelaimes piespiestu mūs meklēt Dieva žēlastību un mūžīgo dzīvību.

30. marts

SekoĶiet Dievam kā Viņa mīļie bērni un dzīvojiet mīlestībā, kā Kristus jūs ir mīlējis un mūsu labā Sevi nodevis Dievam par upura dāvanu, par jauku smaržu. (Ef. 5:1–2)

Tas ir, it kā Kristus sacītu: Es pats Sevi nododu tevis dēļ – šādu dāvanu Es tev dāvāju. Viss, kas pie-der Man, būs arī tavs; tev ir Mana taisnība, dzīvība un pestīšana, tā ka ne grēks, ne nāve, ne elle nespēs tevi uzvarēt. Kamēr Es esmu taisns un dzīvoju, tikmēr arī tu būsi dievbijīgs un saglabāsi savu dzīvību. Mums, savukārt, šie paši vārdi jāsaka savam tuvākajam, proti: redzi, mans mīļais brāli, es esmu saņēmis savu Kungu; Viņš ir mans, un nu man visa ir gana; tad nu arī tu saņem visu, kas ir man – es esmu gatavs to atdot tavā labā; ja būs vajadzīgs, es miršu tevis dēļ.

31. marts

Miesas tieksmes ir pret garu, bet gara tieksmes ir pret miesu. (Gal. 5:17)

No šiem vārdiem varam mācīties, ka cīņa notiek nevis lielos grēciniekos, bet ticīgajos. Tas ir mierinājums kristiešiem – lai viņi nedomātu, ka, sajutuši ļaunas kārības, tie tūliņ tiks nolādēti. Mācies atzīt, ka savā miesā sajutīsi daudz dažādu piedauzību un ļaunu tieksmju arī tad, ja esi kristietis. Kur ir ticība, tur nāk arī simtiem ļaunu domu un simtkārt vairāk kārdinājumu nekā agrāk. Tikai pielūko, ka saglabā vīrišķību un nepadodies, bet vienmēr stājies pretī savām ļaunajām domām un saki: es negribu, es negribu! Kungs Kristu! Tu esi sacījis: lūdziet, tad jums taps dots utt. Palīdzi man, mīlais Kungs, turēties pretī visiem kārdinājumiem!

1. aprīlis

Es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu. (1. Kor. 2:2)

Ir sastopami tādi sludinātāji, kuri domā, ka īstam sludinātājam noteikti jā māca kas vairāk, ne tikai Kristus un mūsu pasludinājums. Tie ir godkārīgi savādnieki, kas nepatikā novēršas no mūsu vientiesības un sludina savu īpašo gudrību, gribēdami, lai ikvienam, kas tos uzlūko, uzreiz būtu jāsaka: tas gan ir īsts sludinātājs! Tādus vajadzētu sūtīt uz Atēnām, kur ļaudis ik dienu grib dzirdēt jaunas lietas. Viņi meklē savu, nevis Kristus godu, tādēļ galu galā tie kritīs kaunā. Sargieties no tādiem un palieciet pie Sv. Pāvila, kas nav gribējis zināt neko citu – kā vien Kristu, krustā sistu.

2. aprīlis

Jēzus viņam saka: “Ej, tavs dēls ir dzīvs.” Galma vīrs ticēja vārdiem, ko Jēzus viņam teica, un aizgāja. (Jņ. 4:50)

Ticības daba ir šāda: kā Vārds mūs mierina un iedrošina, rādīdams mūžīgos Debesu dārgumus, kurus tagad vēl neesam saņēmuši, tā ticība bez šaubīšanās satver tieši šos dārgumus, itin kā tie jau būtu mūsu rokās. Jo ticība redz, ka Dieva vārds ir visspēcīgš, ka Dievs runā tikai patiesību un nemelo. Tādēļ ticība ar modru un vērīgu skatienu uzlūko Dieva vārdu. Kur tā redz Vārdu, tā droši dodas uz priekšu un neļauj sevi izbiedēt ne velnam, ne pasaulei; jo ticība zina, uz ko var paļauties un kur rast glābiņu – lai cik sāpīgi tas būtu velnam. Savukārt tur, kur ticība neatrod Dieva vārdu, nav iespējams samulsināt un pamudināt uzskatīt par patiesību to, kas nav Dieva vārds – te nelīdz nekāda izlikšanās, nekādi draudi, nedz pasaules vara. Dieva vārda dēļ ticība panes it visu, ar ko tai jāstojas. Tādēļ šī ir ļoti nozīmīga un vajadzīga mācība – ir skaidri jāzina, ko nozīmē – pareizi ticēt, proti – satvert Dieva vārdu un apsolvījumu un cieši pie tā turēties, nešauboties, ka notiks tieši tā, kā Vārds mums māca.

3. aprīlis

Tad Jēzus, pagriezies un to ieraudzījis, sacīja:
“Nemies drošu sirdi, meita! Tava ticība tev
palīdzējusi.” (Mt. 9:22)

Redzi, tā ir īsta ticība – tā atzīst savu necienību un tomēr neļauj šai necienībai stāties ceļā paļāvībai uz Kristu, nedz apšaubīt Viņa žēlastību un palīdzību. Ticība izlaužas cauri bauslības draudiem un visam, kas tiecas to aizbiedēt projām no Kristus; jā, ja arī visa pasaule gribētu likt šķēršļus ticības ceļā, ticība nedomā atkāpties, bet cieši turas pie Kristus. Tādēļ tā spēj izlauzties cauri visiem šķēršļiem un iemantot to, ko meklējusi, pieņemties spēkā, iekams vēl Kristus to uzrunājis. Turēdamās pie Viņa, tā nevar kļūdīties – kā pats Kristus saka un apliecina: “Tava ticība tev palīdzējusi.” Šī ticība tik ļoti patīk Kristum, Viņš negrib, lai tā paliktu apslēpta, nedz arī lai tiktu noklusēti tās paveiktie darbi. Sirds ticībai jāatklājas visiem redzamā veidā, lai tā tiktu slavēta visas pasaules priekšā un saņemtu vēl lielāku stiprinājumu.

4. aprīlis

Turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!
(Jņ. 16:33)

Kur nu paliek tavs niknums, tu sātān? Kur ir tavs ļaunums, tu pasaule? Kur ir tavs cīņas spars, tu miesa? Tā ir uzvara! Šī ir Tā Kunga diena – priecāsimies un līksmosim! Ak, kas gan būtu spējis noticēt, ka dvēsele var iemantot tādu svētību! Pasaule ir uzvarēta – ko gan tā vēl spētu darīt? Ko iespēj velns, šīs pasaules kungs un dievs? Ja pasaule nav vairs nekas, tad arī šīs pasaules dievs un valdnieks nav nekas. Viņš gan spēj nomaitāt miesu, atņemt godu un mantu, tomēr tai pašā laikā pret savu gribu kļūst par kalpu mūsu ceļā uz labāku, mūžīgu dzīvi – tāds ir viņa ieguvums.

5. aprīlis

Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdams par lāstu. (Gal. 3:13)

Ar pateicību un paļāvīgu ticību mums piederas uzņemt šo brīnišķīgo un mierinājuma pārpilno mācību, kas mums atklāj, ka Kristus, mūsu labā kļūdams par lāstu, tas ir, par Dieva dusmām pakļautu grēcinieku, ietērpjas mūsu miesā un asinīs, ņem mūsu grēku smagumu uz Saviem pleciem un saka: “Es esmu darījis visus šos grēkus, kuros krituši cilvēki.” Tā Viņš patiešām kļūst par lāstu, ar kuru draud bauslība, taču nevis Sevis dēļ, bet – kā Pāvils saka – “mūsu labā”. Bet, tā kā Kristus brīvprātīgi uzņēmās mūsu grēkus, Viņam bija jāizcieš Dieva dusmas un sods, taču ne Viņa paša personas dēļ – Viņš bija taisns un grēka neuzveikts – bet mūsu visu vietā. Tādējādi notikusi svētīga apmaiņa. Viņš ir pieņēmis grēcīgo būtību un devis mums Savu nevainīgo un reizē uzvarētāja būtību.

6. aprīlis

Kā jauneklis uzturēs savu ceļu šķīstu? – Kad viņš turēsies pie Taviem vārdiem. (Ps. 119:9)

Ak, cik atšķirīgi salīdzinājumā ar šiem vārdiem mēs izturamies pret mūsu jaunajiem ļaudīm, kurus mums ir pavēlēts valdīt un mācīt. Mums būtu jānes smaga atbildība par to, ka neesam tiem snieguši Dieva vārdu. Es tiešām neieteiktu nevienam audzināt bērnu tur, kur nevalda Svētie Raksti. Kur bez mitas netiek mācīts Dieva vārds, tur ir tikai samaitāšana. Augstajām skolām vajadzētu izaudzināt ļaudis, kuri labi saprot Rakstus un var kļūt par īstiem bīskapiem un mācītājiem, vadīt cīņu pret ķeceriem, velnu un visu pasauli. Bet kur gan ko tādu varam atrast? Es baidos, ka mūsu augstās skolas ir elles vārti, jo tās nebūt nav dedzīgas Svēto Rakstu mācīšanā jauniešiem ļaudīm.

7. aprīlis

..ka līdz ar visiem svētajiem jūs spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību, kas ir daudz pārākā par katru atziņu, un, ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību. (Ef. 3:18–19)

Atzīt Kristu nozīmē – atzīt, ka Viņš miris par mums un uzkrāvis Sev manu grēku; tādēļ man jāatzīst, ka visas manas lietas nav nekā vērtas un man jānovēršas no tā, kas ir mans, domājot tikai par to, ka man ir dāvāts Kristus, tā ka Viņa ciešanas, Viņa dievbijība un visi Viņa tikumi ir arī mani. Kad es to atzīstu, tad Kristus kļūst man mīļš, jo pret šādu Vīru man noteikti jāsaņūm mīlestība un labprātība. Tad kāpjju augšup – no Dēla pie Tēva un redzu, ka Kristus ir Dievs, kas ienācis manā nāvē, manā grēkā un postā, dāvādams man Savu žēlastību. Es atzīstu Viņa laipno prātu un Tēva pāriplūstošo mīlestību, ko var sajust arī mana sirds. Tā es satveru Dievu un domāju: jā, tas ir Dievs, tāda ir Dieva griba un Viņa labais prāts – Viņš ir gribējis, lai Kristus manā labā paveiktu tik lielas lietas. Šajā ainā saskatu un apjaušu Dieva lielo, neizteicamo žēlastību un mīlestību – Viņš manā labā pakļāvis Savu mīļo Dēlu sāpēm, kaunam un nāvei.

8. aprīlis

Un, pie Jēzus nogājuši, tie Viņu mīļi lūdza, sacīdami: “Viņš ir vērts, ka Tu viņu paklausī, jo viņš mīl mūsu tautu un mums ir uzcēlis šo sinagogu.” (Lk. 7:4–5)

Lai velnam tiktu nodarīts īsti sāpīgs zaudējums, tad vajadzētu notikt tā, ka jaunie ļaudis uzaug īstā Dieva atziņā, mācīdamies un izplatīdami Dieva vārdu. Tādēļ es lūdzu jūs, mani mīļie kungi un draugi: Dieva un nabaga jaunatnes dēļ, neuzskatiet šīs lietas par mazsvarīgām, kādas tās tagad daudziem šķiet, jo viņi nesaskata pasaules valdnieka nodomus. Tā ir liela un nopietna lieta, kas Kristum un visai pasaulei ir ļoti nozīmīga, proti – ir nepieciešams dot jaunajiem ļaudīm padomu un palīdzēt. Mīļie kungi! Ja ik gadu tiek atvēlēts tik daudz līdzekļu ieročiem, ceļiem, aizsprostiem un neskaitāmām citām lietām, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu pilsētām laicīgu mieru un labklājību, kādēļ tad nevarētu veltīt tikpat vai vēl vairāk nabaga jaunatnei, lai kaut viens vai divi krietni vīri varētu tikt uzturēti kā tās skolotāji?

9. aprīlis

Tāpat kā mūsu Kungs jums piedevis, piedodiet arī jūs. (Kol. 3:13)

Ir labprāt jāpiedod un jāaizmirst citu cilvēku darītās pārestības, kā Dievs to ir darījis un vēl joprojām dara mums, piedodams mūsu grēkus; jo Viņš tos pilnīgi izsvītro no mūsu parādu sarakstiem un nekad vairs nepiemin. Tomēr ir jāpiedod ne tikai tā, ka pārestības vairs netiek pieminētas, bet tā, ka tava sirds ir tikpat laipna pret savu tuvāko, kā tas bijis iepriekš, iekams viņš bija tev nodarījis pāri. Bet, ja tavā sirdī paliek rūgtums un tu nespēj būt pret viņu tikpat labs un draudzīgs kā iepriekš, tad neesi pārestību aizmirsis, nedz arī no sirds piedevis; tad esi blēdis, kas nāk pie altāra ar savu upuri, gribēdams kalpot Dievam, lai gan sirds ir pilna dusmu, skaudības un naida. Taču maz ir to, kas šādas lietas ņem vērā. Visi uzliek jaukas maskas, nepievēršot nekādu uzmanību tam, kā viņa sirds izturas pret šo lūgšanu, kas nepieļauj nekādas dusmas, nedz apslēptu naidu pret tuvāko.

10. aprīlis

Es jums vispirms esmu mācījis, ko es pats saņēmu, ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc Rakstiem un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc Rakstiem. (1. Kor. 15:3–4)

Šeit teikts, ka Pāvils piemin Rakstus kā savu drošāko liecību un parāda, ka nav iespējams uzturēt mūsu mācību un ticību citādi kā vien – ja tā ietverta rakstītā vārda burtos un caur apustuli vai kādu citu top ar muti pasludināta. Jo šeit ir rakstīts pavisam skaidri: Raksti, Raksti. Bet Raksti nav Gars, par kuru daži kliez ar putām uz lūpām (kā ienaidnieki mums maldīgi sauc pakaļ); tie domā, ka Gars vien visu paveic, bet Raksti esot tikai nedzīvs burts, kas nespēj dot dzīvību. Bet nelielies daudz ar Garu, ja tev nav skaidra, atklāta Vārda, – jo tas būs nevis labs gars, bet nolādētais velns no elles. Jo Svētais Gars savu gudrību, savu padomu un visus savus noslēpumus ietvēris Vārdā un atklājis Rakstos, tā ka neviens nevar aizbildināties, meklēdams un pētīdams ko citu. Mēs arī nevaram iemācīties, nedz sasniegt ko augstāku un labāku kā to, ko Raksti māca par Jēzu Kristu, Dieva Dēlu, mūsu Pestītāju, proti – ka Viņš mūsu labā miris un augšāmcēlies.

11. aprīlis

Ja jūs paliekat Manī un Mani vārdi paliek jūsos, jūs varēsīt lūgt, ko gribat, tas jums notiks. (Jņ. 15:7)

Tā ir patiesi liela greznība un brīvība, ka varam droši un pašāvīgi lūgt Dievu, zinādami, ka visas mūsu lūgšanas noteikti tiks uzklausītas – ja arī mēs iepriekš esam uzklausījuši Dievu un paliekam pie Viņa vārda. Tā ir patiesi brīnišķīga apmaiņa. Ja tu dzirdi mani, es dzirdu tevi; bet, ja tu nedzirdi mani, tad arī es nedzirdu tevi. Vai nu viens, vai otrs – kā gribi. Cik nelaimīgi tad nu ir Dieva vārda ienaidnieki un zaimotāji; viņiem nav Dieva, un, lai arī tie lūgtu daudz, Dievs viņus neuzklausā. Tie sauc palīgā, bet neviena palīga nav; tie sauc Kungu, bet Viņš nedzird.

12. aprīlis

Netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs. (Rom. 12:2)

Tādēļ mums jāraugās, lai nesekojam ne pasaules ierastajam dzīves veidam, nedz arī mūsu pašu prātam un labajiem nodomiem, bet arvien laužam savu gribu un prātu, darīdami un panesdami visu, kam mūsu prāts un griba pretojas. Mēs nevaram būt pasaulei līdzīgi, un mums jāstojam ar tās pretestību; tā ik dienu tiekam pārvērsti un atjaunoti savā garā. Tas ir – mēs ar katru dienu arvien augstāk vērtējam to, ko pasaule un samaitātais prāts ienīst, tā ka patiesības un Kristus dēļ labprātāk esam slimi, nabadzīgi, nicināti, tiekam uzskatīti par ģeķiem un grēciniekiem un galu galā labprātāk saņemam nāvi nekā dzīvību, muļķību vērtējam augstāk nekā gudrību, kaunu uzskatām par cēlāku nekā godu, nabadzību – par svētīgāku nekā bagātību. Pasaulei šādi uzskati nav pazīstami, tā arvien domā citādi; tā paliek pie sava vecā prāta, nepārvēršas un neatjaunojas garā, bet nocietinās un nostiprinās savā spēcīgajā cietsirdībā.

13. aprīlis

Dievs sēdinājis Kristu pie Savas labās rokas Debesīs, augstāk par ikvienu valdību, varu, spēku, kundzību un ikvienu vārdu, kas tiek minēts vai nu šīnī laikā vai nākamajā. Un visu Viņš ir nolīcis zem Viņa kājām. (Ef. 1:20–22)

Lai būtu kā būdams – vai esam grēkojuši vai labu vien darījuši – mums nav jābīstas, nedz jākrīt izmisumā. Jo mēs nelepojamies ar saviem labajiem darbiem un tāpat arī nezaudējam cerības, ja esam grēkojuši, bet – pateicamies Dievam, ka mūsu ticība ir augstāka par jebkādiem labiem darbiem un grēkiem. Un, ja arī sātans cenšas vēl smagāk un briesmīgāk mūs mocīt un kārdināt; viņš varētu mūs pieveikt vienīgi tad, ja spētu noraut Kristus lejā no Debesīm, kur Viņš sēž pie Dieva labās rokas. Bet, tā kā Kristus tur, Debesu augstībā, ir un paliek, tad arī mēs paliekam kungi un uzvarētāji pār grēku, nāvi, velnu un visām lietām, un te nu neviens nespēj stāties mums pretī.

14. aprīlis

Lūdziet bez mitēšanās Dievu. (1. Tes. 5:17)

Kur ir kristietis, tur ir arī Svētais Gars, kas nedara nekā cita, kā vien – lūdz bez mitēšanās; jo, ja arī ne vienmēr mute izrunā vārdus, tomēr sirds (gluži kā asinsvadi un sirds miesā) nemitīgi pulsē ar savām nopūtām: “Ak, mīlais Tēvs, svētīts lai top Tavs vārds, lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek pie mums un pie ikviena!” utt. Un tad, kad uzbrūk kārdinājumi un posts, kas mudina un piespiež lūgt, tad šādas nopūtas un lūgšanas kļūst jo spēcīgākas – tās tiek izrunātas arī ar muti. Tā nu nav atrodams kristietis, kas dzīvotu bez lūgšanas – gluži kā nav neviena dzīva cilvēka, kuram nevarētu saklausīt pulsu, kas nekad nenorimst un nepagurst, bet arvien paliek nomodā un turpina pukstēt, kaut arī cilvēks ir iemidzis un to pat nepamana.

15. aprīlis

Ticības spēkā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet.
(Ebr. 11:8)

Ticība ir dzīva un darbīga – tā droši un noteikti turas pie Dieva vārda, lai kā arī mums klātos. Ticība nav kāda bezrūpīga, tukša iedomā, bet gan dzīva, nopietna, mierinoša un nešaubīga sirds paļāvība – tik brīnišķīga, ka caur to mēs kļūstam vienoti ar Kristu un caur Viņu – ar Debesu Tēvu. Tāda ir ticības daba – tā darbojas ar dārgumiem, kurus nevar ne redzēt, ne sajūst, taču dara to tā, it kā turētu tos visus savās rokās; tai nav un nevajag cita, labāka mierinājuma, kā vien – zināt, ka Dievs nemelo un nepieviļ. Jā, ticība ir tik dzīva, darbīga, spēkpilna, varena lieta, ka tā ne brīdi nemitas darīt labu; tā arī nejautā, vai vajag darīt labus darbus. Pirms vēl jautājusi, tā jau dara šos darbus un turpina tos darīt bez mitas.

16. aprīlis

No žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana. Ne ar darbiem, lai neviens nelielītos. (Ef. 2:8–9)

Mūsu sirdis nekad negrib piekrist tam, ka mēs paši neesam gluži nekas un ka Kristus viens ir visu paveicis. Mēs arvien mēģinām kaut ko paveikt paši savām rokām – strādāt un kalpot Dievam tik daudz, ka Viņam vajadzētu mūs uzlūkot, šo darbu dēļ parādīt mums žēlastību un piedot grēkus – bet tā taču tam nav jābūt un tā nevar notikt. Šādi centieni iznīcina ticību un pašu Kristu. Ja atzīšu, ka Kristus viens visu paveicis un gribu to apliecināt, man jāšargā sava mēle no grēcīgiem vārdiem un jāsaka tā: ko Kristus manā labā ir paveicis, tas man pašam nav jādara, jo mana sirds nevar paļauties uz divām dažādām lietām; vienu no tām man vajadzēs atnest – vai nu Kristu, vai manus darbus. Tā viss kļūst skaidrs un labi saprotams.

17. aprīlis

Nabagais nomira, un eņģeļi viņu aiznesa Ābrahāma klēpī. (Lk. 16:22)

Neviens cilvēks nav tik laipns, nedz arī gatavs tik patiesi un pašreizējīgi kalpot kā mīļie eņģeļi. Tādēļ mums jāmācās un jāzina, ka mūsu labākie draugi ir neredzami; viņi ar savu uzticību, labvēlību, gatavību kalpot un patieso draudzību ir nesalīdzināmi pārāki par visiem mūsu redzamajiem draugiem. Ja nu es savā namā droši eju gulēt, būdams pārliecināts, ka labajiem eņģeļiem ir dota pavēle mani sargāt, tad vēl daudz drošāk man jātic, ka arī tad, kad man būs jādodas pēdējā gaitā un jānonāk zemē, kapā pie tārpiem, mīļie eņģeļi tāpat būs klāt un mani pavadīs; arī manu dvēseli viņi aiznesīs Ābrahāma klēpī.

18. aprīlis

Izdomājiet plānu, taču tas nepiepildīsies; pieņemiet lēmumu, bet tas neīstenosies, jo ar mums ir Dievs! (Jes. 8:10)

Bieži vien notiek tā, ka šie ķēniņvalstu un lielās pasaules valstības pīlāri, kuri, šķiet, varētu nest un turēt pat debesis, paliek tur, kur Dievs pēc Sava gudrā padoma tos nolīcis. Viņu vidū nav neviena, kurš ar ilgu pilnām nopūtām raudzītos Debesīs, meklēdams Dieva darbus un padomu. Jo viņi ir vai nu tik bezdievīgi ļaudis, ka pašu sirdsapziņas tiem neļauj lūgt un piesaukt Dievu, vai arī tik pārgalvīgi un pārliecināti par savu gudrību un taisnību, ka izturas nevērīgi un aizmirst par lūgšanu, itin kā tā viņiem nebūtu vajadzīga; tie meklē padomu kur citur, arvien vairāk nocietinādamies savā neticībā. Tad nu mūsu Kungs Dievs reizēm neiejaucas šādu ļaužu gudrajos padomos, bet runā ar Savu eņģeli Gabriēlu un saka: mīļais, ko gan gudrie ļaudis dara savās padomnieku apspriedēs, ja mūsu padomu tie nepieņem? Mīļais Gabriēl, dodies lejup un ņem līdzi Jesaju, ej pie viņu logiem, sludini tiem mācību no Debesīm, un saki: jūs ar savām redzīgajām acīm neredzat un arī dzirdēdami nedzirdat, ar savām saprātīgajām sirdīm jūs nenieka nespējat saprast. Izdomājiet plānu, taču tas nepiepildīsies, pieņemiet lēmumu, bet tas neīstenosies, jo gan padoms, gan darbs ir Mans.

19. aprīlis

Un jūs būsit visu ienīsti Mana vārda dēļ. (Mt. 10:22)

Svētos kristīgos ļaudis var pazīt pēc krusta svētuma – tiem nākas panest visus uzbrukumus, vajāšanas, visdažādākos kārdinājumus un nelaimes, ko rada velns, pasaule un miesa. Iekšēji kristiešiem būs jāklūst skumjiem un izbiedētiem, ārēji – nabadzīgiem, nicinātiem, neveseliem, vājiem un ciešanu piemeklētiem, lai viņi šajās ciešanās kļūtu līdzīgi savai galvai – Kristum. Turklāt viņi cieš Kristus un Dieva vārda. Viņiem jābūt dievbijīgiem, klusiem, paklausīgiem, gataviem kalpot valdībai un ikvienam cilvēkam ar visu, kas vien tiem pieder, un nedarīt pāri nevienam. Taču nevienai tautai virs zemes nenākas pieredzēt tik rūgtu naidu – kristieši tiek uzskatīti par ļaunākiem nekā turki, pagāni un jūdi. Viņi tiek saukti par ķeceriem, neliešiem, velniem, nolādētajiem, par briesmīgākajiem cilvēkiem uz zemes, tā ka citi, gribēdami kalpot Dievam, viņus vajā, moka, nonāvē, pakar, noindē, un neviens par viņiem neapžēlojas, bet dod viņiem slāpju remdināšanai mirres un žulti. Tas viss kristiešiem jāpieredz ne tādēļ, ka viņi būtu laulības pārkāpēji, slepkavas, zagļi vai blēži, bet tādēļ, ka viņi neatzīst nevienu citu Dievu kā vien Kristu. Zini, ka tur, kur redzi un dzirdi notiekam šādas lietas, ir Kristus baznīca.

20. aprīlis

Jo ar sirds ticību panākama taisnība un ar mutes liecību – pestīšana. (Rom. 10:10)

Ticība satver Kristu un paliek ar Viņu, tā ietver Viņu gluži kā gredzens dārgakmeni. Un tas, kurš ar šādu paļāvību uzņēmis Kristu savā sirdī, tiks atzīts kā taisns Dieva priekšā. Tas ir ceļš un nopelns, kurā sasniedzama grēku piedošana un taisnība. “Tu tici Man,” saka Dievs, “un tava ticība satver Kristu, ko Es tev esmu dāvinājis, lai Viņš būtu tavs vidutājs un augstais priesteris, – tādēļ tu esi taisnots.” Tā kā ticībā esi satvēris Kristu, kas piešķir tev taisnību, tad nu sāc darīt labus darbus: mīli Dievu un savu tuvāko, piesauc Dievu, pateicies Viņam, sludini un slavē Viņu, apliecinini Dievu, dari labu savam tuvākajam un kalpo Viņam. Tie ir patiesi labi darbi, kuri izplūst no līksmas sirds – jo mēs nepelnīti esam saņēmuši grēku piedošanu caur Kristu.

21. aprīlis

Esiet cits pret citu laipni un žēlsirdīgi; piedodiet cits citam, kā arī Dievs Kristū jums ir piedēvis.

(Ef. 4:32)

Arī ticīgo vidū neizbēgami atrodas kādi trūkumi un domstarpības; mums nav jādusmojas, ja kādreiz zobu iekožas mēlē, kāja aizķeras vai gadās ar pieri ieskriet sienā. Ir jādomā tā: labi, tas ir mans brālis, mans tuvākais – mēs esam vienas miesas locekļi; kas tad ir noticis? Viņš taču ir kļūdījies un nav to darījis tīšām, nav gribējis neko ļaunu, bet rīkojies nepareizi sava vājuma vai nezināšanas dēļ. Ir notikusi sadursme, tev ir sāpīgi, bet vai tādēļ tu metīsi projām savas miesas locekli? Apdzēs šo nesaticības dzirksti, lai velns nevar nākt un ar ļaunu aprunāšanu uzpūst to postošā liesmā, kas vairs nav apdzēšama, lai viņš nevar radīt tādu naidu un ķildas, kas vairs nepieļauj nekādu samierināšanos un nodara lielu ļaunumu visiem ļaudīm. Jo velns ir tāds gars, kas nerimstas un neapstājas, ja mēs viņu neatvairām.

22. aprīlis

Bet bezdievim Tas Kungs saka: “Ko tu daudzini Manus likumus un ņem Manu derību savā mutē, ja tu ienīsti pamācību un laid Manus vārdus pār galvu? (Ps. 50:16–17)

Mums nav jānīknojas par to, ka, ļaužu vidū dzīvojot, kopīgi saņemot Dieva un Kristus vārdu, Svēto Garu, mēs savā izpratnē tomēr mēdzam būt tālu cits no cita. Tādēļ vien, ka domāju atšķirīgi, nedrīkstam nošķirties no citiem, nedz liegt tiem saukt sevi par kristiešiem. Nošķiršanās ir nepieciešama tad, kad kļūst redzams, kuri no tiem, kas lepojas ar vienu un to pašu Vārdu, ir godīgi, bet kuri rīkojas ar viltu. Lai pareizi ieraudzītu šo atšķirību, lai izšķirtu, kas ir patiess, kas nepatiess, ir jāredz, kur tiek mācīta skaidra Evaņģēlija mācība par ticību Kristum – bez kādiem papildinājumiem un blakus mācībām – un kur redzami šīs mācības augļi, īsti labie darbi, kas ir saskaņā ar šo Vārdu. Tur, kur tā nav, viss notiek gluži pretēji; tur Evaņģēlijs un ticība tiek pieminēti tikai ar vārdiem.

23. aprīlis

Es dodu Savām avīm mūžīgo dzīvību, un viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no Manas rokas. (Jņ. 10:28)

Tādēļ ikviens kristietis, kas ticībā uzņēmis Evaņģēliju, lai priecājas, ka viņš ir viena no šā Gana – Kristus avīm, un neļauj arī grēkiem sevi maldināt, jo gan jau Kristus, kam kristietis pieder, visu labi darīs. Kaut arī velns viņam uzbruktu ar to vai citu netikumu – laulības pārkāpšanu, netiklību, zagšanu, skaudību, naidu, dusmām vai citiem grēkiem, tomēr tie viņu vairs neiedzīs postā, jo viņam ir spēcīgs, varens Ķēniņš, kas to aizstāvēs. Grēki tevi smagi piemeklēs, grūti tev klāsies, tādēļ vajadzīgas lūgšanas; arī citi var lūgt par tevi, lai tev būtu droša sirds, ka vari stāties velnam pretī. Bet zini droši: tu netapsi atstāts; Kristus izglābs tevi, vien neatkrīti no Viņa valstības.

24. aprīlis

Kad man jāstaigā zem ciešanu spaida, Tu uzturi manu dzīvību; Tu izstiep Savu roku pret manu ienaidnieku dusmām, un Tava labā roka man palīdz un palīdzēs. (Ps. 138:7)

Dievs, gribēdams Savu Dēlu darīt par ķēniņu, iesāka ar lieliem brīnuma darbiem un spēku; bet tad, kad šā ķēniņa varenībai vajadzēja atklāties visskaidrāk, Dievs lika Viņam mirt pie krusta, gluži kā kādam bezcerīgam ļaundarim. Tomēr Viņš to paveica tā, ka brīdī, kad cilvēka saprašana pārstāja cerēt uz Dieva Dēlu, Viņš cēlās augšām un kļuva par mūžīgo ķēniņu. Gluži kā Israēla bērniem, stāvot nāves priekšā bez padoma un palīga, Viņš piepeši pašķīra ceļu jūras vidū un ļāva to pāriet sausām kājām. Tāpat notiek ar mums, kad Viņu piesaucam, – mēs topam izglābti no nāves. To Dievs dara tādēļ, lai atstātu kaunā mūsu prātu, kas grib nevis ticēt, bet zināt – kā, kur un kad; Dievs grib, lai dodam vietu ticībai un ļaujam strādāt Viņam. Dieva darbi nav līdzīgi cilvēku darbiem, bieži vien tie ir pretrunā ar cilvēku saprašanu; notiek tā, ka tas, kam jātop paaugstinātam, vispirms pieredz pazemojumu.

25. aprīlis

Un Pāvils naktī redzēja parādību: kāds maķedonietis stāvēja, viņu lūgdams un sacīdams: “Nāc uz Maķedoniju un palidzi mums!” Kad viņš šo parādību bija redzējis, mēs gribējām tūdaļ iet uz Maķedoniju, saprazdami, ka Dievs mūs aicina viņiem sludināt Evaņģēliju.” (Ap. d. 16:9–10)

Tā Dievs mēdz rīkoties ar Saviem ļaudīm – Viņš neļauj tiem ilgi palikt vienā vietā, bet dzen tos šurpu un turpu – ne tikai viņu pašu dēļ, lai viņi parādītu savu ticību, bet arī, lai nestu labumu citiem cilvēkiem. Tā Dievs ar badu dzina Ābrahāmu uz Ēģipti, lai viņš tur paveiktu ko labu un sniegtu pareizu Dieva atziņu kaut nedaudziem Ēģiptes iedzīvotājiem, un to Ābrahāms, bez šaubām, arī paveica. Tā nu Dievs uz šīs zemes visu kāрто brīnumainā veidā: Viņš sūta apustuļus un sludinātājus pie ļaudīm, kuri nevar ne iedomāties, ka pie viņiem kāds nāks un sludinās; tāpat arī tie, kuri tiek sūtīti, paši nemaz nezina, kurp dosies.

26. aprīlis

**Cik bijājama ir šī vieta, te tiešām ir Dieva nams,
un šē ir Debesu vārti.** (1. Moz. 28:17)

Te tu redzi, ka Dievs par Savu namu nesauc krāšņās ēkas, kuras mēs esam uzcēluši. Dievs neprasa, lai šim namam būtu augstas velves nedz arī, lai tas būtu iesvētīts. Kas tad ir vajadzīgs, lai Dievs patiesi mājotu Dieva namā? Nekas vairāk, kā vien – lai Dievs tur būtu klāt ar Savu vārdu; kur ir Dieva vārds, tur arī Viņš mīt, savukārt tur, kur nav Dieva vārda, tur Dievs nevar mājot – lai arī cik lielu un krāšņu namu mēs celtu. Kur Viņa vārds top sludināts, tur Viņš arī atrodams; bet, kur nav šī pasludinājuma, tur nav Dieva nama – kaut arī baznīcas būtu sabūvētas cita pie citas. Baznīcai tikai tad ir nozīme, ja tajā skaidri tiek sludināts Dieva vārds.

27. aprīlis

Tu turies ar savu ticību. Tāpēc neesi iedomīgs, bet pilns bijības! (Rom. 11:20)

Dažs labs izcils svētais var, gluži nemanot, kļūt ticībā vājāks nekā es. Tāpat arī man Dievs šai pašā brīdī var dāvāt lielu, stipru ticību, bet, iekams vēl pagūšu apdomāties, Viņš var ļaut man atkal atkrist un dot ticību kādam citam lielam grēciniekam. Kādēļ tad Dievs tā rīkojas, kādēļ Viņš neļauj Saviem svētajiem pastāvīgi palikt stipriem ticībā? Tādēļ – lai viņi nekļūtu lepni un nedomātu, ka ticība viņiem radusies pašiem no sevis, lai svētie nesāktu uzskatīt sevi par dieviem. Tieši tādēļ Dievs mēdz visu tā mainīt un sajaukt, lai cilvēki zinātu, ka Viņš ir Dievs, apzinātos, kas ir viņi paši, un paliktu pazemībā. Viņš prasa pazemību ne tikai no mums, bet arī no visizcilākajiem svētajiem – pat no Savas mātes. Ikvienam cilvēkam jānāk Dieva priekšā visdziļākajā pazemībā un jāsaka: es neesmu nekas un nespēju itin neko.

28. aprīlis

Kristus mūs ar Savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem un darījis mūs par ķēniņiem, par praviešiem Dievam, Savam Tēvam. (Jņ. atkl. 1:5–6)

Ticīgie ir īsti ķēniņi – ne tā, ka viņi valkātu zelta kroņus, turētu zelta scepterus, tērptos zīdā, samtā, purpura un zelta drānās, bet, kas ir vēl daudz vairāk, viņi kļuvuši par kungiem, kas valda pār nāvi un velnu, elli un visām nelaimēm. Viņiem kauns ir – gods, elle – Debesu valstība, nāve – dzīvība, velns – salmu putnubiedēklis, grēks – taisnība, nelaime – laime, nabadzība viņiem ir bagātība utt. Jo viņi ir visu lietu kungi; viņi ne no viena nav atkarīgi, jo ir piederīgi Dievam un Dievs ir viņu draugs, jā, viņu mīļais Tēvs, pie kura tie atrod bagātību, lielus dārgumus un visu labumu pārpilnību; tādēļ ticīgajiem nevar kaitēt ne grēks, ne nāve, nedz arī velns, bads, slāpes, aukstums, karstums, zobens vai kāda cita nelaime. Jā, ticībā viņi uzvar visas lietas un it visā var atrast gluži pretējo: nabadzībā – bagātību, grēkā – taisnību, kaunā – lielu godu, badā un slāpēs – visu labumu pārpilnību.

29. aprīlis

**Bet, ja es to daru, ko negribu, tad darītājs neesmu
vairs es, bet manī mītošais grēks. (Rom. 7:20)**

Ja nebūtu šā mūsos mītošā grēka, tad nebūtu arī visu to grēku, ko mēs darām. Šis ir grēks, kas netiek izdarīts – kā visi pārējie –, bet kas dzīvo, ir un paliek, darīdams visus pārējos grēkus, ne tikai dažreiz vai kādu laiku, bet – kamēr vien cilvēks dzīvo, viņā ir grēks. Tas neizpaužas, kamēr ārēji tiek atvairīts un apslāpēts, taču iekšēji saglabājas kā ļaunuma sakne, celms un avots; šis avots ir jāaizber, jāizrauj koka sakne, citādi, tiklīdz tu kādā vietā būsi to apslāpējis, tas izlauzīsies desmit citās vietās. Šī sērga ir jādziedē, ķeroties klāt tās cēlonim. Citādi tu mūžīgi varēsi pūlēties ar ziedēm un plāksteriem, tā tomēr nebūs izdziedināma gluži kā strutojošs augonis – un kļūs aizvien ļaunāk. Šis grēks nav iznīdējams arī ar likumiem un sodiem, kaut arī būtu ne viena vien elle, bet vesels tūkstotis; to spēj izmēzt vienīgi Dieva žēlastība, kas cilvēka dabu dara jaunu un šķīstu.

30. aprīlis

Paldies Dievam, kas mūs visur vada Kristus uzvaras gājienā un caur mums izplata Viņa atziņas smaržu visās malās. (2. Kor. 2:14)

Bieži vien viss izskatās tā, ka ticīgajiem nekas neizdodas, un tūlīņ būs jāzaudē pēdējās cerības. Taču ticība arvien uzvar, tā pārvar visas kļūdas un draudošās briesmas, ar ko nākas sastapties svētajiem. Ticība dara redzīgos aklus un dzirdīgos kurlus, savukārt aklos – redzīgus un kurlus – dzirdīgus; īsi sakot: ticība negrēko un neko nepazaudē. Ja arī ticīgs cilvēks savas muļķības vai neuzmanības dēļ kļūdās vai paklūp, tomēr Dievs to mēdz pamanīt jau iepriekš – Viņš vērs visu par labu, apklāj šīs kļūdas un kārtoto lietas tā, ka viss tomēr beidzas labi un laimīgi. Tik spēcīga ir ticība un lūgšana. Jā, ticība patiesi ir visspēcīga, dzīva, darbīga lieta, uz to varam droši paļauties. Ir jāturas tikai pie Dieva vārda, lai kā mums klātos.

1. maijs

Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja. (1. Moz. 1:27)

Atkārtodams šos vārdus, Mozus droši vien grib parādīt, ka Dievam bijis liels prieks par šo visaugstāko darbu un, to paveikdams, Viņš ir triumfējis. Ne par vienu citu radītu būtni Dievs nav priecājies tā – kā par cilvēku, ko Viņš radījis pēc Sava tēla un līdzības. Un nav šaubu, jo patiesi tā arī ir, ka tāpat, kā Dievam tolaik bija liels prieks par šo cilvēka radīšanas darbu un padomu, Viņš arī šodien ar lielu prieku un mīlestību savu darbu turpina caur Savu Dēlu, mūsu Pestītāju Kristu, atgriezdams tam zaudēto pilnību. Ir labi un derīgi pārdomāt šīs lietas, proti, ka Dievam attiecībā uz mums ir vislabākie nodomi, un Viņš priecājas par šo Savu domu un padomu, proti – visus, kuri tic Kristum, mirušo augšāmcelšanās dienā vest atpakaļ mūžīgā, garīgā dzīvē.

2. maijs

**Es tevi mācīšu un rādīšu ceļu, pa kuru tev jāstaigā,
Es pār tevi turēšu nomodā Savu aci. (Ps. 32:8)**

Tu lūdz, lai Es tevi atpestītu; neraizējies, necenties pamācīt ne Mani, ne pats sevi – Es pats tevi mācīšu; Es vadīšu tevi pa īsto ceļu, kuru varēsi staigāt pēc Mana prāta. Tev šķiet, ka tad, ja viss nenotiks tā, kā tu domā, tev draud bojāeja; tava domāšana kaitē tev un traucē Man – ir jānotiek nevis pēc tava, bet pēc Mana prāta, kas pārsniedz tavu saprašanu. Paliec nesaprašanā, tad Es tev došu savu izpratni. Neizpratne ir īstā izpratne. Nezināt, kurp doties, nozīmē – zināt īsto ceļu. Tas ir krusta ceļš, ko tu pats nevari atrast – pa to Es vadīšu tevi, gluži kā aklo. Tādēļ Es, tikai Es pats, nevis tu, nedz arī kāds cilvēks vai cita radīta būtne, tevi vadīšu un mācīšu, ar Savu Garu un Vārdu rādīdams ceļu, pa kuru tev jāiet. Nepieķeries darbiem, ko pats esi izraudzījies, nedz ciešanām, kuras esi sev izdomājis, bet piesauc Mani un esi mācekļis – seko tam, ko Es tev mācu, un rīkojies pretēji savām domām un vēlmēm. Ir īstais laiks – tavs Meistars ir pie tevis; tad nu neesi zirgs vai kāds cits nesaprātīgs dzīvnieks!

3. maijs

Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir radīta Dieva vārda spēkā, ka no neredzamā ir cēlies redzams. (Ebr. 11:3)

Tas ir Dieva dabā, ka Viņš visu rada no nekā. Tādēļ no tāda, kas vēl nav pārtapis par pilnīgi neko, Dievs arī nevar kaut ko radīt. Turpretī cilvēki izveido kaut ko no kaut kā; bet tas ir gluži nevajadzīgs darbs. Tādēļ Dievs neuzņem nevienu citu, kā vien atstāto, nedziedina nevienu citu, kā vien slimo, nedara redzīgu nevienu citu, kā vien aklo, nevienu dzīvu, kā vien mirušo, nevienu dievbijīgu, kā vien grēcinieku, nevienu nedara gudru, kā vien – negudro. Īsi sakot: Viņš apžēlojas vienīgi par nožēlojamajiem un nedod Savu žēlastību nevienam citam, kā vien tiem, kuri ir nežēlastībā! Tādēļ neviens no augstprātīgajiem, svētajiem, gudrajiem vai taisnajiem nevar kļūt par materiālu, kas būtu derīgs Dievam, un pieredzēt Dieva darbu sevī. Tāds cilvēks arvien paliek savos darbos un izveido pats no sevis neīstu, mākslotu, izdomātu svēto, tas ir – liekuli.

4. maijs

Es gaidu uz To Kungu, mana dvēsele gaida, es palaujos uz Viņa vārdu. (Ps. 130:5)

Ir tādi ļaudis, kuri grib norādīt Dievam ceļu un mērķi, noteikt Viņam laikus un robežas, paši izteikt priekšlikumus, kā Dievam vajadzētu viņiem palīdzēt. Un ja nu tā nenotiek, tad viņi krīt izmisumā vai meklē palīdzību citur. Viņi negaida uz To Kungu, – jo viņiem liekas, ka Dievam vajadzētu gaidīt uz viņiem, būt gatavam palīdzēt tieši tā, kā viņi to iztēlojušies. Turpretī tie, kuri gaida uz To Kungu, lūdz pēc Viņa žēlastības, atstādami Dieva ziņā to, kad, kur un kādā veidā Viņš tiem palīdzēs. Šādi ļaudis neapšaubā Dieva palīdzību, nesauc to kādā pašizdomātā vārdā, bet ļauj Dievam to saukt vārdā un arī vilcināties, cik ilgi vien Viņam labpatiks. Bet, kas Dieva palīdzībai dod savu vārdu, tas to nesaņems; jo tāds nepieņem Dieva prātu un padomu un nespēj paciest Viņa vilcināšanos.

5. maijs

Dievs izved gūstītos brīvībā, bet atkritēji paliek tuksnesī. (Ps. 68:7)

Kad cilvēks ar visiem saviem spēkiem, darbiem un dzīvi cieš zaudējumu un jau iet bojā, tā ka viņš vairs nav nekas vairāk, kā tikai nožēlojams, nolādēts, pamests grēcinieks, tad viņš saņem Dieva spēku un palīdzību – kā lasām Ījaba grāmatas 11. nodaļā. Kad tu jau domāsi, ka tumsība tevi ir aprijusi, tad piepeši atspīdēsi gluži kā rīta zvaigzne. Jo tas, kas nesajūt grēku, arī nemeklē žēlastību, nedz arī Evaņģēliju un ticību. Tādēļ bauslība ir sirdsapziņas audzinātāja un uzraudze, tās ķēde, virve un cietums. Dievs neatraisa mūs no šīm saitēm tai brīdī, kad mēs to gribam, bet ļauj, lai tā mūs dara pazemīgus un liek mums ciest, līdz esam izslāpuši pēc Dieva žēlastības. Tad Viņš nāk un dod mums Savu vārdu, lai mēs pie tā turētos un ļautu sevi izvest cauri visām mokām, līdz mūsu biklās, izbiedētās sirdsapziņas kļūst drošas un mierīgas.

6. maijs

Labāk ir paļauties uz To Kungu nekā cerēt uz dižciltīgajiem. (Ps. 118:9)

Es labprāt gribu paklausīt ķēniņam vai lielkungam, kalpot viņam, censties viņa labā darīt visu, kas ir manas spēkos, palīdzēt un dot padomu, ar savu miesu un mantu būt viņa rīcībā, taču nedomāju paļauties uz viņu un gaidīt, ka viņš mani atpestīs vai darīs bagātu un ievedīs godībā. Jau rīt ķēniņa prāts var mainīties, un viņš sāks mani vajāt. Ja es kāda cilvēka, arī kunga dēļ būšu grēkojis pret Dievu un citiem cilvēkiem – ko tad es darīšu, ja Dievs un cilvēki uz mani sadusmosies? Es labprātāk zaudēju ķēniņa labvēlību, lai tikai saglabātu Dieva labvēlību; gan tad atradīsies arī cilvēki, kas būs man labvēlīgi. Ja arī tādi neatradīsies, tad es iztikšu bez cilvēku labvēlības. Man pietiek ar Dieva labvēlību. Bet, ja to pazaudēšu, tad man galu galā zudīs arī cilvēku labvēlība, turklāt es kritīšu velna nagos līdz ar savu ķēniņu.

7. maijs

**Tikai Viņš ir mans akmenskalns un mans palīgs,
mans patvērums, es gan netikšu satricināts.**

(Ps. 62:7)

Dāvids saka: mana palīdzība jeb pestīšana nāk no Tā Kunga. Kādēļ? Tādēļ – ka ikvienu cilvēku, lai cik liels, varens, bagāts un spēcīgs viņš būtu, es neesmu izraudzījis par savu lepnumu, savu akmenskalnu, mierinājumu un patvērumu, nedz licis savu cerību uz viņu; te cilvēka vietā es esmu izraudzījis Dievu, no Viņa vien man nāks visa laime, svētība un pestīšana. Ja es tam ticu, tad esmu drošs, kaut arī turku un tatāru ķeizari un dažādi bargi valdnieki deviņus gadus pēc kārtas cits pēc cita kā lietus un sniegs kristu no debesīm un pats velns līdz ar viņiem.

8. maijs

Neklājas bērniem maizi atņemt un to mest suņiem priekšā. Bet viņa sacīja: “Tā gan, Kungs! Bet tomēr sunīši ēd no druskām, kas nokrīt no viņu kunga galda.” (Mt. 15:26–27)

Mēs visi izpelnāmies Dieva nežēlastību tādēļ, ka negribam piekrist Dieva spriedumam un panest to, ka Viņš mūs uzlūko kā grēciniekus. Ja nolādētie to spētu, tad viņi tajā pašā acumirkļī tiktu pestīti. Mēs gan ar muti apliecinām, ka esam grēcinieki, bet, kad Dievs to apliecina mūsu sirdīs, tad mēs nepiekrītam un gribam būt dievbijīgi – vai tikt uzskatīti par dievbijīgiem – un izvairīties no mums nepatīkamā sprieduma. Taču Dieva vārdam ir taisnība – tu esi grēcinieks; tādēļ arī vari izmantot visas grēcinieku tiesības, ko Dievs viņiem devis, proti – saņemt grēku piedošanu. Tā tu varēsi ne tikai apēst maizes druskas zem galda, kā to dara sunīši, bet, būdams bērns, iemantosi sev pašu Dievu par Dievu – tieši tā, kā esi vēlējis.

9. maijs

Uzticieties Viņam arvienu, visi ļaudis, izkratiet Viņa priekšā savas sirdis! Dievs ir mūsu patvērums. (Ps. 62:9)

Ja jums kā trūkst, tad sekojiet šim labklājības padomam – izkratiet Dieva priekšā savas sirdis, neko neslēpjot; atklājiet Viņam visu, kas jums uz sirds, kā darāt tad, kad atverat pilnīgi savu sirdi labam draugam! Viņš jūs labprāt uzklausa, labprāt grib palīdzēt un dot padomu. Nebīstieties atklāt Dievam savas vajadzības, nedomājiet, ka tās var būt pārāk lielas. Droši izkratiet visu, kas apslēpts jūsu sirdīs, visu – kaut arī jums būtu vesels maiss dažādu trūkumu. Viņš ir daudz lielāks un varenāks. Viņš spēj un grib darīt lietas, kas ir daudz lielākas nekā mūsu nepilnības. Tikai nesāciet Viņa priekšā neko svērt un dalīt – Dievs taču nav cilvēks, kam varētu nepatikt, ka mēģina pārāk daudz no Viņa izlūgties. Jo vairāk tu lūdz, jo labprātāk Dievs tevi uzklausa. Izber un izlej Viņa priekšā visu – un nevis pa pilienam. Viņš arī neskaitīs pilienus, bet izlies pār tevi Savu žēlastību līdzīgi ūdens straumēm.

10. maijs

Tiešām, kā vēsma ir cilvēku bērni, tikai maldi ir lielu vīru dēli. (Ps. 62:10)

Te tu jautā: kā tad cilvēki nav nekas? Viņi taču ir Dieva radītas būtnes, daļa no visas Viņa radības! Atbilde: Dāvids runā nevis par pašu radību, bet par tās izmantošanu. Tas ir: cilvēks kā radīta būtne gan ir labs, taču šī būtne netiek izmantota pareizi. Kā tā? Mēs gribam paļauties uz cilvēkiem un uzticēties viņiem, taču tam cilvēki nav piemēroti – tie nav gluži nekas. Kādēļ? Tādēļ, ka tie ir nepastāvīgi gan savās sirdīs, gan visā savā dzīvē. Arī ūdens un smiltis ir labas lietas, bet kurš gan celtu savu namu uz ūdens vai smiltīm? Kā pamats namam ūdens un smiltis nav gluži nekas. Bet, kad es dzeru un mazgājos, tad atzīstu, ka ūdens ir derīga, brīnišķīga lieta, jo tieši šādai vajadzībai ūdens ir radīts, un tāds ir ūdens īstais lietojums. Bet ko nozīmē tas, ka cilvēki nav gluži nekas – un pat vēl mazāk? Kas gan var būt vēl mazāk kā gluži nekas? Atbilde: kas nav nekas, tas nevienu nevar pievilt. Bet, kurš paļaujas uz to, kas nav nekas, cieš divkārtu zaudējumu – viņš neatrod neko, turklāt vēl zaudē visu, ko veltījis šiem meklējumiem. Jo, kam nekā nav, tam vienkārši nav nekā, un viņš arī neko nezaudē. Bet, kas paļaujas uz cilvēkiem, tas ne tikai neko neatrod un nesaņem, bet arī zaudē to, ko viņiem uzticējies, tā ka visas viņa cerības un viss, ko viņš tiem veltījis, ir pazaudēts, jo viņš ir cerējis uz to, kas nav nekas.

11. maijs

**Ja Tas Kungs namu neuzceļ, tad darbojas velti,
kas gar to strādā. (Ps. 127:1)**

Tad nu ļauj šim Kungam namu uzcelt un uzturēt, neiejaucies Viņa darbā; Viņam piederas par to gādāt, ne tev. Ļauj rūpēties tam, kurš ir nama saimnieks un uztur šo namu. Namam gan vajadzīgas daudzas lietas, taču Dievs ir lielāks nekā nams. Viņš piepilda debesis un zemi – un varēs gan piepildīt arī namu, īpaši tādēļ, ka Viņš par to rūpējas un gādā, lai viss labi izdots. Kāds tad nu brīnums, ka namam tik daudz kas ir vajadzīgs, kur Dievs nav nama saimnieks? Ja neredzi to, kurš namu piepilda – patiesi, visi kakti tev šķitīs tukši. Bet, ja tu uzlūko Viņu, tad nepamanīsi, vai kāds kakts palicis tukšs. Tev šķitīs, ka nams piepildīts, tā ir tavas redzes vaina – gluži kā aklajam, ka tas neredz saules gaismu. Bet tam, kas spēj pareizi redzēt, Dievs pavērs šos vārdus otrādi un saka nevis: namam vajag daudz, bet: no nama nāk daudzas lietas.

12. maijs

Uz manu mīlestību tie atbild ar naidu, kaut es par tiem lūdzu Dievu. (Ps. 109:4)

Es mācu gudrību, tādēļ viņiem vajadzētu man sekot un palikt pie manis. Taču viņi cīnās pret mani, ar naida pilniem vārdiem mani noniecinādami un darīdami nīstamu visu ļaužu vidū. Ko tad nu lai daru? Ja viņi nespēj paciest labvēlību, es atstāšu viņus Dieva ziņā un pievērsīšos lūgšanai. Ak, cik dievbijīgs bērns ir pasaule! Ļaunu tā negrib pieredzēt, bet arī labu negrib pieņemt. Saki savu padomu – ko tad pasaule grib? Tā skrien tieši elles ugunī un velna rīklē, un arī panāks to, pēc kā dzenas. Ja arī tai nebūtu nekādu citu nelaimju – vai tev nešķiet, ka pietiktu jau ar to vien, cik nocietināta, aplama un apstulbota ir tās sirds? Tā nespēj ne redzēt, ne dzirdēt!

13. maijs

Kas jums pieskaras, tas pieskaras Viņa acuraugam.
(Cah. 2:12)

Tas ir dārgs apsolījums un brīnišķīgs mierinājums visiem kristiešiem, spēcīgs atbalsts cīņā pret viņu vajātājiem. Kristieši zina, ka Dievs ņem pie sirds viņu ciešanas – tik ļoti, it kā mūsu vajātāji aizskartu Viņa acis; Viņš nespēj panest šīs pārestības tieši tāpat, kā cilvēks nespēj paciest, ka tiek aizskartas viņa acis. Tā velns, uzbrukdams kristietim, panāk tikai to, ka pats iekož sev mēlē un apdedzina pirkstus. Jo, ja cieš kaut vai pats necilākais kristietības loceklis, to tūliņ sajūt visa miesa – tā kļūst nemierīga, sāk kliegt un žēloties. To dzird un sajūt mūsu Galva – Kristus, kaut arī dažkārt Viņš mazliet nogaida ar Savu atbildi, tomēr, kad Viņa miesai klājas grūti, Viņš ar tās pāridarītāju nejoko.

14. maijs

Kad nu Kristus ir cietis miesā, tad apbruņojieties arī jūs ar to pašu prātu. (1. Pēt. 4:1)

Kristus ir ne vien izglābis mūs ar Savām ciešanām no velna, nāves un grēka, bet arī rādījis piemēru, lai mēs tam sekotu visās mūsu ciešanās. Un, lai gan ar savām ciešanām un krustu nevaram tapt pestīti, nedz arī ko nopelnīt, tomēr mums jācieš, kā Kristus ir cietis – lai mēs kļūtu Viņam līdzīgi. Ja gribu būt kristietis, arī man jāvalkā Kristus galma drēbes; bet Viņš Saviem ļaudīm nedod citas drānas – mums visiem jāpanes ciešanas. Ja negribi ciest, tev jāzina, ka nevarēsi piederēt Kristus nama saimei. Tā nu tev ir izvēle: vai nu tev nāksies ciest, vai arī – noliegt Kristu.

15. maijs

Kalpi, paklausiet saviem laicīgajiem kungiem kā Kristum bijībā un bailēs ar neviltotu sirdi. Pildiet Dieva gribu kā Kristus kalpi, no visas dvēseles, ne tikai acu priekšā, cilvēkiem izpatikdami, bet labprāt kalpodami, it kā tas būtu jādara Tam Kungam un ne cilvēkiem. (Ef. 6:5–7)

Kalps, darīdams savu darbu, vienmēr domā tā: mans kungs maksā man algu, tādēļ es viņam kalpoju; citādi es uz viņu pat neskatītos. Tāda kalpa sirds un nodomi nav šķīsti, jo viņš kalpo tikai sava maizes kumosa dēļ, un, kad tas ir beidzies, tad beidzas arī viņa darbs. Bet, ja cilvēks ir dievbijīgs kristietis, viņš domā tā: es gribu kalpot ne tādēļ, ka mans kungs man ko dod vai nedod, ir dievbijīgs vai ļauns utt., bet gan tādēļ, ka Dieva vārds mani uzrunā un saka: jūs, kalpi, paklausiet saviem kungiem kā pašam Kristum! Un kalpa sirds pati no sevis kļūst labprātīga, jo viņš ir satvēris un tur dārgu Dieva vārdu, sacīdams: jā, es gribu kalpot savam kungam un saņemt savu algu. Taču man ir augstāks mērķis – es to daru tādēļ, lai kalpotu savam mīļajam Dievam un Kungam Kristum, kas man to ir pavēlējis; es zinu, ka mana kalpošana ir Viņam tīkama. Te redzi, kā darbs tiek darīts un nāk no šķīstas sirds.

16. maijs

Tā Kunga acis ir vērstas uz taisnajiem un Viņa ausis atvērtas viņu lūgšanām.. (1. Pēt. 3:12)

Šo pantu ieraksti savā sirdī ar drošu ticību un redzi, ka tas tev nesīs mieru un visu labo. Ja tu spēj ticēt, ka Dievs debesu augstumos nav aizmidzis, nedz aizmirsis tevi vai pavērsis skatienu uz citu pusi, bet gan modrām acīm raugās uz taisnajiem, kad tie cieš netaisnību un pārestības, – kādēļ tad žēlojies un kļūsti nepacietīgs, sastapdamies ar ciešanām vai zaudējumiem? Viņš taču raugās uz tevi ar žēlastības pilnu skatienu un, būdams pats taisnais Dievs, noteikti domā tev palīdzēt! Par šādu ticību es būtu ar mieru atdot visas pasaules bagātības. Jo tas, kā mums pietrūkst, ir ne jau Viņa skatiens, bet mūsu ticība. Turklāt Viņa ausis arvien uzklausa taisna cilvēka lūgšanu. Viņš ar prieku un labpatiku uzlūko tevi ar žēlastības pilnām, smaidošām acīm un modrām ausīm uzklausa tavas žēlabas, nopūtas un lūgšanas, proti – tiklīdz tu atdari savu muti, Viņš tev jau ir atbildējis.

17. maijs

Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki – Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki; jo tiešām, ja līdz ar Viņu ciešam, mēs līdz ar Viņu tiksim arī apskaidroti. (Rom. 8:17)

Ja gribi būt Kunga Kristus līdzmantinieks, bet negribi Viņam līdzī ciest, ja gribi būt Viņa brālis, tomēr negribi Viņam līdzināties, – Viņš pastarā dienā noteikti nesauks tevi par Savu brāli, bet gan jautās: kur ir tavs ērkšķu vainags, tavs krusts, naglu rētas un pātagu cirstās brūces? Vai arī tu esi bijis kā dadzis acī visai šai pasaulei – tāpat kā Viņš un visi Viņa ļaudis kopš pasaules sākuma? Ja nevarēsi apliecināt, ka tā tas ir, tad Kristus nevarēs uzskatīt tevi par Savu brāli. Tātad mums pienākas ciest, mums visiem jāklūst līdzīgiem Dieva Dēlam, jo citādi netiksim paaugstināti Debesu godībā. Jā, kas grib būt Kristus brālis un līdzmantinieks, tam jāspēj arī pašam kļūt par asinsliecinieku un ciest Viņam līdzī.

18. maijs

Vai bauslību iznīcinām caur ticību? Nekādā ziņā ne, mēs bauslību nostiprinām. (Rom. 3:31)

Redzi, tāda ir Evaņģēlija mācība un tā spēks; tas ir dārgums, kas nes mums pestīšanu, kas ļauj arī mums sākt piepildīt bauslību. Jo, kur tiek atzīta un ticībā uzņemta Kristus neizmērojamā mīlestība un žēlastība, tur arī cilvēka sirdī mostas mīlestība – gan pret Dievu, gan tuvāko. Caur šādu atziņu un mierinājumu Svētais Gars modina sirdi, lai tā paklausītu Dievam, lai, Viņam pateikdamās un Viņu slavēdama, tā labprāt darītu to, ko Dievs prasa, sargātos no grēka un nepaklausības, būtu gatava kalpot un palīdzēt ikvienam. Kad sirds sajūt savu vājumu, tad tā, Dievu piesaukdama, cīnās pret miesu un velnu; ar savu ticību tā vienmēr turas pie Kristus; nespēdama pati pildīt bauslību, tā tomēr atrod mierinājumu, zinādamā, ka Kristus to ir piepildījis, dāvādams cilvēkam Savu spēku un pilnību, vienmēr būdams un palikdams mūsu taisnība, pestīšana un svētums.

19. maijs

Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūt-sirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. (Mt. 11:28)

Visuvarenais Dievs negrib grēcinieka nāvi, bet grib, lai viņš atgriežas un dzīvo (Ec. 1:23). Tāds ir Viņa prāts, nodoms un arī pavēle jau no mūžības – Dievs ir nolēmis atpestīt visus cilvēkus, dāvāt viņiem mūžīgu dzīvību un mūžīgu prieku. Viņa žēlastība plešas un sniedzas no austrumiem līdz rietumiem, no dienvidiem līdz ziemeļiem un aplāj visus, kuri atgriežas un patiesi nožēlo grēkus, tiecas pēc Dieva palīdzības un rod patvērumu Viņa žēlas-tībā. Tam nepieciešama īsta ticība, patiesa ticība, kas aizden visas šaubas un izmisumu; šāda ticība ir mūsu taisnība, kā rakstīts Vēstulē romiešiem: “Šī Dieva taisnība dota ticībā uz Jēzu Kristu visiem, kas tic. Jo tur nav nekādas starpības, jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības.” (Rom. 3:22) Ievērojiet šo vārdu – visiem. Vai gan jūs nepiederat pie tiem, kuriem jācīnās ar savu grēku? Un, kad jūsu sirdis jūs pārlicina, ka tā ir, tad neklīstiet ilgi apkārt, meklēdami citus ceļus! Jums taču ir labs, taisns, pareizs ceļš, kuru pats Dievs Tēvs norāda ar Savu pirkstu; Viņš skaidri atklāj, kāds ir Viņa nodoms attiecībā uz jums, skaļā balsī saukdams: “Šis ir Mans mīļais Dēls, uz ko Man labs prāts. Viņu klausiet!” (Mt. 3:17) Viņu klausiet! Uzklusiet Viņa vārdu un

padomu! Ja arī jūs būtu pavisam nocietinājušies, gluži kurli un nespētu pacelt acis uz debesīm, kā tas mēdz notikt ar bezcerībā iekritušu, nocietinājušos cilvēku, ka arī jūsu ausis būtu zaudējušas spēju dzirdēt, tā ka jūs nesaklausītu Dieva Tēva saucienu, kas atskan no debesīm, tad jums tomēr jāredz Dēls, kas stāv uz ceļa, pa kuru jāiet ikvienam cilvēkam. Jums taču jāsadzird Viņa balss, kas atbalso Tēva saucienu, padarīdama to vēl varenāku, līdzīgu bazūnes skaņām. Nāciet šurp, pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi. Nāciet! Nāciet! Nāciet!

20. maijs

Ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī. (Mt. 5:28)

Ja mums nebūtu pavēlēts darīt nekādus citus darbus, kā vien ievērot šķīstību, arī tad mums visiem darba būtu diezgan – tik bīstams un nikns netikums ir nešķīstība; jo tā plosās visos mūsu locekļos – sirdī ar domām, acīs ar skatienu, ausīs ar klausīšanos, mutē ar vārdiem, rokās, kājās un visā miesā ar darbiem. Visi svētie par to ir žēlojušies un raudājuši. Bet šķīstības darbs, ja tas tiek ievērots, mudina uz daudziem citiem labiem darbiem: uz gavēšanu un mērenību ēšanā un dzeršanā, lai pretotos rijībai un žūpošanai, uz agru celšanos – pret slinkošanu, uz darbiem un pūlēm – pret laiskumu un bezdarbību. Jo negausīga rīšana, žūpošana, slinkošana, slaistīšanās ir nešķīstības ieroči, ar kuriem tā ātri var uzvarēt šķīstību. Savukārt nomodu, gavēšanu, darbu apustulis Pāvils sauc par dievišķiem ieročiem, ar kuriem nešķīstība tiek uzvarēta (Rom. 13:13–14). Bet pats stiprākais mūsu aizsardzības ierocis ir lūgšana un Dieva vārds; tādēļ – lai ik reizi, kad mostas iekāre, cilvēks tveras pie lūgšanas, sauc pēc Dieva žēlastības un palīdzības, lasa un pārdomā Evaņģēliju, tajā uzlūkodams Kristus ciešanas. Tā psalms saka: “Svētīgs tas, kas sagrābs Bābeles meitas mazos bērnus un viņus satrieks pret klintīm.” (Ps. 137:9) Tas ir, lai sirds ar savām ļaunajām domām, kuras vēl ir pavisam jaunas un tikko modušās, steidz pie Kunga Kristus, kas ir klints, pret kuru visas siržu ļaunās domas tiek satriektas un iznīcinātas.

21. maijs

Debesu valstība līdzinās raugam, ko kāda sieva ņēma un iejauca trīs mēros miltu, iekāms viss sarūga. (Mt. 13:33)

Kopš Evaņģēlijs gluži kā jauns raugs ir iejaukts cilvēku dzimumā, tas nezudīs līdz pat pasaules galam, sasniegdams visus tos, kuriem lemts tapt pestītiem, un nākdams pie visiem, kuri ir Evaņģēlija cieņīgi, un stāsies pretī visiem elles vārtiem. Un kā nav iespējams, ka raugs, reiz mīklā iejaukts, būtu no mīklas atkal nošķirams – jo tas ir pārvērtis pašu mīklu, mīklas dabu – tāpat nav iespējams atraut kristiešus no Kristus. Jo Kristus viņos iekļāvies gluži kā raugs, Viņš kļuvis viena miesa ar Saviem kristiešiem – viena mīkla, viena maize... Tādēļ veltīgi velns vajā Baznīcu, pūlēdamies padzīt to no pasaules, viņš gribētu šķirt Kristu no ticīgajiem, raugu no mīklas. Kā cilvēks nespēj nošķirt iejaukto raugu no mīklas, tā arī velns nespēj šķirt Kristu no Viņa Baznīcas. Mīkla ir saraudzēta, un arī velns neatdalīs raugu no mīklas – vienalga, vai viņš to vārītu, ceptu vai dedzinātu, jo raugs – Kristus – tajā ir un paliek. Viņš paliks Savā Baznīcā līdz pat pastarai dienai, lai visa mīkla tiktu saraudzēta un itin nekas no tās nepaliktu nesaraudzēts.

22. maijs

Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem. (Ps. 119:105)

Ja Dieva vārds patiesi ir nemaldīgs, tad, neapšaubāmi, viss, kas ir ārpus Dieva vārda, ikviena cilvēku mācība un gudrība, lai cik skaista un krāšņa tā būtu, tomēr ir viena vienīga tumsība. Arī prāts ir gaisma, turklāt skaista gaisma, taču tā nespēj parādīt, nedz atrast ceļu, kas ved ārā no grēkiem un nāves, uz taisnību, bet paliek tumsībā. Vaska sveces nespēj apgaismot debesis un zemi, bet dara gaišus tikai mūsu namu tumšos kaktus, turpretī saule apgaismo debesis, zemi un visu, kas ir uz tās, – tāpat arī Dieva vārds ir īstā saule, kas dod mums mūžīgu dienu, lai varam dzīvot un būt liksmi. Ir labi tam, kas ar prieku un labu prātu uzlūko šo gaismu, – jo tā arī spīd mums labprāt. Bet kurmjiem un sikspārņiem – tas ir, pasaulei – Dieva vārda gaisma nav pa prātam.

23. maijs

Jūs pētījat Rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani! (Jņ. 5:39)

Tas ir – tā kā mēs atzīstam, ka Svētie Raksti ir paša Dieva svētīgais Vārds, kas spēj mūs darīt svētus mūžībā, mums Raksti jālasa un jāstudē tā, lai atrastu tajos apliecināto Kristu. Kas nestudē Rakstus tādā veidā, kā Kristus mums šeit pavēl, tas par mūžīgo dzīvību neko nevar zināt; jo tāds cilvēks dzīvo bez Dieva vārda, bez kura prāts nespēj nedz pareizi domāt, nedz runāt par mūžīgo dzīvību. Un, kas studē Rakstus, neatrazdams tajos Kristu, tas nevar iemantot mūžīgo dzīvību, kaut arī daudz par to runā vai cer uz to. Kristus saka: ir jāpētī Raksti, jāmeklē tajos, nevis jātiesā, tas ir, mums jāklūst par Rakstu mācekļiem, nevis meistariem, un jāatrod Rakstos Kristus liecība, nevis jācenšas tajos ienest savas iedomas. Un, kamēr cilvēks nespēj Rakstos atrast Kristu, viņš nav tos pareizi pētījis un studējis.

24. maijs

No ticības taisnais dzīvos. (Rom. 1:17)

Pravietis ir vienisprātis ar Mozu, kas saka: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Tā Kunga mutes (5. Moz. 8:3). Jo ticība nav tikai vēsturisku notikumu zināšana, bet droša paļāvība uz Dieva žēlastību, ko Viņš Kristus dēļ mums ir apsolījis Savā vārdā; šis Vārds ir Dieva spēks, kas atpestī visus, kuri tam tic. Ticībā uzņemts un saņemts, Dieva vārds rada jaunu cilvēku, darbodamies kā mūsu miesā, tā dvēselē. Notiek tā, kā to izteic Sv. Pāvila vārdi: “Ar sirds ticību panākama taisnība.” (Rom. 10:10) Tāpēc: “Tas visu spēj, kas tic.” (Mk. 9:23) Jo Vārds, pie kura viņš ar savu ticību turas, ir visspēcīgs.

25. maijs

Mēs teicam sevi laimīgus arī savās ciešanās.
(Rom. 5:3)

Ja velns būtu tik gudrs, lai ciestu klusu un ļautu netraucēti sludināt Evaņģēliju, tad tas viņam kaitētu daudz mazāk. Jo, ja Evaņģēlijs nesastaptu pretestību, tam nebūtu izdevības un iemesla parādīt visu savu spēku un varenību. Tā nu pats labākais, ko Evaņģēlijs šeit var sastapt un atrast, ir pasaules pretestība, jā, tieši tas, ka pasaule cīnās pret Evaņģēliju ar visu savu spēku un gudrību. Jo vairāk man uzbrūk mana sirdsapziņa, grēki un velns, jo stiprāka kļūst mana taisnība. Jo grēki, kuri mani nomāc, rada man sirdssāpes, kas mudina arvien stingrāk turēties pie lūgšanas un piesaukt Dievu – tā mana ticība top arvien stiprāka un stiprāka. Ja nu mums ir šāds glābiņš un patvērums, kuru ikviens kārdinājums un uzbrukums dara vēl stiprāku, tad arī mums nav jābīstas, bet jābūt labprātīgiem un jāteic sevi laimīgus savās ciešanās.

26. maijs

Godini savu tēvu un savu māti. (2. Moz. 20:12)

Ir jāmāca jauniem ļaudīm, lai tie uzlūko savus vecākus kā Dieva vietniekus un domā par to, ka pat tad, ja viņu vecāki ir neievērojami, nabadzīgi un vāji, tie tomēr ir Dieva dotie vecāki – tēvs un māte. Šis gods vecākiem nevar tikt atņemts dzīves veida vai trūkumu dēļ. Tā nu vispirms ir jāmācās, ko īsti nozīmē – godāt vecākus, proti – vērtēt viņus augstāk par visām lietām, kā lielāko dārgumu uz šīs zemes. Un tālāk – pret vecākiem jāizturas krietni un goddevīgi, arī ar vārdiem: viņus nedrīkst aizskart un zāķāt, nedz spītēt viņiem, bet jāklusē un jāatzīst viņu taisnība, pat tad, ja tie atļaujas pārāk daudz. Treškārt, vecāki ir jāgodā, gādīgi izturoties pret viņiem, rūpējoties par viņiem, tas ir – jākalpo un jāpalīdz viņiem, ja viņi ir veci, slimī, vāji vai nabadzīgi. Turklāt tas ir jādara ne vien labprāt, bet ar vislielāko pazemību un goddevību – kā darbs, kas veltīts pašam Dievam. Jo tas, kurš zina, kā viņam savā sirdī ir jāizturas pret saviem vecākiem, nekad neļaus tiem ciest trūkumu un badu, bet vienmēr rūpēsies par viņiem pat vairāk nekā par sevi pašu, darīdams viņu labā visu, ko vien spēj.

27. maijs

Lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujamā. (Mt. 9:38)

Ja Dieva vārds vēl netiek sludināts ar tādu spēku, kā būtu vajadzīgs un kā mēs paši to gribētu, tad te nu nevaram vainot nevienu citu kā vien paši sevi – mēs esam pārāk slinki, lai lūgtu pēc asām bultām un kvēlošām oglēm. Dievs ir mums pavēlējis lūgt, lai nāk Viņa Valstība, lai svētīts top Viņa Vārds, tas ir – lai Dieva vārds un kristietība arvien vairāk pieņemas spēkā. Bet, tā kā mēs kļūstam nolaidīgi un nelūdzam īsti nopietni, tad arī bultas kļūst neasas, ogles atdziest un velns nebaidās no mums. Tādēļ modīsimies no miega un būsim modri: ir pienācis īstais laiks; velns katrā vietā cenšas mums uzbrukt ar savām ļaunajām viltībām! Mums beidzot jāparāda velnam kas tāds, no kā viņš izbīties, proti, atriebsimies viņam, tas ir – lūgsim Dievu bez mitēšanās, lai tiekam apbruņoti ar asām bultām un kvēlošām oglēm!

28. maijs

**Lai tie, kas cieš pēc Dieva gribas, labu darot,
nodod savas dvēseles uzticīgajam Radītājam.**

(1. Pēt. 4:19)

Tā ir prasme, kura jāapgūst katram kristīgam cilvēkam – mums jāraugās uz Dieva vārdu, novēršot savu skatienu no visām bēdām un ciešanām, kuras mums nākas pieredzēt. Taču miesai nekas tāds nav pa spēkam; tā nespēj redzēt tālāk par šā brīža ciešanām. Savukārt velns cenšas apslēpt Dieva vārdu mūsu acīm, lai mēs neredzētu neko vairāk kā vien savu postu. Bet tā tam nav jābūt; kas par visu spriež pēc savām izjūtām, tas pazaudē Kristu. Cik vien tas ir tavos spēkos, sargi savu sirdi un prātu no domām par savu krustu un ciešanām, jo, ilgstoši tā pārdomājot, šāds ļaunums kļūst vēl daudzkārt lielāks. Ja tevi piemeklējuši kārdinājumi un ciešanas, tad saki tā: šo krustu neesmu pats sev izraudzījis, tas man jānes mīļā Dieva vārda dēļ – lai varētu palikt pie Viņa un mācīt par Viņu. Tā nu tam visam jānotiek Dieva vārdā. Es šajā cīņā paļaujos uz Dievu, kas man šīs ciešanas jau iepriekš paredzējis un arī apsolījis Savu žēlīgo, dievišķo palīdzību.

29. maijs

Brāli, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu. (Gal. 6:1)

Kristus valstība ir ticības valstība, kurā ticība ik dienu dara savu darbu, proti, cīnās ar grēku un stājas pretī nāvei, līdz viss šajā valstībā kļūst pilnīgs. Ja arī dažkārt kādam gadās paklupt, tomēr Kristus ir līdžs, lai vadītu viņu ar Savu Garu, lai uzvarētu grēku un atkal pieceltu paklupušo, sacīdams: “Celies augšā, brāli, tev jāizlaužas cauri visām šīm bēdām – bez kritieniem tas nav paveicams; tikai pielūko, ka nepaliec guļam!” Tā mums atkal un atkal nākas krist un celties, kamēr vien šeit dzīvojam. Taču šis mierinājums sacīts vienīgi tiem, kuri grēko sava vājuma dēļ, bet ne apzināti un ar ļaunu nodomu.

30. maijs

Sludināšanas mērķis ir mīlestība, kas nāk no skaidras sirds.. (1. Tim. 1:5)

Dievs ir vienīgais, kas nekad nebeidz darīt pasaulei tikai labu, pretī saņemdamš pasaules nepateicību un nicinājumu; Viņš panes visu tās ļaunumu un nekrietnību, sadedzinādams to Savas mīlestības ugunī. Tādai mīlestībai jābūt arī kristieša sirdī, lai tā nemeklētu savu labumu un pasaules draudzību, bet darītu un sacītu tā: “Mans mīļais brāli, ko es tev esmu darījis vai vēl arvien daru, to esmu darījis īstā mīlestībā. Nekad neesmu gaidījis, lai tu man par to pateiktos vai atmaksātu. Ja tu man pateicies, es savukārt pateicos Dievam, ja ne – man tas nav svarīgi, jo ne jau pateicības dēļ esmu to darījis. Visu, ko daru, es daru Viņa dēļ, kas mani tik ļoti mīlējis, ka miris pie krusta par mani – nepateicīgu un nolādētu cilvēku. Viņš vēl arvien ik mirkli dara man daudz vairāk laba, nekā es esmu cienīgs saņemt, daudz vairāk, nekā es spētu pieminēt, Viņam pateikdamies.

31. maijs

**Es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā
nemīt nekas labs. Labu gribēt man ir dots, bet
labu darīt ne. (Rom. 7:18)**

Visiem svētajiem vajadzētu dziedāt tikai šādu dziesmu: “Mūsu Tēvs Debesīs.. piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem!” Bet tie, kuri jūtas bezgala svēti, neko no šiem vārdiem nesaprot. Tādēļ viņiem tie arī nav sludināti, jo viņiem šķiet, ka Kristus valstībā nav ne miņas no grēka, tur visiem jābūt nevainojami šķīstiem un tīriem kā dūjām, it kā kristietim vajadzētu būt gluži bez grēka – kā pašam Kristum. Nepavisam ne! Kristietis ir tas, kas ir grēcinieks un atzīst savus grēkus, kas viņu nomāc, un viņa sirdij ir sāpīgi, ka tā vēl sajūt sevī grēku. Tas, kuram nav nekāda grēka jeb kurš to nesajūt, nav kristietis. Ja tu tādu cilvēku sastopi, tad zini – viņš nav īsts kristietis, bet gan patiesi nekristīgs cilvēks. Kristieša vārda nelietīga valkāšana ir smags grēks.

1. jūnijs

Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.

(Mt. 28:19)

Kristībā ir ne tikai ūdens, bet arī Dieva vārds un spēks. To redzam, kad tiek kristīts Kristus – šajā notikumā ir klāt Dievs Tēvs, Dēls un Svētais Gars, tāpat arī visi svētie eņģeļi. Tā nu Kristības ūdens nav vienkārši ūdens, bet tāds ūdens, kurā peldas Dieva Dēls, kuram pāri lidinās Svētais Gars un pār kuru Tēvs sludina Savu vārdu. Tas ir žēlastības pilns ūdens, ko svētījis Dievs Tēvs, Dēls un Svētais Gars, – tās ir paša Dieva sagatavotas zāles un eliksīrs. Bet Dievs ir dzīvības Dievs, Viņš spēj darīt dzīvu; un, tā kā Viņš ir šajā ūdenī, tad Kristības ūdens ir – aqua vitae – īstais dzīvības ūdens, kas padzen nāvi un elli un dara cilvēku mūžīgi dzīvu. Pārkristītāji, kas ir nekrietni Dieva zaimotāji, vēl šodien apgalvo, ka Kristības ūdens ir tikai parasts ūdens. Lai velns parauj tādus zaimotājus! Tikai suns, cūka vai govs varētu šādi spriest, jo dzīvnieks nespēj neko vairāk, kā tikai sajust ūdens garšu. Turpretī kristietim jāspriež nevis pēc garšas, bet pēc Vārda. Kristība ir ne tikai ūdens, bet arī Dieva vārds un spēks. Tādēļ vēl šodien, kristījot katru bērnu, Kristībā ir klāt Dieva Dēls ar Savu miesu, Svētais Gars ar Savu klātbūtni un Dievs Tēvs, kas ar Savu balsi svētī Kristību. Tādēļ mums neklājas uzlūkot Kristību kā cilvēku darbu.

2. jūnijs

Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei. (Gal. 6:14)

Te nu kristietis aizslēdz savas acis un līdz ar Sv. Pāvilu saka: jūs – pasaule, grēks un nāve – man esat miruši, savukārt es esmu nomiris jums, tā ka nekas cits uz šīs zemes vairs nedzīvo, kā vien es un Dievs. Pasaule man ir krustā sista, un es tai esmu miris, tas ir: pasaule mani neņem vērā un tas, ko es sludinu vai slavēju, tai ir par apsmieklu. Bet – ar kādu mēru tu mani mērosi, ar tādu es tev atmērošu; ja tu mani nicini, es nicinu tevi; pasaule taču negrib ņemt mani vērā – kāda tad nozīme tam, ka es iemantoju pasaules naidu? Es gribu patikt vienīgi Dievam augstībā. Lai tad nu grēks trako, lai pasaule ceļ troksni un ārdās līdz pagurumam; es daru, kas man darāms, un man ir tā, it kā es neko nedzirdētu. Tā katra ticīga sirds atradīs mieru.

3. jūnijs

Es esmu viņu izredzējis, lai viņš saviem bērniem pavēl un savam namam pēc Viņa, ka tie sargā Tā Kunga ceļu, lai darītu taisnību un tiesas, ka Tas Kungs liktu nākt pār Ābrahāmu tam, ko Viņš ir sacījis viņam. (1. Moz. 18:19)

Laulātiem ļaudīm ir jāzina, ka Dieva, kristiešu, visas pasaules, sevis pašu un savu bērnu labā viņi nevar veikt nevienu citu labāku un derīgāku darbu, kā – labi audzināt savus bērnus. Tas ir viņu taisnākais ceļš uz Debesīm; nav cita tuvāka un labāka ceļa, kas vestu vecākus uz Debesu valstību. Taču arī eļļi sasniegt viņiem varētu izrādīties visvieglāk tieši bērnu dēļ; vecāki nevar izdarīt neko postošāku, kā – būt nolaidīgi savu bērnu audzināšanā, ļaudami tiem lādēt, zvērēt, mācīties apkaunojošus vārdus un dziesmas, dzīvot, kā vien tiem ienāk prātā. Daži paši izaicina savus bērnus ar pārmērīgu ārēju greznību un mudina tos sekot pasaulei – tiekties tai izpatikt, sasniegt augstu stāvokli un kļūt bagātiem, arvien rūpēties vairāk par miesu, nevis dvēseli. Kristiešiem nav lielāka posta par nolaidību bērnu audzināšanā. Ja kāds grib kristiešiem palīdzēt, tam noteikti jāsak ar bērniem, kā tas bijis jau senlaikos. Cilvēka dabai raksturīgā neistā mīlestība apstulbo vecākus, tā ka tie vairāk rūpējas par savu bērnu miesu nekā par viņu dvēselēm. Bērni ir brīnišķīgs, mūžīgs dārgums, kuru Dievs uzticējis vecākiem sargāt, lai velns, pasaule un miesa to nenolaupītu un neiznīcinātu; pastarā dienā no vecākiem stingri tiks prasīta atbildība par to, kā tie savu pienākumu pildījuši.

4. jūnijs

Jēzus uz to sacīja: “Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic.” (Mk. 9:23)

Tik varena un spēkpilna lieta ir ticība. Lai cik lielas lietas tev būtu padomā, tas viss kļūs iespējams, ja vien tu spēsi ticēt un paļauties uz Kristu; ne velns, ne nāve nebūs tik stipri, lai spētu to aizkavēt. Tādēļ, ja arī esam nabadzīgi un tik tikko dzīvi, ja grimstam grēkos, esam mēra vai citas slimības pieveikti, mums jātic, ka Dieva priekšā izskatāmies gluži citādi, un varam sacīt: lai arī esmu nabadzības, mēra un nāves priekšā, tomēr kā kristietis nepazīstu ne nabadzību, ne nāvi, ne mēri. Jo pie mana Kunga Kristus ir tikai bagātība, veselība, svētība un dzīvība. Ja arī vēl nevaru to visu skatīt savām acīm, ir vajadzīgs tikai viens Viņa vārds, lai arī manas miesīgās acis to redzētu, ka tā ir patiesība, un viss tiešām piepildītos.

5. jūnijs

Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani. (Jņ. 14:6)

Visupirms mācies labi pazīt Jaunavas Marijas Dēlu, kas dzimis Bētleme. Ja rīkosies otrādi un sāksi iepazīt Dievu, domādams par to, kā Viņš valda pār pasauli, kā nodedzina Sodomu un Gomoru ar elles liesmām – ja sāksi ar Dieva Visuvaldītāja varenajiem darbiem, tad drīz vien lauzīsi sev kaklu un tiksī nogāzts no Debesīm lejā – kā tas ir noticis ar sātanu. Tas tādēļ, ka neviens nevar uzbūvēt nama jumtu, pirms vēl nav likti tā pamati. Ja gribi rīkoties pareizi, sāc no apakšas un ļauj Dievam darīt to, ko Viņš dara. Saki: es negribu iepazīt Dievu citādi, kā vien – visupirms iepazīstot Jaunavas Dēlu. Kad būsi atzinis Kristu Viņa cilvēcībā, tad lai tava ticība sniedzas tālāk, atzīdama, ka Viņš, kas dzimis no Jaunavas, ir arī mūžībā dzimis no Dieva; tā tu būsi droši pasargāts – šā Cilvēka miesas un asiņu patvērumā.

6. jūnijs

Kristus Sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās ļaunās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta. (Gal. 1:4)

Ja nu velns negaidīti piezogas un apslēpj šos vārdus tavām acīm, iestāstīdams, ka tev nākas raizēties par to, vai Dievs tevi ir vai nav izredzējis mūžīgai dzīvošanai, kad velns tev rāda biedinošās Dieva dusmības un tiesas ainas, atgādinādams, ka izredzēto skaits ir niecīgs, turpretī nolādēto ir bezgala daudz, – esi gudrs un nekādā ziņā neļauj sevi iesaistīt šādās bīstamās pārdomās un diskusijās! Citādi tev noteikti misēsies, un tu lauzīsi kaklu. Aizstāvies un saki: man nav pavēlēts raizēties par šādām lietām – tās man ir pārāk augstas, es nespēju tās nedz aptvert, nedz izdibināt. Es palieku pie Sv. Pāvila vārdiem, kas māca, ka Kristus ir Sevi nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu, un Viņš ir to darījis pēc Dieva, mūsu Tēva, prāta.

7. jūnijs

Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā vārdā, tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis. (Jņ. 14:26)

Visi daudzie jūsmotāji grib saņemt Svēto Garu, lai ļaudis viņiem ticētu. Taču, kad lasām šos Jāņa evaņģēlija un citus līdzīgus vārdus, tad varam pareizi spriest un atvairīt visu, kas ir tiem pretrunā. Tie runā skaidri un nepārprotami – es labi zinu, ko saka mans Kungs Kristus un kam man būs ticēt. Ja nu kāds nāk, teikdams man kaut ko it kā Svētā Gara atklātu un mācītu, tad es turos pie šā vārda un paturu tā mācību kā patieso pārbaudes akmeni. Kad redzu, ka mācība saskan ar to, ko Kristus saka, tad atzīstu to par labu un pareizu. Bet, kur kāds grib darīt un aizstāvēt ko citu, es saku: tu neesi Svētais Gars, bet nolādētais velns no elles; patiesais Gars nenāk neviena cita, kā vien Kristus vārdā un nemāca neko citu, kā vien to, ko mācījis Kristus.

8. jūnijs

Bet šis ir Viņa bauslis, lai mēs ticam Viņa Dēla Jēzus Kristus vārdam un milam cits citu, kā Viņš mums pavēlējis. (1. Jņ. 3:23)

Es ticu uz Jēzu Kristu, manu Kungu, kas par mani cietis, miris, augšāmcēlies... Šis apliecības priekšā jāpiekāpjas gan Mozus, gan ķeizara likumiem, gan arī paša Dieva baušļiem. Te nu man jāatvairā katrs, kas grib diskutēt par grēku, taisnību un netaisnību, par visu, ko es varētu darīt. Tā rīkodamies, cilvēks varētu aizstāvēties pret velna iedvestām domām un kārdinājumiem, vienalga, vai tie būtu saistīti ar pagātnes vai tagadējiem grēkiem. Ir nepieciešams skaidri atšķirt un nošķirt vienu no otra Mozu un Kristu, darbus un ticību, sirdsapziņu un ārējo dzīvi. Kad bauslība man uzbrūk, gribēdama izbiedēt manu sirdi, tieši tad ir īstais laiks dot atelpas brīdi mīļajai bauslībai un, ja tā negrib palikt malā, droši sacīt: es labprāt darīšu un veicināšu labus darbus, kad būs īstais laiks, kad būšu cilvēku vidū; bet šeit, kur mana sirdsapziņa ir Dieva priekšā, es par šādām lietām negribu ne dzirdēt. Tāpēc nemulsini mani un nesaki neko par to, kas man būtu vai nebūtu jādara; šobrīd es neklausīšos ne Mozus, ne farizeju vārdos; šeit jāvalda vienīgi Kristum, jo šajās lietās Viņš ir viss. Es gribu darīt tā, kā darīja Marija – sēdēt pie Kristus kājām un klausīties Viņa vārdu; Martai jāpaliek ārpusē un jānodarbojas ar virtuves un mājas darbiem, nevis ar sirdsapziņas lietām.

9. jūnijs

Kas atstājis mājas vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu, vai bērnus, vai tīrumus Mana vārda dēļ, tas saņems daudzkārt vairāk un iemantos mūžīgu dzīvību. (Mt. 19:29)

Ja Dievs ir žēlīgs – ko Viņš apliecinājis caur Kristību, Altāra Sakramentu un Evaņģēliju, sniegdams mums Savu Dēlu – tad mēs nedrīkstam un nevaram apšaubīt Viņa žēlastību, lai ko Viņš mums šai dzīvē ļautu pieredzēt. Kāda gan nozīme tam, ka nākas zaudēt dzīvību, tēvu un māti, brāļus, māsas, ķēniņvalsti, varu un visu pārējo, kas šeit, virs zemes, pastāv, ja tikai mums paliek Dieva žēlastība, ja Dievs ir – mūsu Tēvs, Viņa Dēls – mūsu Brālis, Viņa Debesis līdz ar visu radību – mūsu mantojums, visi svētie, visi eņģeļi – mūsu brāļi un māsas! Visi mūsu zaudējumi ir tīrais nieks, ja tikai varam paturēt to, kas ir daudzkārt vērtīgāks par ķēniņvalsti un visu šo zemi, tas ir – pašu Dievu un mūžīgo dzīvošanu.

10. jūnijs

Mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu. (Rom. 8:28)

Tas ir Dieva darbs un Viņa īpašā prasme – vērst ļaunu par labu ik reizi, kad esam ko sabojājuši vai izturējušies nolaidīgi. Es tiešām bieži daudzās lietās esmu rīkojies nesaprātīgi un muļķīgi, izdarīdams ko tādu, ka vēlāk mani pārņēmušas izbailes, nespējot saskatīt, kur gan būtu rodama izeja no manas muļķības radītā posta un sajukuma. Bet Tas Kungs arvien ir atradis īsto veidu un ceļu, lai vērstu par labu visu, ko es biju darījis aplami. Tā Dievs vada visus savus svētos – lai kā viņi maldītos un kļūdītos, tomēr viss beidzas labi un liels ļaunums viņus nepiemeklē. Dievs rada visu no nekā; tādēļ Viņš arī spēj vērst ļaunu par labu.

11. jūnijs

Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu. (Jņ. 14:9)

Dievs saka tev: te ir mans Dēls, Viņu klausies un uzņem. Ja tu to dari, vari būt drošs par savu ticību un mūžīgo dzīvību. Tu sacīsi: “Jā – bet es nezinu, vai spēšu palikt ticībā.” Pieņem taču šo apsolījumu un samierināšanu un sargies, ka nesāc nekautrīgi vai pārāk noteikti censties izdibināt apslēpto Dieva padomu. Ja tici atklātajam Dievam un uzņem Viņa vārdu, tad arī apslēptais Dievs tev pamazām taps atklāts. Jo, kas Mani redz – saka Kristus – tas redz arī Manu Tēvu. Bet, kas atmet Dēlu, tas līdz ar atklāto Dievu pazaudē arī apslēpto Dievu, kas nav sevi atklājis. Bet, ja ar stipru ticību turēsies pie atklātā Dieva un savā sirdī būsi pārliecināts, ka negribi Kristu pazaudēt, tad droši varēsi gaidīt un tā tu mācīsies izprast arī apslēpto Dievu.

12. jūnijs

Tagad, kad jūs Dievu esat atzinuši, kā tad jūs atkal atgriezīties pie nespēcīgajiem un nabadzīgajiem pirmspēkiem un tiem atkal no jauna gribat kalpot? (Gal. 4:9)

Tā ir bīstama lieta – kad patiesu kristiešu vidū rodas pārpratumi, nevienprātība un šķelšanās, kas maldina viņu sirdsapziņu un nemanot ved projām no žēlastības Garā, pievēršot ārējām lietām un darbiem. Te ir īpaši svarīgi saglabāt modrību. Tad nu gribu jūs uzticīgi pamācīt un brīdināt, lai jūs esat piesardzīgi un neatkāpjaties no vienīgā un svarīgākā jautājuma: kas ir tas, kas dara cilvēku par kristieti? Nekādā ziņā nepieļaujiet, lai kāds cits jautājums kļūtu līdzvērtīgs šim. Ja kāds mēģina iegalvot ko citu, sakiet viņam tā: “Mīļais, vai tās ir lietas, kuras dara tevi par kristieti?” Ja ne, tad neļaujiet, lai viņa domas kļūst noteicošas, nepievērsiet tām lielu uzmanību. Bet, ja kāds ir pārāk vājš, lai spētu tā rīkoties, tam jānogaida, līdz kļūs skaidrs, ko par šo lietu domājam mēs un citi. Es, paldies Dievam, līdz šim galvenajās lietās esmu spriedis labi un pareizi, un, kas saka ko citu, tas nevar būt labs gars; es ceru, ka arī ārējās lietās (ar kurām šādi pravieši vienmēr plātās) nebūšu kļūdiņies.

13. jūnijs

Un viss tas stāv rakstīts Dieva tā Visuvaldītāja derības grāmatā, .. Vēl neviens to nav izmācījis, un neviens to arī neizmācīsies. (Sīr. 24:22, 26)

Tas ir tiešām tiesa. Arī es, vienkāršs, necils kristietis, esmu to mēģinājis, bet, kad jau domāju, ka esmu tālu ticis, man nācās pārliccināties, ka vēl arvien netieku tālāk par ābeci. Patiesi, mans mīļais kristietī – lai cik daudz tu lasītu Rakstus, par daudz nebūs nekad; ja arī jau labi proti lasīt, tu tomēr nevari tos labi saprast; ko pats jau labi saproti, to tomēr vēl neproti labi iemācīt citiem, un, ko labi proti mācīt, to vēl neproti īstenot savā dzīvē. Tādēļ, mīļie kungi un brāļi, mācītāji un sludinātāji, lūdziet, lasiet, studējiet – esiet uzcītīgi! Patiesi, šajos ļaunajos laikos nav īstais brīdis slinkošanai, snaušanai un gulēšanai. Izmantojiet dāvanu, kas jums uzticēta, un atklājiet Kristus noslēpumu arī citiem; kas to negrib zināt, lai paliek neziņā.

14. jūnijs

Un Dievs lai nedotu tiesu Saviem izredzētiem, kas dienu un nakti Viņu piesauc, kaut gan Viņš vilcinās? Es jums saku, Viņš viņu lietu izlems visai drīz. (Lk. 18:7–8)

Nopietna un dedzīga lūgšana, kas nenorimst un nepagurst, bet nemitas gaidīt un ilgoties līdz pat pēdējam acumirklim, – tā galu galā izlaužas cauri debesīm un zemei, un nav iespējams, ka tāda lūgšana paliktu neuzklausīta; jo, ja mēs tā lūdzam, mūsu lūgšana ir Dievam tīkams upuris. Tā pārsniedz visu mūsu prātu un saprašanu, kā Sv. Pāvils vēstulē efeziešiem 3. nodaļā saka, ka Dievs spēj darīt daudz vairāk par visu, ko mēs lūdzam un saprotam. Kad neredzi vairs nekādu izeju, kad viss tavš padoms, visas tavas pūles izrādās veltīgas – piesargies, ka neatkrīti no Dieva. Jo Dievs mirušos dara dzīvus un rada visu no nekā; kur nav vairs nekādas palīdzības, nekādu cerību, tur Dieva palīdzība vēl tikai sākas. Ja tu būsi tā lūdzis un tomēr netiksi uzklausīts, tad vari nākt un saukt mani par meli. Ja arī Dievs nedos tev visu tai pašā mirklī, tomēr jau tūlīt saņēmsi mierinājumu un stiprinājumu savai sirdij līdz tam laikam, kad Viņš apveltīs tevi daudz bagātīgāk, nekā tu jebkad būtu varējis cerēt.

15. jūnijs

Viņš Saviem brīnumiem ir cēlis piemiņu; žēlīgs un žēlsirdīgs ir Tas Kungs. (Ps. 111:4)

Šeit redzam ne tikai vārdus “Dievs” un “Kungs”, bet arī – “žēlīgais un žēlsirdīgais Kungs”. Jo vārdos “Dievs” un “Kungs” pašos par sevi slēpjas kas biedinošs – tie ir Viņa Augstības vārdi. Turpretī īpašības vārdi “žēlīgais” un “žēlsirdīgais” nes sevī mierinājumu un prieku. Es nezinu, vai kur citur Rakstos Dievs ļāvis Sevi saukt vēl jaukākā vārdā. Nedod arī tu savā sirdī Viņam citu vārdu, nepārveido to savā sirdsapziņā! Ja tu to darīsi, būsi rīkojies netaisni, turklāt nodarīsi lielu ļaunumu pats sev. Dusmas un draudus Viņš piemin tikai līdz ceturtajam augumam, turpretī Savu mīlestību un žēlsirdību parāda ne vien līdz ceturtajam, piektajam, desmitajam vai divdesmitajam, bet gan – līdz tūkstošajam augumam. Jo žēlastības darbs ir Viņa īpašais darbs – tas ir Viņa dabā; turpretī dusmības darbus Viņš dara kā svešus darbus.

16. jūnijs

**Dievu lūdzot, neplāpājiet kā pagāni; jo tie domā,
ka tie savas plāpāšanas dēļ taps uzklausīti.**
(Mt. 6:7)

Sagatavo savu sirdi lūgšanai, lai lūgdams tu nekārdinātu Dievu! Jo vai gan tā nav Dieva izaicināšana, ja tava mute plāpā, bet sirds tai pašā laikā meklē ko citu? Ja kāds spētu redzēt domas, kuras lūgšanas laikā klejo pa aukstu, izklaidīgu sirdi – viņam nāktos atzīt, ka tā ir vissmieklīgākā māžošānās. Lūgšana grib pilnīgi un nedalīti pievērst sev visu cilvēka sirdi; citādi tā nebūtu laba lūgšana. Patiesi, tieši tādēļ īstais Meistars mums devis un mācījis lūgšanu Mūsu Tēvs. Vislielākais posts ir tas, ka pat šāda Meistara lūgšana tiek norunāta un nobērtā bez dievbijīgas uzmanības – kā tas notiek visā pasaulē. Daudzi saka šo lūgšanu vairākus tūkstošus reižu gadā, un, pat ja viņi tā turpinātu tūkstoš gadu, tad tomēr nebūtu patiesi lūguši, nedz izjutuši kaut vienu vienīgu burtu šīs lūgšanas vārdos. Īsi sakot: lūgšana Mūsu Tēvs ir vislielākais moecklis virs zemes; ikviens to moka un izmanto nelietīgi.

17. jūnijs

Stājieties pretī velnam, un viņš bēgs no jums.
(Jēk. 4:7)

Nav spēcīgāka vīraka velna atbaidīšanai kā – mācīties Dieva baušļus jeb Viņa vārdus, runāt, dziedāt un domāt par tiem. Tas patiesi ir īsts svētais ūdens un zīme, no kuras velns bēg – zīme, ar kuru velns noteikti ir aizdzenams. Tādēļ tev ir tikai jābūt labprātīgam Dieva vārdu lasīt, par to runāt un domāt – arī tad, ja no šiem darbiem tev nebūtu cita labuma, kā vien spēja atvairīt velnu un ļaunas domas, kas nespēj ne uzklaut, ne panest Dieva vārdu. Tas ir Dieva spēks, kas rada velnam nepanesamas ciešanas, turpretī mums sniedz vislielāko stiprinājumu, mierinājumu un palīdzību. Ko gan daudz te vēl varētu piebilst? Ja man vajadzētu nosaukt visus augļus un labumus, ko dod Dieva vārds, kur tad es atrastu pietiekami daudz papīra un laika? Velnu mēdz dēvēt par burvi – tūkstoš mākslu meistarū; kā lai nosauc Dieva vārdu, kas šo burvi ar visām viņa tūkstoš prasmēm it viegli spēj aizdzīt un iznīcināt? Jā, Dieva vārda prasmes un spējas tūkstoškārt pārsniedz šā burvja gudrību.

18. jūnijs

Šinī teltī būdami, mēs nopūšamies un panesam grūtības. (2. Kor. 5:4)

Ja tu saki, ka nejūti grēku, nāvi, pasauli un velnu, ka tev nav jācīnās un jāstājas tiem visiem pretī, ka tādēļ nav vajadzības, kura dzītu tevi pie Svētā Vakarēdiena sakramenta, tad es ceru, ka tu to nesaki nopietni, ka vienīgais visu cilvēku, visu svēto vidū šeit, uz zemes, nejūti šo cīņu. Un, ja es zinātu, ka tu tomēr runā nopietni, tad man tiešām gribētos, lai visi zvani zvanītu ielās, pa kurām tu ej, un tavā priekšā tiktu sludināts: redziet, tur nāk svētais, kas ir pārāks par visiem svētajiem – viņš nejūt sevī grēku, un viņam nav neviena grēka. Bet nu es tev bez jokiem saku: ja tu vairs grēka nesajūti, tad esi grēkos miris. Jau tas ir liels un smags grēks, ka tev nav vēlēšanās un vajadzības pēc Sakramenta, ka neņem vērā Dieva vārdu, aizmirsti Kristus ciešanas, esi nepateicības pilns un dziļa garīgā posta pārņemts.

19. jūnijs

Un tie atnesa bērniņus pie Jēzus, lai Viņš tos aizskartu. (Mk. 10:13)

Kristībā ir klāt Visuaugstais Dievs visā Savā godībā, apliecinādams Savu visaugstāko darbu – ka Viņš dod mums Sevi pašu, lai ļautu mums piedzimt no jauna un iemantot pestīšanu. Nav joka lieta stāties pretī velnam un no visas sirds, drošā ticībā vienmēr būt līdzās nabaga mazajam bērniņam, sirsnīgi aizlūdzot par viņu, lai Dievs ne vien pasargā to no velnavaras, bet arī stiprina, dodot viņam spēku drosmīgi pastāvēt, dzīvojot un mirstot. Es baidos, ka ļaudis pēc Kristības saņemšanas aiziet tik nelāgos ceļos tieši tādēļ, ka Kristībā neviens par viņiem nav dedzīgi lūdzis. Tādēļ ir pareizi un taisnīgi neļaut piedzērušiem un izlaidīgiem mācītājiem kristīt bērnus, nedz arī ņemt par krustvecākiem nekrietnus, mežonīgus ļaudis. Ir vajadzīgi nopietni, dievbijīgi, krietni un tikumīgi priesteri un krustvecāki, kuri darīs savu darbu nopietni un īstā ticībā.

20. jūnijs

Mīlestība aplāj grēku daudzumu. (1. Pēt. 4:8)

Mēs savā iedomībā aizvien vēlamies paši būt gudri un labi, negribam saskatīt labo savā tuvākajā; ja redzam viņā kādu trūkumu, tad padarām to tik lielu, ka tas aizēno visu labo – kaut arī mums būtu ērgļa acis un mūsu tuvākajam eņģeļa vaigs. Gluži kā tad, ja es redzētu cilvēku, kas tērpies zelta drānās, bet es, pamanijs viņa tērpā sīku vilīti vai baltu diedziņu, ieplestu acis un uzskatītu, ka šā trūkuma dēļ mana tuvākā rota ir nicināma, turpretī es savas raupjās drānas uzskatītu par brīnišķīgām, jo tām būtu piesprausta maza zelta skrandiņa. Tā mēs neievērojam paši savus trūkumus, kuru mums ir tik daudz, un citos cilvēkos nesaskatām nekā laba. Kad šāds dabisks netikums ienāk patiesu kristiešu vidū, sākas tiesāšana, un drīz vien es savu tuvāko sāku nicināt un nolādēt; viņš, savukārt, atbild man ar to pašu, mēra mani ar savu mēru, meklē un nopeļ visu slikto, ko manī iespējams atrast. Tā mīlestība tiek pavisam apslāpēta, un tās vietā paliek viena vienīga ķildošānās un nesaticība, līdz beidzot esam nekristīgi ļaudis un bēgam katrs uz savu pusi.

21. jūnijs

Es tevi neatlaidīšu, iekāms Tu mani nesvētīsi.
(1. Moz. 32:27)

Šis Jēkaba piemērs mums māca, ka ticība nedrīkst atkāpties; tai jābūt pastāvīgai – pat sajūtot Dieva dusmas, ne vien nāvi un grēku. Tas ir Gara spēks un stiprums. Mums neklājas uzreiz zaudēt drosmi un cerību – ir jāpastāv, jālūdz, jāmeklē, jāklauvē; ja arī Dievs tiešām grib tevi atstāt, tomēr nerimsti, seko Viņam pa pēdām, gluži kā kanaāniešu sieva, kura neatkāpjas no Kristus ne soli. Un, kaut arī Viņš gribētu paslēpties kādā namā vai istabā, kur neviens nepieklūtu, tu tomēr neatkāpies, bet turpini Viņam sekot; ja arī tad vēl Dievs negribēs tevi uzklausīt, klauvē pie istabas durvīm un cel troksni. Tas ir pats augstākais upuris – nerimstoša, neatlaidīga lūgšana, kas neatkāpjas, līdz, visu pārvarējusi, gūst uzvaru.

22. jūnijs

Jūs jau gan esat tapuši bagāti un sākuši valdīt bez mums. (1. Kor. 4:8)

Kā tad tas varēja notikt, ka jūdi kļuva tik mazticīgi un bezrūpīgi? Vienīgi tā, ka tiem bija uzbrucis briesmīgais netikums, kura vārds ir – apnikums. Jūdi bija mantojuši Dieva vārdu no tēviem, saņēmuši to pārpilnībā un pieraduši pie tā tik ļoti, ka tas viņiem vairs nebija nekas jauns; diemžēl arī pie mums mēdz notikt tāpat un jābīstas, ka varam saņemt to pašu spriedumu. Citi ļaudis, kuri nav no mūsu vidus (tas ir, nedzīvo starp mums) un nav šādu dāvanu saņēmuši, kāri tver Dieva vārdu, ar prieku uzlasīdami katru drusciņu, ko mēs tiem pametam, un viņiem šie vārdi ir saldi kā medus. Turpretī mēs, kam visa ir papildnam, jau sen esam pārēdušies līdz apnikumam, tā ka vairs negribam atzīt cits citu par kristieti. Bet es brīdinu, lai ikviens piesargās: mēs paši redzam, ka līdzīgi jūdiem esam tapuši bagāti un pārēdušies, ka arī mums ir kā paēdušai pelei, kam milti šķiet rūgti; bet mums nāksies pieredzēt, ka tāda pārgalvība nepaliek nesodīta.

23. jūnijs

Jūs, prātīgie, taču labprāt panesat neprātīgos.
(2. Kor. 11:19)

Viltus sludinātājiem arvien veicas – visi panes un pacieš viņu neprātu; arī tad, kad ļaudis sajūt un saprot, ka šie sludinātāji ir nekrietni āksti, tas tomēr viņiem tiek piedots un tie tiek sveikā cauri. Turpretī īstiem skolotājiem nekas nevar tikt piedots – ikviens uzmanīgi vēro viņu vārdus un darbus, raudzīdams pieķert viņus kādā pārkāpumā, un, kur vien ir kaut skabarga pat tikai pēc ārējā izskata, tā tūlīt tiek padarīta par baļķi. Te vairs nav pacietības, ir vienīgi tiesāšana, lāsti un nicinājums. Tādēļ sludināšana ir nepatīkams amats. Kurš nespēj uzlūkot tikai Dieva godu un sava tuvākā labumu, tas nevar šai amatā palikt. Sludinātājam jāstrādā, godu un labumu atstājot citiem, kā algu saņemot ciešanas un izsmieklus. Tas nozīmē – mīlēt, nevis – baudīt, un tomēr – nebīties darba. Miesa un asinis to nespēj, tas jāpaveic Dieva Garam.

24. jūnijs

Jāņa Kristītāja dzimšana diena

Redzi, Dieva jērs! (Jņ. 1:36)

Arī citi pravieši ir pravietojuši par Kristu – kā Viņam būs nākt un atpestīt pasauli no grēkiem. Taču ne Jesaja, ne Jeremija nav varējis sacīt: Tas ir Viņš, ko jums būs uzņemt. Vienīgi Jānis ir tas, kura balss pirmā teikusi šos vārdus, viņš ir norādījis ar savu pirkstu uz to Personu, kurā atrodama grēku piedošana. Nevienam cilvēkam nav bijis tādu pirkstu, kādi ir Jāņa Kristītāja pirksti, ar kuriem viņš rāda uz Dieva jēru. Tādēļ tas, kuru nomāc grēks, biedē velns un nāve, lai uzlūko šo sludinātāju, lai uzlūko Jāņa Kristītāja muti un pirkstu, kas viņam pareizi rādīs, kā nonākt pie grēku piedošanas un atrast mieru ar Dievu. Tas ir prieks, kas pie Jāņa atrodams visai pasaulei, ne vien Caharijam un Elizabetei.

25. jūnijs

Augsburgas ticības apliecības atceres dienā (1530)

“Es tevi daru par stipru pili, par dzelzs balstu un par vara aizsargmūri pret visu šo zemi, pret Jūdās ķēniņiem, pret viņu augstākiem pārvaldniekiem un priesteriem un pret visiem šīs zemes iedzīvotājiem. Un, kad tie pret tevi arī saceltos, tie tevi nenomāks, jo Es esmu ar tevi, lai tevi pasargātu!” (Jer. 1:18–19)

Lai notiek, jūs visi kopā – jūs, velni, pāvesta piekritēji un reliģiskie jūsmotāji, visi vienā pulkā – metieties virsū Luteram! Jūs – pāvesta ļaudis, no priekšpuses, jūs – jūsmotāji, no aizmugures, un jūs – velni, no visām malām vēl klāt, tak medījiet, vajājiet, dzeniet droši, nu jums ir īstais medījums. Patiesi, tas nav Lutera, ko jūs vajājat. Jums vajadzēs pieļaut, ka Lutera mācība ir un paliek, lai arī jūs būtu kaut desmit pasaules kopā. Atcerieties arī luteriskās dziesmas vārdus: 1. Dievs Kungs ir mūsu stiprā pils, kur bēdās varam tverties, Augsts palīgs, kas mūs nepievils, Pie kā mēs varam ķerties! Visļauņais ienaidnieks, Kam grēku darīt prieks, Tas gādā nakt' un dien' Uz ļaunu viltu vien, Kas var no viņa glābties! 2. Ak, mūsu spēcīgš ļoti vājš, Kas pastāvēt gan spējis? Par mums stāv mūsu Pestītājs, Ko Dievs pats izredzējis! Tam Jēzus Kristus vārds, Kas tapis krustā kārts, Viņš stiprais karavīrs, Svēts Dievs un cilvēks

tīrs, Tā elkon's paliks varens! 3. Lai būtu velnu diezkāds bars, Kas mūs grib aprīt kāri, Mūs tomēr sargā Dieva Gars, Tas elles varai pāri. Kas valda tumsībā, Gan kaist viņš niknumā, Bet ko mums padarīs? Dievs viņu nosodīs. Viens vārdiņš to spēj aizdzīt! 4. Tam Dieva vārdam nebūs rimt, Lai trako, kam tīk trakot. Dievs neļaus Savai laivai grimt, Glābs Savu vārdu sakot. Grib tie mūs nāvē dzīt Un mantu nolaupīt, Lai notiek Dieva prāts, Tiem labums nav nekāds, Mums Debess manta paliek.

26. jūnijs

Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic! (Jņ. 20:29)

Mans mīļais Filip (Melanhton)! Jūsu prātu nomoka jautājums par to, kāds būs mūsu lietas (reformācijas) iznākums un gals. Bet es saku: ja jūs to spētu aptvert, tad es nemaz negribētu būt šīs lietas aizsācējs. Pats Dievs to ir iesācis tādā vietā, kas nebūs atrodama ar jūsu jaunās retorikas (jeb runas mākslas), nedz arī ar filozofijas palīdzību. Šīs vietas vārds ir – ticība. Tajā atrodamas visas lietas, ko nevaram ne redzēt, ne aptvert. Kas vēlas darīt ticības lietas redzamas un aptveramas, kā to darāt jūs, tas iemantos vienīgi sirdssāpes un vaimanas, kā tas pret mūsu gribu ir noticis ar jums.

27. jūnijs

Dieva apsoliĵumu viņš neuzņēma ar šaubām un neuzticību, bet, Dievam godu dodams, kļuva stiprs ticībā, pilnīgi pārliecināts, ka Dievs to, ko Viņš apsoliĵis, arī spēj darīt. (Rom. 4:20–21)

Mums nav jātic visām parādībām – ja vien pati ticība nemudina mūs to darīt. Es gribu paturēt savā sirdī Dieva vārdu, gribu, lai ar to man ir gana; ar šo Vārdu vien es vēlos dzīvot un mirt. Tādēļ, ja arī Dievs sūtītu eņģeli, kas sacītu: “Tev nav jātic šim apsoliĵumam!” es atvairītu viņu, teikdams: “Atkāpies no manis, sātan!” Pat tad, ja pats Dievs man parādītos visā Savā godībā un teiktu: “Tu neesi Manas žēlastības cienīgs, Es gribu mainīt Savu nodomu – šo apsoliĵumu Es tomēr nepildīšu!”, es šādai parādībai neticētu un būtu gatavs dedzīgi strīdēties pretī. Kā Ījabs sacīja: ja arī Dievs gribētu mani nonāvēt, es tomēr ceru uz Viņu! Tā nu negribu redzēt, ne dzirdēt neko citu; gribu dzīvot un mirt ticībā, kaut arī eņģeļi, velni vai pats Dievs sacītu ko tādu, kas ir pretrunā manai ticībai.

28. jūnijs

Miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, kas ir Debesīs. (Mt. 16:17)

Tiem, kuri paši nav vērīgi uzlūkojuši un uzklausījuši visu, ko Dievs tiem atklājis, un kurus līdz ar manu sludināšanu nav mācījis Svētais Gars, nelīdzēs nekādas pamācības. Viņiem nav pieticis ar pašu Dievu un visiem Svētajiem Rakstiem. Jā, viņiem nebūs pietiekama nekāda sludināšana, mācīšana, runāšana un rakstīšana, kaut arī visas lapas, zāle, koki, kalni un lejas, jā, visa dzīvā radība varētu viņus uzrunāt un mācīt. Cilvēka prāts, miesa un asinis nespēj šādas lietas saprast, nedz aptvert, ko saka Raksti; tas Dievam caur Viņa Garu jāatklāj cilvēka sirdij, lai tai kļūtu zināms vairāk nekā tikai tas, ko auss spēj saklausīt pasludinātajā Vārdā. Visu grāmatu un visu pamācību ir par maz, viss cilvēka prāta asums nav pietiekams, lai atzītu Kristu. Vienīgi pats Tēvs spēj mums Viņu atklāt (Mt. 11:27).

29. jūnijs

Tas ir patiess un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā. Bet tāpēc es esmu atradis apžēlošanu, lai īpaši manī Kristus Jēzus parādītu visu Savu lēnprātību par priekšzīmi tiem, kas turpmāk, paļaudamies uz Viņu, iegūs mūžīgu dzīvību. (1. Tim. 1:15–16)

Mana sirds vienmēr saka tā: es tam visam labprāt ticētu, ja vien es spētu līdzināties Sv. Pēterim vai Sv. Pāvīlam. Tā mēs cenšamies visu saistīt ar darbiem; mēs negribam pieļaut, ka mums kas tiek dāvināts un piešķirts bez nopelniem, un sakām: “Es ticu, ka Marija, Sv. Pēteris, Sv. Pāvils ir Kristus brāļi; bet es gan neesmu šādu godu pelnījis, es neesmu tā cienīgs.” Tas nav nekas cits, kā viena vienīga ģeķība. Vai tad tu nedzirdi, ka Dievs sniedz tev to visu kā dāvanu? Arī Sv. Pēteris ir nabaga grēcinieks – gluži tāpat kā tu. Jums abiem – tiklab tev, kā Sv. Pēterim – Dieva vārds saka: tu esi Dieva bērns, un Viņš ir tavs Tēvs; Dievs vairs negrib būt bargs, nedz naidīgs pret tevi. Sv. Pēteris satver šo Vārdu – un tas viņam pieder. Ja gribi līdzināties Sv. Pēterim, dari tāpat: satver Dieva vārdu! Mīļais Kungs Dievs taču neliek mums darīt neko vairāk kā satvert un paturēt Viņa vārdu, pieņemt Viņa dāvanu!

30. jūnijs

Bet, kam nav darbu, bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība tiek pielīdzināta par taisnību. (Rom. 4:5)

Kas gan ir Pēteris un Pāvils? Kas ir eņģeļi Debesīs un visa radība salīdzinājumā ar šo artikulu par grēcinieka taisnošanu Dieva priekšā? Tas parāda, kā un kādā ceļā grēcinieks tiek atraisīts no grēkiem, pestīts un taisnots Dieva priekšā. Ja skaidri un pareizi saprotam šo artikulu, mums atspīd īstā, patiesā Debesu saule. Turpretī ja to pazaudējam, mums nepaliek nekas cits, kā vien elles tumsība. Tādēļ ne Pēteris, ne Pāvils, ne eņģelis no Debesīm nekad nespēs pietiekami augstos vārdos izteikt un cildināt šo artikulu.

1. jūlijs

Uz šīs klints Es gribu celt Savu draudzi, un elles vārtiem to nebūs uzvarēt. (Mt. 16:18)

Jūs, pēcnācēji, esiet uzcītīgi savās lūgšanās, Dieva vārda lasīšanā un sludināšanā, uzturiet Dieva vārda gaismu, esiet modri un apbruņoti – velns kuru katru mirkli var mēģināt jums uzbrukt, izsist logu, izlauzt durvis vai noraut jumtu, lai izdzēstu šo gaismu. Viņš vēl nemirst – līdz tai pastarai dienai; man un tev būs jāmirst, un arī tad, kad mēs būsīm miruši, velns nerims plosīties. Lai Dievs mums palīdz! – Jo mēs neesam tie, kuru spēkos būtu uzturēt Baznīcu; to nav spējuši mūsu priekšteči, tāpat nespēs arī mūsu pēcnācēji. To ir darījis, dara un arī turpmāk spēs darīt vienīgi Viņš, kas saka: “Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam” – Jēzus Kristus vakar un šodien. Viņš ir, bija un būs Tas, kas uztur Savu Baznīcu. Jā, Tas ir Viņš, šis cilvēks; neviens cits neveiks to, kas iespējams vienīgi Viņam.

2. jūlijs

Marijas apciemojuma diena

Un notika, kad Elizabete Marijas sveicinājumu dzirdēja, tad bērniņš viņas miesās sāka lēkt, un Elizabete tapa Svēta Gara pilna, un viņa stiprā balsī sauca un sacīja: “Tu esi augsti teicama starp sievietēm, un augsti teicams ir tavas miesas auglis. No kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis? ..Labi tai, kas ir ticējusi, ka tas, ko Dievs licis viņai sacīt, piepildīsies.” (Lk. 1:41–45)

Šķiet, Lūka ir īpaši priecājies par šo notikumu, tādēļ atstāta to tik pilnīgā veidā, rādīdams svētīgo Jaunavu kā piemēru mums visiem, it īpaši sievietēm. Marijas skaistais vainags rotāts ar trim īpaši jaukām un krāšņām rozēm – te slavēti trīs cēli tikumi, pēc kuriem jātiecas arī mums. Pirmais no tiem ir ticība, otrais – dziļa un patiesa pazemība, trešais – jauka un krietna izturēšanās ļaužu vidū. Ja sievu vai jaunavu rotā šie tikumi, viņa pārspēj visas ķēniņienes un ķeizarienes ar visu zeltu, pērlēm, dārgakmeņiem un zīdu, kurā tās tērpjas. Ak, ticība, ticība! Cik grūti to iemantot, un tomēr – svētīgs tas cilvēks, kurš tic! Jo, kā Kristus saka, ticīgs cilvēks ir Dieva godības pils un mājoklis; turpretī tas, kurš netic, ir velna patvērums. Ak, pasargā mūs, mīļais Kungs, no neticības un stiprini mūsu ticību!

3. jūlijs

Mana dvēsele slavē To Kungu, un mans gars gaviļē par Dievu manu Pestītāju. (Lk. 1:46–47)

Kas domā Dievu slavēt ar daudziem daiļrunīgiem vārdiem, saucieniem un nemitīgu skandināšanu, tas rīkojas, itin kā Dievs būtu kurls vai arī nekā nezinātu itin kā būtu nepieciešams Viņu pamodināt un pamācīt. Šādi neprātīgi maldi gan drīzāk dara Dievam kaunu un negodu, nevis slavē un godā Viņu. Turpretī tas, kas dziļi sirdī labi pārdomā Viņa dievišķos darbus, uzlūkodams tos ar apbrīnu un pateicību, pāri plūstošā dedzībā, vairāk ar sirds gaviļēm, nevis runāšanu, tā ka vārdi plūst paši no sevis, nesacerēti un neizdomāti, kad vārdi izlaužas pār lūpām un paceļas augšup līdz ar garu, kad tie iegūst dzīvību, rokas un kājas, jā, kad visa miesa, visi tās locekļi reizē vēlētos runāt – tā ir īsta Dieva slavēšana Garā un patiesībā; šādi vārdi ir – uguns, gaisma un dzīvība.

4. jūlijs

Viņš darijīs varenus darbus ar Savu elkoni un izklīdinājīs tos, kas lieli savā sirdsprātā. (Lk. 1:51)

Dievs rīkojas kā podnieks ar nelāgiem traukiem: ar bargu roku Viņš satver un notriec pie zemes varenus ķēniņus, kuri negrib Viņu būties, ne ievērot Viņa Vārdu, kā tas notika ar Saulu –, un dara par ķēniņu kādu nabaga ganu. Kādēļ tad pasaules varenie lielās, kādēļ lepojas ar savu gudrību un negrib būties Dievu? Kādēļ viņiem šķiet, ka viss, kas viņiem pieder, ir pašu izcīnīts? Tā tagad rīkojas gan valdnieki un dižciltīgie, gan pilsētnieki un zemnieki. Es esmu tas un tas – viņi saka – vai tad lai ļauju priesterim mani mācīt un darīt, ko vien viņš vēlas? Labi – saka mūsu Kungs Dievs – paliec pie savas gudrības un ļaunuma, tomēr arī Es palikšu, kur esmu. Mana roka nav nespēcīga – piesargies, ka npaceļu to pret tevi; tā var tevi skart tik smagi, ka nezināsi, kur glābties. Tā Dievs mēdz darīt: gribēdams ļaudis satriekt to augstprātības dēļ, Viņš ļauj, lai tie vispirms kļūst pavisam ģeķīgi un neprātīgi. Pēc tam, būdami apstulboti, viņi drīz vien krīt kaunā paši savas gudrības dēļ. Dievs ļauj gudriem aiziet pazušanā ar visu viņu gudrību, vislabākajā un tiešākajā veidā īstenojot viņu nodomus – kā tas notika Ēģiptes faraona vīriem, kuri steidzās pakaļ jūdiem Sarkanajā jūrā. Bet, tiklīdz tie, visu labi izplānojuši, saka: mēs darīsim tā un tā – Kungs Dievs stājas tiem pretī. Labi – Viņš saka – nu jūs esat uz īstā ceļa, steidzieties tikai uz priekšu! Dievs ļauj, lai lepnie rīkojas, kā nodomājuši. Taču jau nākamajā mirklī jūras varenie ūdeņi sakļaujas pār viņu galvām.

5. jūlijs

**Marija palika pie tās [Elizabetes] kādus mēnešus,
pēc tam viņa atgriezās atpakaļ savā mājās.**

(Lk. 1:56)

Marija ir Svētā Gara pilna un nes savā miesā Dieva Dēlu. Tomēr viņa ir jauna meita – jaunava. Visām jaunavām pienāktos lepoties, ka arī Marija bijusi viena no viņām. Kaut tas varētu tikt iemācīts visu kārtu ļaudīm! Meitas kārtā saimē jau pati par sevi ir gods un lepnums. Un ja vēl meitas spētu saskatīt, ko pats Dievs, pati augstākā Persona grib mums rādīt! Viscēlākā sieva pieņem meitas kārtu. Tas rakstīts, lai sievas un meitas nekļūtu līdzīgas zosīm un pīlēm; Marija ir piemērs visām jaunavām un sievām – tām visām jābūt pazemīgām un gatavām kalpot, nevis stūrgalvīgām, ķildīgām utt.

6. jūlijs

Bet, ka jūs esat bērni, to Dievs apliecinājis, sūtīdams Sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: Aba – Tēvs! (Gal. 4:6)

Mēs labi zinām, ka esam nabaga grēcinieki; taču šeit tiek runāts nevis par to, kas esam un ko darām mēs, bet gan – ko Kristus mūsu labā ir darījis un dara vēl joprojām. Tev šķiet, ka tā ir liela lieta – būt Dieva bērnam? Miļais, tad tev ir jāsaprot, ka Dieva Dēla nākšana, Viņa piedzimšana no sievas un pakļaušanās bauslībai nevar būt kaut kas mazāk nozīmīgs. To Kristus ir darījis, lai tu kļūtu par Dieva bērnu. Visi Dieva darbi ir lieli; tādēļ tie arī rada lielu prieku un drosmi, bezbailīgu garu, kas iespēj visu un nebīstas ne no kā. Turies droši pie šiem vārdiem – tev sirdī jājūt Gara sauciens, jo tas ir arī tavas sirds sauciens. Kā tad tu to varēji nejūt! Dieva Gars apliecina mūsu garam, ka esam Dieva bērni. Kā gan lai mūsu sirdis nejustu šo saucienu, liecību un nopūtas? Te lieti noder kārdinājumi un ciešanas. Tās modina mūsu garu un liek tam saukt uz Dievu. Ja tu šādu saucienu nejūti, nerimsties domāt un lūgt, līdz Dievs būs tevi uzklausījis.

7. jūlijs

Tas Kungs Cebaots ir brīnišķīgs padomā un liels gudribā! (Jes. 28:29)

Mācīsimies izprast kārtību, kādu Dievs mēdz ievērot, vadīdams un pārvaldīdams Savus svētos. Es bieži vien esmu uzdrīkstējies mēģināt Dievam, mūsu Kungam, pateikt priekšā noteiktu veidu, kā Viņam būtu jārikojas, pārvaldot Savu Baznīcu un citas lietas. Ak Kungs, es ļoti vēlētos, lai šajā lietā notiktu tieši tā un lai šis jautājums atrisinātos tieši tādā veidā. – Bet Dievs darīja gluži pretēji tam, ko es biju lūdzis. Tad nu es iedomājos: mans padoms gan nenāktu par ļaunu Dieva godam, bet būtu pat noderīgs, lai Dieva vārds taptu svētīts, lai Viņa valstība pieaugtu spēkā utt., īsi sakot – tas ir īsti labs padoms, un es esmu to labi pārdomājis; taču Dievs, bez šaubām, ir tikai pasmējies par manu gudrību un sacījis: “Labi, es jau zinu, ka tu esi saprātīgs, izglītots vīrs; taču man nekad nav bijis paraduma pieļaut, lai Pēteris vai doktors Mārtiņš vai vēl kāds cits Mani vadītu vai pamācītu. Es esmu tāds Dievs, kas negrib ļaut cilvēkiem Sevi mācīt, bet pats arvien māca, vada un valda viņus.”

8. jūlijs

Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība; kas man tic, dzīvos, arī ja tas mirs. (Jņ. 11:25)

Cilvēks ir tas, kas dzimst no miesas un asinīm; turpretī kristietis – tas, kas ir kristīts un Kristībā ar Kristus asinīm mazgāts no grēkiem. Tikai tāds ir saucams un drīkst pats sevi saukt par kristieti. Tā nu, ja tev kāds vaicā: “Kā gan tu vari sevi saukt jaunā vārdā – kristietis, ja tev jau ir savs vārds – Jānis, Pēteris vai Pāvils?”, tu vari atbildēt: “Mans tēvs gan ir nosaucis mani par Jāni, Pēteri, Pāvilu; bet Kristus priekšā mans vārds ir – kristietis.” Kad nu reiz pienāk laiks mirt, tad nomirst Jānis, Pēteris, Pāvils; bet kristietis nemirst. Es redzu, ka Jānis, Pēteris, Pāvils tiek aprakts; bet kristietis netiek aprakts – viņš turpina dzīvot. Tādēļ, ja es kā Jānis vai Pēteris mirstu, tam nav nekādas nozīmes. Jo, ja esmu kristietis, tad Jānis vai Pēteris celsies augšā no kapa; jo tā ir sacījis pats Kristus, kas man devis Savu Vārdu.

9. jūlijs

Mēs dzīvojam ticībā, ne skatīšanā. (2. Kor. 5:7)

Šī dzīve nav nekas cits, kā tikai ticības, mīlestības un krusta dzīve. Tomēr šīs trīs lietas mūsos nekad netaps pilnīgas. Vienīgi Kristus ir Saule un ir dots mums kā piemērs, lai Viņam sekojam. Mūsu vidū daži ir vāji, citi stipri un citi – vēl stiprāki. Vieni spēj maz, citi daudz cieš un panes, tomēr visiem jāpaliek Kristus līdzībā. Jo šī dzīve ir gaita, kurā arvien ejam tālāk no ticības uz ticību, no mīlestības uz mīlestību, no pacietības uz pacietību, citiem vārdiem – no krusta uz krustu. Tā nav vis taisnība, bet ir taisnošana, tā nav šķīstība, bet ir šķīstīšana. Mēs vēl neesam nonākuši tur, kur mums jānonāk; mēs esam ceļā; daži šai ceļā ir tālāk un citi vēl tālāk. Dievs ir apmierināts, atrazdams mūs darbā un apņēmībā. Ja Viņš tā gribēs, tad arī nāks drīz un vienā acu mirklī pārceļ mūs no šīs dzīves Debesīs.

10. jūlijs

Nebīsties, tu mazais ganāmais pulciņ, jo jūsu Tēvs ir nolēmis jums piešķirt valstību! (Lk. 12:32)

Redzot tik daudz nepateicības un ļaunuma visdažādāko kārtu ļaužu dzīvē – kā pie zemniekiem, tā arī pilsētniekiem –, mums nereti uzmācas doma, ka visa pasaule ir velna apsēsta. Un tomēr – mums paliek mierinājums, ka uz šīs zemes arvien vēl dzīvo daži godīgi un svēti cilvēki. Jo Dievs nekad nepaliks bez Savas tautas. Viņš ir žēlastības un taisnības Dievs: tiem, kuri ir pazemīgi un gatavi atgriezties, Viņš piedod, izglābj un vada viņus pēc Sava labā prāta. Īstā, patiesā Baznīca ir mazs ganāmais pulciņš, kas dzīvo zem krusta un nav rotāts ar ārišķīgu greznumu. Turpretī viltus baznīca ir grezna, lielīga, ziedoša un krāšņa – gluži kā Sodoma. Tādēļ lūgsim savā Baznīcā – kopā ar Baznīcu, lūgsim par Baznīcu. Jo ir trīs lietas, kas uztur Baznīcu un arvien ir tai raksturīgas: pirmā – uzticība mācībā, otrā – uzcītība lūgšanās, trešā – nopietnība ciešanās.

11. jūlijs

Viņi novērsīs ausis no patiesības, bet piegriezīsies pasakām. (2. Tim. 4:4)

Klausīdamies vēsturiskus stāstus un piemērus, ļaudis ir pārsteigti. Kad sludinātājs spēlējas ar tēliem un garīgiem izskaidrojumiem, – tas ļaužu pūlim ir pa prātam. Bet, kad tiek sludināts artikuls par taisnošanu – ka tikai caur ticību Kristum cilvēks top taisnots un pestīts Dieva priekšā –, vienkāršajam cilvēkam nešķiet, ka sludinātājs būtu gudrs un prasmīgs runātājs, jā, viņš to klausās nelabprāt. Tā ir droša zīme: kad tiek sludināts par taisnošanu, ļaudis snauž un kāšē; bet, tiklīdz sāk stāstīt nostāstus un piemērus, tie pamostas, saspicē ausis, sēž rāmi un klausās ar vislielāko uzmanību. Kur artikuls par taisnošanu ir pazaudēts, tur Baznīcas vairs nav un atvairīt maldus nav iespējams. Jo ārpus taisnošanas mācības valda vai nu pārdrošība, vai pašizdomāts darbu svētums. Ja skaidri un pareizi saprotam artikulu par taisnošanu, mums ir īstā debesu saule. Turpretī tad, ja to pazaudējam, mums nepaliek nekas cits kā vien elles tumsība.

12. jūlijs

Es esmu Jāzeps, jūsu brālis, kuru jūs pārdevāt uz Ēģipti. (1. Mozus 45:4)

Šos Jāzēpa vārdus nedrīkstam aplūkot virspusēji un garāmejot – mums jāaskata lielais sirds savīļojums, kāds pārņēmis Jāzēpu un viņa brāļus. Es nezinātu, kā man izturēties, dzirdot šādus vārdus: es esmu Jāzeps, tavs brālis. Un arī viņi nezināja, ko atbildēt. Un kas notiks tad, kad nāks mūsu Kungs un Pestītājs Jēzus Kristus, kas šajā dzīvē visdažādākajos veidos mūs pārbauda, ļaudams, lai tiekam mocīti, šausti un nonāvēti. Ak, cik liels būs prieks, kad viss pēkšņi mainīsies – kad Viņš, kas agrāk mums šķita briesmīgs tirāns, kas vēlētos mūs visus nonāvēt, nāks un sacīs: Es esmu Jāzeps! Es esmu jūsu Pestītājs!

13. jūlijs

**Iegaumējiet: nevienam netiklim, netīram vai mant-
rausim, tas ir, elku kalpam, nav vietas Kristus
un Dieva valstībā! (Ef. 5:5)**

Alkatība, netiklība un nešķīstība ir lieli, briesmīgi grēki, tādēļ mūsu Kungs tos soda ar mēri un grūtiem laikiem. Tomēr visa zeme un ļaudis netiek iznīcināti. Bet ir kāds vēl briesmīgāks grēks, nekā netiklība un laulības pārkāpšana, proti – ne cilvēcisks, bet īsti velnišķīgs grēks ir tas, ka tiek izsmieta un izzobota Dieva lielā žēlastība un Viņa tēvišķīgais aicinājums. Šādam grēkam nenovēršami seko pelnītais sods – pilnīga iznīcība. Kas gan vairs varētu palīdzēt tam, kurš ne vien padodas savām vājībām, bet min kājām tos, kuri viņu vada un māca? Tas ir par daudz, ja mēs, būdami grēcinieki, gribam arī nonāvēt mūsu Kungu Jēzu Kristu, kas nācis, lai mūs atpestītu; tādas lietas nevar darīt neviens cits, kā vien nekrietnais velns un tie, kuri ir velna apsēsti.

14. jūlijs

**Mēs jums stabulējām, un jūs nedejojāt; mēs jums
sēru dziesmas dziedājām, un jūs neraudājāt.**

(Mt. 11:17)

Tā notiek vēl šodien. Kad tiek sludināts Evaņģēlijs, tas nelīdz; kad tiek sludināta bauslība – arī tā nepalīdz. Ja viņiem stabulē, tie nedejo; ja dzied sēru dziesmas, tie neraud. Ļauno pasauli nav iespējams padarīt īsti priecīgu, nedz arī skumju. Tie ir ļaudis, kuri nesaprot un negrib saprast ne bauslību, ne Evaņģēliju. Viņus nevar darīt par grēciniekiem, nedz sniegt tiem mierinājumu pret grēku; tos nevar padarīt aklus, nedz redzīgus. Ja kāds dzīvo brīvi, tas viņiem nešķiet pareizi; cits atkal turas pie stingras dzīves – bet arī tas pasaulei nav pa prātam. Ko gan vēl iesākt ar šo nelietīgo pasauli? Tai patiktu, ja slavētu visu, ko vien tā dara – lai gan tā nedara nekā laba.

15. jūlijs

Tu klāj man galdu, maniem ienaidniekiem redzot.

(Ps. 23:5)

Dieva vārds ir visspēcīgs, ticība un Gars – darbīgi un rosīgi, tie arvien ir darbībā un cīņā. Tā nu Dieva vārdam ir nevis nespēcīgi, bet vareni ienaidnieki, pret kuriem tam nākas aizstāvēt savu godu. Ir četri šādi ienaidnieki: miesa, pasaule, nāve un velns; tādēļ Kristus ir arī Kungs Cebaots, Savu karapulku Dievs, kas arvien karo un izcīna Savu cīņu mūsos. Viņš arī baro mūs ar Savu miesu un asinīm – tā ir ne vien Viņa žēlastības zīme, bet arī ēdiens un dzēriens, kas atspirdzina un stiprina mūs visus, kas cīnāmies Viņa karapulkā; tā ir īstā maize un pārtika, ar ko Kristus pabaro un apgādā Savus karotājus, līdz tie beidzot gūst uzvaru kopā ar Viņu. Tā ir brīnišķīga alga, vistīrākais zelts un visspožākais sudrabs, brīnišķīga maize, labs, salds vīns un visu labumu pārpilnība, tā ka ir tiešām brīnišķīgi iet šajā karagājienā kopā ar mūsu Kungu.

16. jūlijs

Kas Manus vārdus turēs, nebaudīs nāves nemūžam!

(Jņ. 8:52)

Tām jābūt brīnišķīgām, visspēcīgām zālēm, kas it viegli spēj dziedēt šo briesmīgo kaiti – nāvi; tik spēcīgas ir šīs zāles, ka tam, kas dziedināts, nemūžam nenāksies pieredzēt nāvi. Ja pasaule tam ticētu, tā cīnītos un plēstos, lai tikai saņemtu Dieva vārdu. Mēs redzam, cik mīļas un dārgas tai ir zāles, ar kurām var izārstēt drudzi vai mēri. Ikviens gatavs steigties, skriet, darīt un atdot visu, lai tikai kļūtu vesels. Turpretī šo dārgumu, kas atbrīvo no nāves līdz ar visām slimībām, postu un nelaimēm – to neviens neievēro vai tikai ar grūtībām pacieš. Taču tā ir visaugstākā, mūžīgā patiesība, pats Dievs, slavēts mūžībā, Āmen! Jo ciešāk tu turies pie Viņa un mazāk ļaujies šaubām – jo mazāk sajūtīsi nāvi; tas ir skaidrs. Jo vājāk turies, jo vairāk šaubies – jo vairāk arī jūti nāvi. Ak, Kungs, stiprini manu ticību – tad būsim dziedināti!

17. jūlijs

Viņš runāja, un tā notika; Viņš pavēlēja, un viss radās. (Ps. 33:9)

Visa radība ir radīta caur Dieva vārdu; kad Viņš sauca vai runāja, ikviens atsaucās Viņam un sacīja: “Te mēs esam.” Tādēļ nav jāšaubās – ko Dievs caur Savu mīlo Dēlu, Savu mūžīgo Vārdu mums saka, tas noteikti piepildās; visam jābūt un jānotiek tā, kā Viņš saka. Bet velns, kas ir atkritis jau no iesākuma, caur iedzimto grēku ir mūs tā apstulbojis, ka nespējam ne ticēt, ne iedomāties, kā varētu notikt tas, ko Dievs saka pat tad, kad Viņš mūsu acu priekšā to apliecina ar daudzām brīnumu zīmēm un ko ar visas pasaules radišanu ir apliecinājis jau kopš šā laika sākuma. Jā, mums nelīdz pat tas, ka mēs, kā Pāvils Apustuļu darbu 17. nodaļā saka, varam nepārprotami sajust Viņa tuvumu. Tas viss mums neko nespēj līdzēt. Bet svētīgs ir tas, kas ar prieku ievēro un patur sirdī to, ko Dievs pats ir sacījis.

18. jūlijs

Neviens tās [avis] nevar izraut no Tēva rokas.
(Jņ. 10:29)

Lai mūžīgi slavēts Kristus, mūsu vienīgais, īstais, uzticamais visu ticīgo dvēseļu Gans un Bīskaps! Es nebūšu pirmais, kurš pieredzēs, kā Viņš izglābj no velna varas un pasargā no pasaules tirānijas Savus ļaudis – tos, kuri dzird Viņa balsi un seko tai. Neviena nevar izraut ticīgos no Dieva rokas. Ar to man pietiek, un nekas vairāk man nav vajadzīgs – Kristus rūpējas par manu dvēseli un tur to Savā rokā un Savā varā – un tā ir vieta, kur dvēselei patiesi nekā nepietrūkst. Ja velns spētu izraut mūsu dvēseles no Dieva rokas, viņš vienā mirklī tās sagrābtu un aprītu. Bet to šis ienaidnieks nespēj; Dievs tur ticīgo dvēseles Savā rokā, kur tās – saskaņā ar Viņa vārdu – ir un paliek droši pasargātas.

19. jūlijs

Ikviens Dieva iedvesmots raksts ir arī noderīgs mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā. (2. Tim. 3:16)

Šī ir grāmata, kura visus gudros un zinīgos atstāj kaunā un ir saprotama tikai vientiesīgajiem. Tādēļ atmet visas savas iedomas un sajūtas, turēdams godā šo Grāmatu – kā visaugstāko, cēlāko un lielāko svētumu, kā visbagātākās dārgumu raktuves, kas mūžīgi paliek neizsmelamas. Nu jau vairākus gadus es izlasu Bībeli divas reizes, un, ja salīdzinu to ar lielu, spēcīgu koku, kurā ik vārds ir šā koka zars, – es pieskaros katram zariņam, gribēdams zināt, kādus augļus tas nes; un ik reizi atrodu augļus varenā koka zaros.

20. jūlijs

Tikai pārbaudījumi māca ievērot Dieva vārdu.
(Jes. 28:19)

Es savu teoloģiju neesmu iemācījies uzreiz, bet gan – meklēdams un pētīdams arvien dziļāk un dziļāk; jo Svētos Rakstus nav iespējams saprast bez saistības ar smagiem pārbaudījumiem un uzbrukumiem. Tā Sv. Pāvilam ir bijis sātana eņģelis, kas viņu sitis ar dūrēm un ar saviem kārdinājumiem spiedis jo uzcītīgāk studēt Svētos Rakstus. Tāpat es uz savas ādas esmu sajutis pāvesta, universitāšu mācīto vīru un caur tiem visiem – velna naidu, kārdinājumus; tie mani ir dzinuši Bībelē, likuši man uzcītīgi lasīt, lai nonāktu pie pareizas izpratnes. Ja nepieredzam šādus velna uzbrukumus, tad esam tikai spekulatīvi teologi, kas darbojas vienīgi ar savām domām un prāta spekulācijām, apsverot, kas un kā varētu būt.

21. jūlijs

Kas grib lielities, lai lielās ar To Kungu. (Jer. 9:24)

Kad tu runā par Dieva žēlastību, tev nav jābūt pazemīgam, bet gan – jālepojas. Ar visām savām lietām un dzīvi tev jābūt pazemīgam; jo tu neesi nekas vairāk kā mēslu maiss. Turpretī ar Kristus žēlastību vari droši lepoties un sacīt: ja arī es būtu vēl desmitkārt netīrāks, taču Kristus asinis nomazgā mani tīru un svētu, Kristus ir vienlīdz dārgi maksājis, atpestīdams gan mani, gan Svēto Pēteri. Visi svētie reiz bijuši tādos pašos grēka dziļumos kā es; tā nu mēs esam celti tikpat augstu kā viņi, tā ka neviens svētais nav saņēmis ne ko vairāk kā es – tikai viņi ir bijuši stiprāki ticībā. Ikviens nesīs līdzī savus darbus, tādējādi dodams godu Dievam. Dieva priekšā visiem ir jābūt vienādiem ticībā, žēlastībā un jaunajā, debešķīgajā būtībā, atšķiroties vienīgi ar darbiem un šo darbu godu.

22. jūlijs

Lai es nepaaugstinātos īpašo atklāsmju dēļ, man ir dots dzelonis miesā, sātana eņģelis, lai tas sistu mani ar dūrēm, ka netopu iedomīgs. (2. Kor. 12:7)

Es domāju, Pāvils ir bijis viens no lielākajiem svētajiem, tāpat arī pravietis Dāvids. Taču, vislielākos augstumus sasnieguši, viņi nav pasargāti no savu darbu svētuma elka uzmācības – kā paši to ar nožēlu atzinuši. Jo Pāvils atklāti apliecina, ka Dievam vajadzējis atsaukt no elles sātana eņģeli, lai tas viņu durstītu un mocītu – vienīgi tādēļ, lai augstās atklāsmes nepadarītu Pāvilu iedomīgu, it kā viņš tādēļ būtu labāks un svētāks Dieva priekšā. Redzi, krietnais vīrs garā un ticībā redz šos augstprātības draudus, kas varētu likt viņam nākt Dieva priekšā pašam ar savu svētumu un sacīt: tik daudz es esmu darījis, cietis, sludinājis, atgriezis utt. Un citādi apustulis nevarēja izbēgt no šīs nelaimes, kā vien – nest uz sava kakla velna eņģeli, lai tas viņu mocītu un liktu atzīt; es esmu tas, kas esmu, tikai no Dieva žēlastības, ne savu darbu vai nopelnu dēļ.

23. jūlijs

Viņš Sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu Sev par Savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos. (Tit. 2:14)

Tev pienākas uzlūkot sevi kā vienu no Dieva radībām, kas pēc radišanas caur Ādama grēku ir atkritis; tieši tāpat tev jāatceras, ka esi viens no atpestītajiem. Tādēļ visiem Ticības apliecības vārdiem tu pievieno vārdu “mūsu”: “Es ticu uz Jēzu Kristu, mūsu Kungu,” tāpat arī: “par mums cietis, par mums miris un augšāmcēlies” – Viņš ir mūsu, un arī tu esi šo “mūsu” vidū. Tādēļ jau Kristus ir Kristus un mūsu Pestītājs no grēka un nāves varas, lai Svētais Gars no vecā Ādama radītu mūsos jaunu cilvēku, kas miris grēkam un dzīvo taisnībai. Šī dzīve iesākas un pieņemas spēkā šeit, uz zemes, un tiks piepildīta Debesu valstībā. Jo Kristus mums nopelnījis ne vien žēlastību, bet arī Svētā Gara dāvanu, lai mēs ne vien saņemtu grēku piedošanu, bet arī pārstātu grēkot. Kristietim ir jāsaņem Svētais Gars un jādzīvo jauna dzīve, vai arī – jāzina, ka viņam nav Kristus.

24. jūlijs

Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis. (Ps. 51:6)

Vai tas nav briesmīgi un nožēlojami, ka mūs apsūdz velns, kas pats ir vēl ļaunāks nekā mēs? Kāda viņam daļa, ka es esmu grēkojis? Es taču neesmu grēkojis pret viņu, bet gan – pret Dievu un Dieva baušļiem; jo ne jau velns man devis bauslību, bet Dievs. Ir rakstīts: Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis. Kad Dievs ir mūsu Tēvs un mums ir grēku piedošana un Viņa žēlastības Kristus dēļ, tad velns vairs nevar mūs apsūdzēt. Jo Kristus izdzēsis pret mums vērsto rakstu ar visām tām prasībām un to iznīcinājis, pienaglodams pie krusta (Kol. 2). Iedzimtais grēks nav izdzēnams ne ar kādu likumu, nedz sodu – kaut arī būtu ne viena vien elle, bet vesels tūkstotis. No šā grēka spēj šķīstīt vienīgi Dieva žēlastība, vienīgi tā cilvēka dabu dara šķīstu un jaunu.

25. jūlijs

Īzaks sacīja Ābrahāmam, savam tēvam: “Te ir uguns un malka, bet kur ir upurējamais jērs?”
Ābrahāms sacīja: “Gan Dievs pats izraudzīs Sev jēru.” (1. Moz. 22:7–8)

Tāda ir ticības daba – tā darbojas ar lietām, kuras nav redzamas, nedz sajūtamas. Ticība izturas tā, it kā jau turētu šos dārgumus savās rokās; tā arī nepazīst nekāda cita mierinājuma, kā vien to, ka Dievs nekad nemelo un nepieviļ. Tā ticība izturas pret katru lietu. Kad man pienāk laiks mirt, kad nāve jau ir manu acu priekšā, man jādodas projām, nezinot, kur speršu nākamo soli. Šai brīdī neticība uzreiz ir klāt; tā izbīstas un saka: Ko nu lai daru? Kas zina, kur lai tagad glābjos? Tā vienmēr grib redzēt un sajust, kur rodama izeja. Tomēr to nav iespējams zināt, un šādas domas neizbēgami ved izmisumā. Turpretī ticība domā tā: es nezinu, kurp došos – man jādodas ceļā, neredzot un nezinot itin neko. Taču es atstāšu visu Dieva ziņā, kā psalmā ir sacīts: “Met savu nastu uz To Kungu, Viņš tevi uzturēs taisnu; Viņš neļaus nemūžam taisnajam šaubīties.” (Ps. 55:23) Uz to es paļaujos, jo zinu, ka Viņš nemelos. Tā ticība iemanto dzīvību, lai gan nevar to saskatīt, jā, kaut arī cilvēka acis redz gluži pretējo! Ko tad ticība zina? Tikai to, ko Dievs ir teicis: Viņš neļaus nevienam izraut no Viņa rokas tos, kuri paļaujas uz Viņu.

26. jūlijs

Kalpi, paklausiet saviem laicīgajiem kungiem kā Kristum bijībā un bailēs ar neviltotu sirdi. Un jūs, kungi, dariet to pašu viņiem; atmetiet draudus, zinādami, ka Kungs Debesīs ir tiklab viņu Kungs kā jūsējais un ka Tas neuzlūko cilvēka vaigu. (Ef. 6:5, 9)

Ja esi saņēmis dāvanu no Dieva, ja esi varenāks, dižciltīgāks, izglītotāks un piederī augstākai kārtai nekā pārējie, tad padomā par to, ka tev ir pavēlēts ar šīm dāvanām kalpot citiem. Ja tu to nedari, tad tev jāzina, ka ikviens nabaga ganu zēns, kas salīdzinājumā ar tevi ir pavisam necils, Dieva un eņģeļu priekšā tomēr ir daudz lielāks par tevi un tiks uzņemts Debesīs, kamēr tu ar visu savu skaistumu, godu, godību un greznību tiks iegrūsts ellē. Dieva priekšā visi ir vienādi – vienkārša kalpone iemanto tādu pašu godu, kā viscēlākā ķeizariene un ķēniņiene, ja vien viņa var sacīt: es ticu tam pašam Dievam, es esmu kristīta Viņa Vārdā un piesaucu savu Kungu Kristu, tādēļ Dieva priekšā esmu iemantojusi tikpat daudz, kā ķēniņiene – ja vien esmu pazemīga un ar labu prātu dzīvoju savā kārtā. Bet, kaut arī Dieva priekšā visi cilvēki ir vienādi un viņiem ir viens Kungs, viena ticība, viena Kristība, tomēr zemnieku puisim, kas iet aiz arkla vai kalponei, kas uzkopj istabu, neklājas nākt un teikt savam saimniekam vai saimniecei: Dieva priekšā es esmu tikpat cēls un

labs, kā tu, tādēļ man nav tev jāpakļaujas un jāpaklausa. Lai gan tagad jau ir gluži pierasts, ka zemākās kārtas kļūst iedomīgas un grib pārspēt augstākās. Kristietim tāda lielība nepiedien – tā ir pretrunā ar Kristus mācību un likumu; jo augstākajām kārtām ir pavēlēts nekļūt lepnām un nenicināt zemākos; un vēl jo vairāk Dievs grib, lai necili, zemas kārtas cilvēki nezaudētu pazemību un necenstos paaugstināties.

27. jūlijs

Es jūs esmu izredzējis un jūs nolīcis, ka jūs ejat un nesat augļus un jūsu augļi paliek. (Jņ. 15:16)

Šie ir dievbijīga mācītāja un sludinātāja tikumi – viņš vairo Dieva valstību, piepilda Debesis ar svētajiem, atņem dvēseles ellei, aplaupa velnu, atvaira nāvi, nosoda grēkus, kā arī pamāca un mierina pasauli, norāda katram, kā dzīvot viņa kārtā, uztur mieru un vienprātību, audzina jaunos ļaudis vislabākajā veidā, iedēsta tautā dažādus tikumus, īsi sakot – rada jaunu pasauli un ceļ nevis nožēlojamu, iznīcīgu namu, bet mūžīgu, skaistu Paradīzi, kurā labprāt mīt pats Dievs. Tādēļ nekādi zelta un sudraba kalni nav salīdzināmi ar šo bagātību.

28. jūlijs

Tēvs, es gribu, lai kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis, lai viņi redzētu Manu skaidrību, ko Tu Man esi devis. (Jņ. 17:24)

Šī ir pēdējā, bet pati mierinošākā daļa šajā lūgšanā par visiem, kas turas pie Kristus. Viņš rūpējas par mums un apsola mums, ka sniegs mums patvērumu, lai mēs varētu būt pie Viņa, kur mums klātos tik labi kā bērniem pie tēva. Itin kā Viņš gribētu sacīt: esiet droši un neraizējieties par to, kur paliksiet un kas ar jums notiks. Ļaujiet, lai pasaule un velns plosās un trako, lai tie jūs nonāvē un sadedzina; lai tie padzen jūs no šīs pasaules – jūs tomēr saņemsiet visu, kas jums vajadzīgs, un nokļūsit tur, kur esat ilgojušies nokļūt – tur, kur varēsiet mierīgi atpūsties no pasaules un visiem velniem. Kur tad tas būs, kā sauc šo vietu? Tēva klēpī un rokās, kurp visiem eņģeļiem jāaiznes mūs uz saviem spārniem. Tādēļ šiem vārdiem jāklūst par dūnu spilvenu mūsu dvēselēm – kad mūsu mīļā stundiņa nāks un tiksīm atraisīti no grēka un visām nelaimēm, arī no velna un pasaules, ievesti mūžīgā mierā un priekā.

29. jūlijs

Ko Tas Kungs mīl, to Viņš pārmāca un šaus katru bērnu, ko Viņš pieņem. (Ebr. 12:6)

Pret dievbijīgajiem un kristiešiem Dievs izturas gandrīz tāpat kā pret bezdievjiem un nekristiešiem. Jā, dažkārt arī vēl bargāk. Viņš rīkojas ar cilvēku gluži kā namatēvs ar savu dēlu vai kalpu. Dēlu viņš soda ar rīksti un pārmāca daudz biežāk un vairāk nekā kalpu; tomēr tieši viņam tēvs piešķir mantojumā savu bagātību. Turpretī ļaunu, nepaklausīgu kalpu viņš nesit ar rīksti, bet izgrūž pa durvīm un nedod tam nekā no mantojuma. Citādi es nevaru izskaidrot, kādēļ Dievs Saviem mīļajiem bērniem pasaulē liek pieredzēt grūtības un ciešanas; turpretī bezdievjiem Viņš bieži dod visa papildinām, ka tie var dzīvot vienos priekos.

30. jūlijs

Kas no Dieva ir, dzird Dieva vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Dieva. (Jņ. 8:47)

Šos vārdus Kristus pasaka tik vienkārši, ka neviens pat neapjauš, cik lielas lietas tajos ir ietvertas; bet kurš tos nopietni uzlūko un uzcītīgi pārdomā, ko nozīmē – būt no Dieva vai ne no Dieva, tam nākas atzīt, ka šeit Kristus runā par lielām un varenām lietām. Jo patiesi ir tā, ka nav iespējams cilvēku nosodīt un aizskart vēl skarbāk, kā – sakot, ka viņš nav no Dieva. Ja kāds mani sauc par blēdi un ļaundari, pat ja kāds ķeras man pie rīkles, tad tas vēl nav gluži nekas salīdzinājumā ar šo briesmīgo postu, kuru mūsu Kungs nosauc šajos nedaudzajos vārdos, sacīdams jūdiem, ka viņi nav no Dieva. Tādēļ vissvarīgāk ir labprāt uzklausīt Dieva vārdu un stingri pie tā turēties. Padomājiet, mīlie bērni, par to, kādas jums ir priekšrocības! Jūs zināt, ka esat no Dieva un esat uzvarējuši velnu un elli, tā ka ne grēks, ne Dieva tiesa jums neko nevar nodarīt. Ja nu jums tomēr vēl notiek kāda nelaime, jūs tiksit no tās izglābti, kamēr pasaulei pat visniecīgākajās grūtībās jāizbīstas un jākrīt izmisumā. Kristiešiem gan jāpieredz daudz ciešanu, jo velns un pasaule ir viņu nīkākākie ienaidnieki, tā ka ticīga cilvēka dzīvība, manta un gods ir apdraudēti. Kā gan lai kristieši visas šīs ciešanas panes ar pacietību? Ne citādi, kā – paliekot pie Dieva vārda un sakot: lai notiek, kas notikdams – es neesmu no pasaules, bet no Dieva, citādi jau pasaule man tā neuzbruktu. Taču man labāk patīk, ja pasaule mani ienīst un rada man dažādas ciešanas, nekā būtu tad, ja tā mani mīlētu, un es nebūtu no Dieva.

31. jūlijs

Jēzu, piemini mani, kad Tu nāksi Savā valstībā!”
(Lk. 23:42)

Dievs grib uzturēt Savu kristīgo Baznīcu. Kaut arī visi ķēniņi, ķeizari, pāvests, bīskapi, visi šīs pasaules varenie un izglītotie atkristu un novērstos no Kristus, Dievs tomēr vēlas paglābt mazo pulciņu, kam būtu Viņa Gars un kas apliecinātu Viņu pasaules priekšā. Ja mācekļi līdz ar visiem citiem, kam Kristus bijis tuvs un pazīstams, vairs negrib Viņu apliecināt, nedz Viņam ticēt, bet bailēs metas bēgt, tad Kristu var apliecināt ļaundaris un slepkava – arī tāds cilvēks var sludināt par Kristu un mācīt citiem ļaudīm, kādu mierinājumu tie var saņemt no Kristus. Jo mūsu Kungs Dievs negrib atstāt Kristu bez cilvēkiem, kuri Viņu apliecinātu – kaut arī vienīgie, kas to varētu darīt, būtu zaglis pie karātavām vai slepkava uz moku rata.

1. augusts

Un ikviena dvēsele, kas neklausīs šim Pravietim, tiks izdeldēta no tautas vidus. (Ap. d. 3:23)

Šo taisnošanas mācību patiesības ienaidnieki nekādi nespēj paciest; tomēr mēs bez tās nevaram iztikt. Ja šī mācība tiek zaudēta, arī Baznīca ir pagalam un maldiem pretoties vairs nav iespējams, jo ārpus taisnošanas mācības Svētais Gars nevar būt mūsu vidū; jo šādi tas mums atklāj Kristu. Šīs mācības dēļ pasaule ir daudzreiz postīta grēku plūdus, negaisos, vētrās, karos un visādās mokās. Šīs mācības dēļ ir nonāvēts Ābels un visi svētie; tās dēļ jāmirst visiem kristiešiem. Tomēr taisnošanas mācība arvien ir palikusi un arī paliks, bet pasaulei arvien būs tās dēļ jāiet bojā. Tāpat arī tagad tai jātieks satriektai – kaut arī pasaule kļūtu gluži traka un nogrimtu elles bezdibenī, tai nāksies ļaut, lai mācība turpina pastāvēt. Āmen.

2. augusts

**Viņš ir mūsu grēku izpircējs, ne tikai mūsu vien,
bet visas pasaules grēku. (1. Jņ. 2:2)**

Es ļoti labi zinu, kāda iemesla dēļ man tik uzcītīgi jāmudina jūs mācīties skaidri un pareizi atzīt Kristu. Jo Kristus nav tāds vīrs, kas prasa kaut ko no tā, kas pieder mums vai ko mēs spējam paveikt; Viņš ir mūsu samierinātājs, grēku izpircējs, kas Dieva priekšā izpērk visas pasaules grēkus. Tādēļ, ja esi grēcinieks, kādi mēs visi patiesībā esam, tad nekādā ziņā neiedomājies Kristu kā Soģi, kas sēž uz vara-vīksnes, jo citādi tev būs jāizbīstas un jākrīt izmisumā. Raugies uz Viņu ar pareizu skatienu: redzi un atzīsti Kristu kā Dieva un Jaunavas Marijas Dēlu. Būdams šāda Persona, Viņš nevienu nebiedē un nemoka; Kristus nenicina nabaga grēcinieku un neprasa norēķinu par mūsu dzīvi, ko esam pavadījuši, darīdami ļaunu. Kristus ir Cilvēks, kas atņēmis visas pasaules grēku, pats Savā miesā to sitis krustā un izdeldējis.

3. augusts

Nāks stunda, kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis. (Jņ. 16:2)

Ja arī mīļlais Dievs ļauj man krist grēkā, tad tomēr – kaut Viņš ļautu darīt tikai tādus grēkus, kurus es zinu, saprotu un atzīstu par grēkiem, bet ne tos, kuri varētu būt uzlūkojami nevis kā grēki, bet kā slavējami tikumi vai pat svētums. Mūsu Kungam Dievam nekas nerada tik lielu riebumu un sašutumu kā tas, ka grēks tiek vēl aizstāvēts un izdarītā netaisnība netiek atzīta, kā to redzam pie Saula. Jo grēki, kuri negrib tikt atzīti par grēkiem, ir pirmā galdiņa, tas ir, pirmo trīs baušļu pārkāpums, turpretī atzītie grēki – otrā galdiņa, tas ir, pārējo sešu baušļu pārkāpums; tā Sauls ir grēkojis pret pirmā, savukārt Dāvids – pret otrā galdiņa baušļiem. Un šādi grēcinieki, kuri rīkojušies pret otro bauslības galdiņu, itin viegli spēj atkal atgriezties un laboties, dzirdēdami grēknožēlas pasludinājumu; daudz ļaunāk klājas tiem, kuri grēko pret pirmo bauslības galdiņu, tie reti atgriežas. Tas tādēļ, ka viņi iedomājas esam darijuši taisnības, nevis netaisnības darbus.

4. augusts

Kas tic, nepaliks kaunā! (Jes. 28:16)

Ticība ir pavisam kas cits, nekā brīvā griba. Mīļais, pārbaudi to pats, mēģini ar savu brīvo gribu kaut ko paveikt tad, kad uzbrūk mēris, karš un dārgi laiki! Mēra laikā tu lielās bailēs neko nevari iesākt. Dārgos laikos tu domā tikai par to, kur ņemsi sev pārtiku. Tādi ir lielie darbi, ko paveic mūsu brīvā griba. Turpretī ticība ir kundze – valdniece un ķeizariene; ja arī tā ir vāja un maza, tomēr paliek nelokāma un neļauj sevi izbiedēt līdz nāvei. Jo ticība patur savā redzes lokā lielas, varenas lietas, kā mēs to redzam Rakstos un pie Kristus mācekļiem. Visi pretspēki apvienojas, vēji, jūra un visas nelaimes dzen cilvēku tieši nāvē. Kurš gan šādās nāves briesmās neizbītos un nezaudētu dūšu? Bet ticība, lai cik vāja tā būtu, arī postā un nāves briesmās stāv kā mūris un cīnās kā mazais Dāvids ar Goliātu, tas ir, ar grēku, nāvi un visām briesmām; bet īpaši drosmīgi cīnās stipra, pilnīga ticība; arī vāja ticība cīnās, taču ne tik drosmīgi.

5. augusts

Dievs stāv vareno sanāksmē, Viņš tiesas kungiem tur tiesu. (Ps. 82:1)

Šādam sludinātājam, ar kura starpniecību Dievs tur tiesu pār tiesas kungiem, ir jāstāv vareno sanāksmē; viņam jāstāv, tas ir, jābūt drošam un nelokāmam, jāizturas pret šīs pasaules varenajiem godīgi un taisnīgi, jārunā atklāti, visas pasaules priekšā. Tagad sludināšanas amatā ir daudzi bīskapi un sludinātāji; taču viņi nestāv stingri un negrib uzticīgi kalpot Dievam, bet snauž vai dzen jokus ar savu amatu. Tie ir slinki, nederīgi sludinātāji, kas nenorāda kungiem uz viņu netikumiem. Daži tādēļ, ka šie aizrādījumi tik un tā netiek ņemti vērā – šādi sludinātāji guļ un krāc, gluži kā treknas cūkas veltīgi aizņemdami vietu, kurā vajadzētu atrasties labiem sludinātājiem. Citi liekuļo un glaimo stiprajiem un varenajiem, neiebilzdami pret viņu patvaļu. Vēl citi baidās par savu ādu, raizēdamies, ka tad, ja viņi runās skaidri un tieši, tiem nāksies zaudēt gan mantu, gan dzīvību. Tie visi nestāv stingri un nav uzticīgi Kristum.

6. augusts

Viņa pie Manis ir padarījusi labu darbu. (Mt. 26:10)

Mēs mācām, ka samierināt ar Dievu, taisnot, izdeldēt grēku ir varens, liels un brīnišķīgs darbs, ka to spēj paveikt tikai Kristus, Dieva Dēls. Tas ir vienīgi Dieva labās rokas, Viņa žēlastības īpašais darbs, un salīdzinājumā ar to visi mūsu darbi ir nevērtīgi un bezspēcīgi. Bet kurš gan jebkad ir mācījis vai dzirdējis, ka labi darbi tādēļ būtu nicināmi? Nevienu no saviem sprediķiem, rakstiem, lekcijām, lūgšanām – nevienu, pat vismazāko padarīto darbu es nemainītu pret visas pasaules labumiem; šie darbi man ir tikpat dārgi kā manas miesas dzīvība, kas taču ikvienam cilvēkam ir dārgāka par visu pasauli. Jo katru labu darbu caur mani un manī ir darījis Dievs. Un, ja tas ir Dieva darbs un veikums, kas tad ir visa pasaule salīdzinājumā ar Dievu un Viņa darbu? Lai arī caur šādiem darbiem es netopu taisnots (kam jānotiek caur Kristus asinīm, caur Dieva žēlastību, bez maniem darbiem), tomēr tie ir darīti Dievam par godu un slavu, tuvākajam par labu un svētību, kas taču nav salīdzināms vai atlīdzināms ar pasaules labumiem un laicīgo mantu.

7. augusts

Bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst.
(1. Moz. 2:17)

Kas bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība. (Jņ. 6:54)

No zaļa koka [laba un ļauna atzišanas koka] ir nācis grēks un nāve, no sausa koka [krusta koka] – taisnība un dzīvība. Tādēļ ir sacīts: neēd no zaļa koka, citādi tu mirsi; ēd no sausa koka, lai nepaliktu miris. Tu gan gribi baudīt koka augļus; Es došu tev augļu pilnu, ražīgu koku, kura augļi nekad nebeigsies un nebūs apēsti. Taču – cik grūti bija atturēties no zaļā koka augļiem, tikpat grūti ir ēst jeb baudīt sausā koka augļus. Jo toreiz augļi vilināja ar savu izskatu, solīdami dzīvību, prieku un visu labo; turpretī šeit redzama tikai nāve, ciešanas un bēdas; jo pirmais koks zaļoja, turpretī otrais ir sauss. Cilvēka sirdī ir dziļi iesakņojusies šī aplamība: viņš meklē dzīvību tur, kur ir droša nāve, un bēg no nāves tur, kur noteikti iemantotu dzīvību.

8. augusts

Tā Kunga liecība ir patiesa un vientiesīgos dara gudrus. (Ps. 19:8)

Bībele jeb Svētie Raksti nav tāda grāmata, kura nākusi no cilvēku gudrības un prāta. Juristu un dzejnieku meistardarbi ir prāta radīti un tādēļ ir cilvēka prātam saprotami. Turpretī Mozus un praviešu mācība nenāk no prāta, nedz no cilvēku gudrības. Tādēļ ikviens, kas uzdrīkstas mēģināt ar prātu aptvert Mozus un praviešu vārdus, izvērtēt un izspriest, kā Svētie Raksti saskan ar cilvēka prātu, noteikti pieredzēs neveiksmi. Tas tādēļ, ka Mozus un pravieši ir tādi skolotāji, kuri gudros un zinīgos atstāj negodā un aptumšo prāta acis, kad vajadzīga ticība un citāda izpratne. Kam nav ticības, tas šajā mācībā atrod piedauzību un sāk pret to cīnīties. Tādēļ citādi arī nevar būt: lai saprastu un aptvertu Rakstus, ir jākļūst vientiesīgam. Kurš grib būt gudrs un visu apsvērt ar prātu, tas nolemts neveiksmei; tāds ir un paliek tikai nesekmīgs skolnieks.

9. augusts

Viņā arī jūs esat dzirdējuši patiesības vārdu, savas pestīšanas Evaņģēliju. (Ef. 1:13)

Redzi, tieši šis Dieva žēlastības un grēku piedošanas apsolījums ir Evaņģēlijs. To es saku vēlreiz un atkal, lai tu saprastu Evaņģēliju nevis kā citādi, bet – kā paša Dieva doto Viņa žēlastības un grēku piedošanas apsolījumu. Jo tieši šāda iemesla dēļ Sv. Pāvila vēstules līdz šim ir palikušas nesaprastas, un tās arī nav bijis iespējams saprast; jo nebija zināms, kas īsti ir bauslība un kas ir Evaņģēlijs. Jo pāvesta sekotāji uzskatīja Kristu par likumdevēju un Evaņģēliju – par jaunu likumu mācību. Tas nebija nekas cits, kā Evaņģēlija aizslēgšana un apslēpšana. Jo vārds “Evaņģēlijs” grieķu valodā nozīmē “priecīgā vēsts”, tādēļ ka tajā tiek sludināta svētīgā dzīvības mācība par Dieva apsolījumu, tiek sniegta Dieva žēlastība un grēku piedošana. Tādēļ Evaņģēlijam darbi nav vajadzīgi, te nav likuma, bet vienīgi ticība, jo Evaņģēlijs ir tikai Dieva žēlastības apsolījums un piedāvājums. Kas tam tic, tas saņem žēlastību un Svēto Garu. Tā sirds kļūst priecīga Dievā un sāk pēc brīvas gribas pildīt bauslības prasības, nebaudoties no soda un nemeklējot atalgojumu; jo tai pārpārēm pietiek ar Dieva žēlastību, tā ka arī bauslība ir piepildīta.

10. augusts

Viņš tiem deva varu pār nešķīstiem gariem.
(Mt. 10:1)

Patiesi ir tā, ka velns piezogas mūsu acīm un ausīm drīz tādā, drīz citādā veidā. Bet piesauc Dievu un lūdz! Un tad – lai velns trako un plosās, cik grib; tu esi no viņa pasargāts. Nebīsties un saki viņam pavisam tieši: “Velns tu esi un velns paliec. Bet es esmu kristietis, mans Kungs ir stiprāks par tevi; tādēļ liec mani mierā!” Man pašam ne reizi vien ir gadījies, ka šis ienaidnieks sacēlis traci manā namā, gribēdams mani nobiedēt. Tomēr es, atcerēdamies savu amatu un aicinājumu, esmu sacījis: “Es zinu, ka Dievs ir licis man būt šajā namā kā nama kungam; ja nu tevi kāds vēl spēcīgāks ir aicinājis kļūt šeit par kungu, tad paliec. Bet es gan zinu, ka tu šeit neesi kungs. Tava vieta ir elles dziļumos.” Tā es arvien esmu atguvis mieru, ļaudams velnam palikt viņa ļaunumā, pats labi zinādams, ka pār mani viņam nav nekādas varas.

11. augusts

Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas. (Rom. 8:1)

Arī svētajiem gan nākas kauties ar velnu un cīnīties ar nāvi. Bet, lai šajā cīņā uzvarētu, vislabāk ir mācīties šo dziesmu, kuru dzied svētie, proti: aizliegt pašam sevi, turēties pie Dieva labās rokas. Tā velns tiek pievilts, viņam nu jākuļ tukši salmi, jo: es pats negribu būt nekas, viss mans spēks ir mans Kungs. Ja es tā daru, tad topu pilnīgi iztukšots, brīvs no sevis paša un visa, kas mans, un varu sacīt: ko tu cīnies, velns? Ja tu meklē, kā varētu Dieva priekšā nopelt manus labos darbus un manu paša svētumu – redzi, man jau to nemaz nav. Kungs ir mans spēks. Vai varbūt gribi apsūdzēt manus grēkus? Man taču nav arī to. Šeit ir mana Kunga spēks; to vari apsūdzēt, cik vien tev tīk. Es sevī nezinu ne grēka, ne svētuma. Nekā, nekā cita es nezinu, kā vien – Dieva spēku manī. Ko gan velns spēj padarīt tur, kur viņš atrod šādu brīvu dvēseli, kura negrib tam atbildēt ne par grēku, ne svētumu? Bet, ja tu atkrīti no šīs dziesmas, tā ka velns var notvert tevi tavos grēkos vai labajos darbos, liekot uzlūkot un uzklaustīt viņu, viņš tevi mocīs, kā vien gribēs, līdz aizmirsīsi un pazaudēsi Dievu, Viņa labo roku un visu.

12. augusts

Bet mēs glabājam šo mantu māla traukos..

(1. Kor. 4:7)

Tieši tādēļ ļaunais gars nežēlo pūles un dod mums vienu triecienu pēc otra, cenzdamies sasist šos traukus. Jo tie rēgojas viņam tieši deguna priekšā un šķiet gluži neciešami. Mūsu Kungs Dievs kādu laiku noraugās šajās pūlēs un ļauj mums pieredzēt lielus pārbaudījumus, lai mēs paši savā pieredzē mācītos, ka šķietami mazais, vājais, necilais Vārds ir stiprāks par velnu un elles vārtiem. Velns līdz ar visiem savējiem dodas uzbrukumā mūsu pilij; taču tiem nākas sastapties ar ko tādu, kas liek sviedriem izspiesties uz viņu pierēm; viņi nepanāks itin neko. Jo šeit ir klints, kuru – kā Kristus saka – elles vārtiem nebūs uzvarēt. Ja nu pacietīsim visu, kas mūs piemeklē, tad arī pieredzēsim, ka Dievs ir ar mums un grib mums palīdzēt, paglābt un aizsargāt mūs pret šo ienaidnieku un visiem viņa sekotājiem.

13. augusts

Daudzi šīs pilsētas samarieši sāka ticēt Viņam, dzirdējuši sievas vārdus.. un vēl vairāk kļuva ticīgi Viņa vārdu dēļ. (Jņ. 4:39, 41)

Kaut Dievs reiz darītu tā, ka visi mani un pārējo mācītāju skaidrojumi pazustu un katrs kristietis pats lasītu Svētos Rakstus – tīru, skaidru Dieva vārdu! Klausīdamies manu pļāpāšanu, tu noproti, cik Dieva vārds ir nesalīdzināmi pārāks par visiem cilvēku vārdiem, neviens cilvēks ar visiem saviem vārdiem nespēj pietiekami pilnīgi izskaidrot Dieva vārdu. Dieva vārds ir bezgalīgs, tas ir izprotams un aplūkojams ar klusu garu, kā 84. psalmā sacīts: “Es klausīšos, ko pats Dievs manī runā.” Neviens cits nesaprot Dieva vārdu, kā vien šāds kluss, vērīgs gars. Ja pie tā varētu nonākt bez skaidrošanas, tad ne mani, ne citu cilvēku skaidrojumi nebūtu vajadzīgi, – jā, tie pat traucētu. Tādēļ lasiet, lasiet, mīļie kristieši, lai mani un citu mācītāju skaidrojumi jums palīdz celt stipru namu, ka varat paši saprast tīro, skaidro Dieva vārdu, sajust tā garšu un pie tā palikt. Jo tikai šajā Vārdā Dievs mājō Savā Ciānā! Āmen.

14. augusts

**Mēs esam uzzinājuši, ka šis vīrs ir bīstams cilvēks
un nemiera cēlējs visu jūdu vidū visā pasaulē.**
(Ap. d. 24:5)

Ikviens žēlojas un klieudz, ka Evaņģēlijs radot daudz nemiera, ķildu un nekārtību pasaulē, ka tagad, kopš Evaņģēlijs mums ir pasludināts, viss esot daudz ļaunāk, nekā bijis iepriekš. Agrāk dzīve ritējusi klusi un mierīgi, nav bijis nekādu vajāšanu, ļaudis dzīvojuši kā labi draugi un kaimiņi. Uz šādām tukšām runām jāatbild: dzīve pasaulē nevar un nedrīkst ritēt mierīgi. Jo kā gan viss var būt labi tur, kur valda velns, kas ir Evaņģēlija niknākais ienaidnieks? – Tādēļ neceri uz mieru un klusu dzīvi, kamēr Kristus ar Savu Evaņģēliju iejaucas viņa valdīšanā. Sargies no tādas labklājības un miera, kāds valdījis agrāk un pēc kāda tie arī tagad ilgojas un tiecas – jo tāds miers ir droša zīme, ka velns ir pie varas un šai vietā Kristus nav klāt. Un diemžēl man jāsaka: es baidos, ka miers, pēc kura šie kliedzēji tīko, pie mums, vāciešiem, atkal varētu nākt.

15. augusts

Kad mūsu noziegumi mūs nospiež, tad Tu, Kungs, tos nolīdzini! (Ps. 65:4)

Nesaki: “Es tagad neesmu gatavs lūgšanai; labāk vēl brīdi padarīšu ko citu, līdz būšu gatavs lūgt.” Jo tā tu nekur tālāk netiksi – paies stunda pēc stundas, diena pēc dienas, un visubeidzot tev tomēr būs sevi jāpiespiež lūgt – tieši tai brīdī, kad jutīsies vismazāk tam gatavs. Jo ir tā: kas šodien nav gatavs, tas rīt būs vēl mazāk gatavs, un ar vilcināšanos neviens nekļūst labāks. Ja tu nemācīsies lūgt, apzinādamies savu necienību un juzdamies apgrūtināts, tad tā arī nekad to neiemācīsies. Jo tad, kad nāk svētsvinīgs noskaņojums un tavā prātā ienāk doma: “Jā, tagad gan esmu gatavs, nu es lūgšu pa īstam”, – tad velns ir jau klāt, viņš pārvērtīs tavu lūgšanu grēkā un kaunā. Tādēļ jāmacās lūgt, lai tu kļūtu lūgšanai gatavs, sākt ar to, ka jūties necienīgs un atklāj to Dievam; tad tu drīz vien jutīsies vieglāk un priecīgāk, tā ka tavs necienīgums mudinās un piespiedīs tevi doties tālāk, un grēks nevarēs tevi maldināt, nedz aizkavēt. Tikai nedomā, ka tādēļ vari palikt savos grēkos.

16. augusts

Viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem. (Ef. 4:6)

Kristus Baznīcai, lai kur tā šajā pasaulē atrastos, nav cita Evaņģēlija jeb Svēto Rakstu, citas Kristības un Svētā Vakarēdiena, citas ticības un Gara, cita Kristus un Dieva, citas Mūsu Tēvs lūgšanas, nedz citas cerības un mūžīgās dzīvības, kā vien tā, kas ir mums mūsu baznīcā. Visi Kristus baznīcas bīskapi un mācītāji ir līdzvērtīgi mūsu bīskapiem un mācītājiem – neviens nav otra kungs vai kalps; visiem ir vienāds prāts un sirds, tāpat arī viss, kas šai Baznīcai pieder, ir mums visiem vienāds. Kādam sludinātājam, tāpat kā jebkuram kristietim, gan var būt stiprāka ticība vai citādas un bagātīgākas dāvanas nekā citiem: viens spēj labāk izskaidrot Rakstus, otrs – labāk sludināt, trešais – labāk vadīt draudzi, ceturtais – labāk pazīt garus; cits labāk prot mierināt, citam ir labākas runas dāvanas. Taču šīs dāvanas nerada nevienlīdzību Kristus baznīcā, tās nedara nevienu par kristieti; jā, mums jābūt kristiešiem, pirms vēl tās saņemam.

17. augusts

Tev nebūs zagti. (2. Moz. 20:15)

Šis bauslis parāda, ko Dievs domā par mums, proti, ka mēs visi – bez izņēmuma – esam zagļi Dieva un pasaules priekšā. Jo, ja vien Dievs zagli neaptur vai bende viņu neizbiedē, viņš turpina darīt savu darbu visrupjākajā veidā. Bet tev nav jādomā, ka zadzis esi tikai tad, ja esi atņēmis savam tuvākajam viņa mantu. Tāpat, kad redzi savu tuvāko ciešam badu, slāpes, trūkumu, kad viņam nav pajumtes, apģērba vai apavu un tu viņam nepalīdzi, – arī tad tu zodz, gluži kā paņemdams naudu no viņa maka vai lādes; tas ir tādēļ, ka tavs pienākums ir palīdzēt tuvākajam, ja to piemeklējis posts. Jo tava manta nepieder tev; tu esi tikai tās pārvaldnieks, kas iecelts šai amatā, lai izdalītu mantu tiem, kam tā vajadzīga. Tādēļ garā zagļu rindā ir rakstāmi arī visi tie, kuri savu mantu nedod tiem, kam tā nepieciešama, kuri neievēro sava tuvākā vajadzības un vienaldzīgi paiet tam garām.

18. augusts

Tu mani vadi pēc Sava prāta un beidzot uzņemsi mani godībā. (Ps. 73:24)

Ik reizi, kad jūtamies nomākti un tiekam kārdināti, mums vīrišķīgi jāstājas pretī mūsu miesai, kura pārbaudījumos kļūst nikna un nepacietīga, un jāsaka tā: es pats nevaru zināt, kādēļ Dievs šobrīd mani tā atstājis; bet nešaubos, ka mīļais, žēlīgais Tēvs pēc Sava labā, gudrā padoma darīs tā, ka galu galā man viss nāks par labu, lai gan mana grēcīgā miesa to nespēj saskatīt, nedz saprast – tā kurn un pretojas garam. Tomēr šis krusts man jānes ticībā un pacietībā. Es arī gribu to pacietīgi panest. Miesa gan ir pārāk vāja, tā nopūšas, raud un žēlojas, bet Dievs saka: tu neko nesaproti, tu esi ģeķis; Mans prāts un padoms ir tāds, ka no šā sava krusta tu iegūsi lielu labumu.

19. augusts

Es jums saku: mīliet savus ienaidniekus un lūdziet Dievu par tiem, kas jūs vajā. (Mt. 5:44)

Šai ziņā vienkāršiem kristiešiem un tiem, kuri pilda amatu, ir jārikojas atšķirīgi. Jo, lai gan kristieši pret saviem apspiedējiem un vajātājiem izturas labvēlīgi un lūdz par viņiem, tomēr amatam ir jā rūpējas par taisnību un sodu. Un nebūtu pareizi, ja tie, kuriem uzticēts amats, savas žēlsirdības dēļ kavētos to pildīt. Tā būtu palīdzība ļaunumam, ļaundaru stiprināšana un iedrošināšana. Itin kā es mūsu ienaidniekiem, kuri vajā un mīda kājām gan pašu Evaņģēliju, gan nabaga ļaudis, kuri pie tā turas, gribētu sacīt: mīļie kungi! Lai mīļlais Dievs jūs atalgo – jūs esat dievbijīgi ļaudis un svēti tēvi! – vai arī, ja es klusētu un pielūgtu viņus vai skūpstītu viņu kājas. Nē, mīļais brāli, tev jā saka tā: es esmu sludinātājs, kura mutē ir jābūt asiem zobiem, kas var kost un sālīt, teikt patiesību ļaundariem, un, ja tie negrib klausīties, izslēgt viņus no draudzes, aizslēgt tiem Debesis, pavēlēt tos elles liesmām un velnam; tas man ir jā dara Dieva dēļ.

20. augusts

Vai paliksim grēkā, lai vairojas žēlastība? Nekādā ziņā ne! (Rom. 6:1)

Ir nekrietni un bezdievīgi, ja gribam spriest tā: ja jau mūsu grēki vairo un slavē Dieva žēlastību un žēlsirdību, tad varam droši grēkot. To Dievs negrib; Viņš arī nedod tev likumu, ka tu drīkstētu brīvi grēkot. Viņš nesaka, ka grēka dēļ gribētu kādam darīt labu. Darīt kādam labu viņa grēka dēļ ir pavisam kas cits, nekā – palīdzēt viņam kļūt brīvam no grēka. Dievs ir grēka ienaidnieks, Viņš nevis pavēl darīt grēku, bet aizliedz to. Bet, kad grēks ir izdarīts un cilvēks kļuvis pavisam grēcīgs, Dievs negrib, lai nāve viņu uzvarētu, kā pravieša Ecēhiēla grāmatā lasāms: “Vai tad Man kaut kā īpaši patīk bezdievja nāve,” saka Dievs Tas Kungs, “un ne gan tas, ka viņš novēršas no sava ļaunā ceļa un dzīvo?” (Ec. 18:23)

21. augusts

Redzi šeit kopā: Dieva laipnību un bardzību! Bardzību pret tiem, kas krituši, laipnību pret tevi, ja tu tikai paliksi uzticīgs šai laipnībai. (Rom. 11:22)

Ar labajiem darbiem neviens nevar iemantot pestīšanu, jo tāds ir pārdrošs un paļaujas uz savu dievbijību. Savukārt ne Dāvidam, ne ļaundarim pie krusta nav jākrīt izmisumā savu grēku dēļ, itin kā tie viņu neizbēgami pazudinātu. Ir jāpaliek uz īstā vidus ceļa un jāsargās no grēka. Jo, lai gan Dieva žēlastība un apsoliņums tevi iedrošina, tomēr nav droša solījuma, ka tad, kad būsi kritis, tu noteikti atkal spēsi atgriezties, – Sauls un Jūda taču nav atgriezušies. Nav mūsu varā satvert Dieva žēlastību. Tādēļ mums jābīstas Dieva, kas negrib paciest ne ļaužu pārdrošību, ne izmisumu.

22. augusts

Kas radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tanī iekšā, kas paliek mūžīgi uzticīgs. Tiešām, taisni ir Tā Kunga vārdi, un visi Viņa darbi ir pilni uzticības. (Ps. 146:6 un 33:4)

Kas netic, ar to Dievs nevar darīt nevienu brīnuma zīmi, – tādām ir jāiet bojā un viņa nāve ir neizbēgama. Bet tie, kas paļaujas uz Dievu, taps izglābti, kaut arī debesis un zeme ietu bojā. Jo cilvēkā, kas citkārt ir niecīga, vāja būtne, ticība rada tādu drosmi, ka viņš drīkst lepni sacīt: ja arī visi velni man uzbruktu, ja visi ķēniņi, ķeizari, debesis un zeme nostātos pret mani, – es tomēr ticu un zinu, ka tikšu pasargāts. Kurš tic, tas ir uzvarētājs un kungs; ja arī viņš mirst, tomēr atkal dzīvos; ja ir nabags, kļūs atkal bagāts; ja viņš ir slims, kļūs atkal vesels. Ja caur ticību cilvēks ir apbruņojies ar tādu drosmi, tad viņš arvien spēs iet tālāk.

23. augusts

Mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzu, To Kungu. (2. Kor. 4:5)

Dievbijīgiem cilvēkiem uz šīs zemes nav nekā dārgāka par Tā Kunga vārdu; vienīgi to viņi slavē, sludina un apliecina visu ļaužu priekšā, jo tikai Dieva vārds ir spēcīgs, svēts, labs, taisnības, gudrības un dievbijības pilns; turpretī paši savus vārdus šādi cilvēki nekad neslavē un necildina. Viņi ir ar mieru būt nicināti, ja vien Dieva vārds tiek slavēts un cildināts, ja tam tiek teikta slava un pateicība virs zemes un debesīs. Bet cik viegli to ir pateikt, tik grūti izpildīt. Jo ir ļoti grūti iztukšot savu vārdu, ļaut, lai tas kļūst par niecību kā tagadējā, tā arī nākamajā pasaulē, kā Dieva, tā arī visu cilvēku priekšā. Un tomēr – ja tas netiek darīts, Tā Kunga vārds mums uz zemes nevar tikt godāts un slavēts, un arī Debesīs tas nevar saņemt pateicību.

24. augusts

Es gan nekā neapzinu, bet tādēļ vēl neesmu taisnots, mans tiesnesis ir Tas Kungs. (1. Kor. 4:4)

Lai cik taisna, svēta, nevainīga, Dievam tīkama būtu tava cīņa, tomēr ir nepieciešams, lai tu to pārdomātu bijībā un pazemībā, arvien bīdamies no Dieva tiesas un paļaudamies ne uz sevi, bet vienīgi uz Dieva žēlastību. Jūda Makabejietis tika nonāvēts savā ļoti taisnīgajā karā, tāpat arī vēl daudzi citi ir gājuši bojā, darīdami tādas lietas un darbus, kas bija ļoti labi un slavējami – kā par Israēla bērniem varam lasīt Soģu grāmatas 20. nodaļā; tie gāja bojā vienīgi tādēļ, ka zaudēja bijību Dieva priekšā, paļaudamies uz savas cīņas taisnīgumu, nevis uz Dieva žēlastību. Pāvils Vēstulē korintiešiem saka: “Es gan nekā neapzinu, bet tādēļ vēl neesmu taisnots, mans tiesnesis ir Tas Kungs. Tātad netiesājiet priekšlaikus, tiekāms Tas Kungs atnāks; Tas arī cels gaismā, kas bija apslēpts tumsībā un atklās siržu nodomus, un tad ikvienam būs sava uzslava no Dieva.” (1. Kor. 4:4–5)

25. augusts

Pieņemiet tos, kas ticībā vēl vāji, un netiesājiet viņu nodomus. (Rom. 14:1)

Kad tu redzi brāli, kuram vēl ir daudz vājību, domā tā: “Šīs brāļa nastas man ir jānes; es nedrīkstu viņu atstāt, kamēr vien viņš apliecina Kristu.” Tā kristietim sirdī ir jābūt ārstam, bet arī, dzīves ceļā – kā nastu nesējam dzīvniekam, kas nes savu brāļu nastas. Svētajā Baznīcā noteikti ir jābūt arī vājākiem ļaudīm – tādiem, kuru rīcībā saskatām apgrēcību, gluži tāpat kā cilvēka miesā ir ne tikai kauli, bet arī mīksta un nespēcīga miesa. Tādēļ Kristus valstība sastāv no tiem, kuri nes, un tiem, kuri tiek nesti. Un visa mūsu dzīve ir kas tāds, kas sastāv no stipruma un vājuma.

26. augusts

Avis izklīda, tāpēc ka tām nebija gana, un izklīdusās tās kļuva plēsīgiem zvēriem par barību un pazuda. Manas avis maldās pa visiem kalniem un augstiem pakalniem. (Ec. 34:5–6)

Evaņģēlijs jeb Kristus piemiņa tagad sprediķos ir tik reti sastopama, ka kļūst baisi pat par to domājot. Tādēļ arī nav brīnums, ka tauta izklīst un maldās pa svešām baznīcām. Tu nesludini Evaņģēliju, kā tev tas būtu jādara; pēc burta tu iekšēji nekam neesi derīgs, un pēc Gara – ārēji. Tādēļ tauta ārēji, ar visu miesu un dvēseli maldās apkārt; tā grēko daudz mazāk nekā tu, jo tā daudz vairāk vēlētos dzirdēt Evaņģēliju, nekā tu gribi tai to sludināt, ja arī tu pats to būtu mācījies. Tādēļ tu pats esi īstais cēlonis tam, ka tava baznīca tiek pamesta. Tu gribi dzīt avis kūti, taču nedod tām barību. Tādēļ Kristus avis izklīst kalnos, jo tām nav gana – saka Tas Kungs.

27. augusts

Vēsts par krustu ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks.

(1. Kor. 1:18)

Tā ir pati lielākā gudrība: turēties pie krustā sistā Kristus nespēcīgā tēla un neapgrēkoties pie tā, lai par Dievu zinām un domājam vienīgi to, ka Viņš ir krustā sists. Domāt par Dieva godību ir ļoti bīstami. Jo arī ļauns gars var slēpties godības veidolā, lai mūs maldinātu; turpretī krusts tam nav pieņemams; jo krustā tas ir uzvarēts un notriekts pie zemes. Tādēļ ļaunais no visas sirds ienīst krustu. Ja nu velns tavā sirdī mēģina iedvest domu, ka Kristus ir pavisam citāds vīrs, nekā Pāvils šeit par Viņu raksta, tad saki tā: “Tas nu gan ir aplami; kas man ko tādu grib iestāstīt, tas nekrietni melo.” Tādēļ tev viņš nav jāuzklausā. Kas grib tapt pestīts, tam jājūtas tā, itin kā viņš būtu vienīgais cilvēks zemes vīrsū, un visi Dieva apsolījumi un mierinošie vārdi attiektos tikai uz viņu vien; itin kā viņa dēļ vien būtu rakstīti visi Svētie Raksti.

28. augusts

Kad sieva dzemdē, viņa ir noskumusi.. Arī jums tagad ir skumjas. Bet Es jūs atkal redzēšu; tad jūsu sirdis priecāsies, un neviens šo prieku jums neatņems. (Jņ. 16:21–22)

Ikvienas bēdas ir līdzīgas dzemdībām, kurās jaunais cilvēks piedzimst, turpretī vecais – mirst. Jo ticība un Vārda pieminēšana šādos pārbaudījumos pieņemas spēkā. Ja kādam jāstopas ar nebrīvi vai zobenu, mēri vai nāvi, viņam jāsaka tā: redzi, tagad es ciešu dzemdību sāpes; man jāpaliek nelokāmam un jāgaida, līdz Dievs mani no tām atraisīs; man šīs sāpes jāpacieš, līdz piedzimšana būs notikusi. Šis ir lielais ticības darbs – izturēt sāpes; taču nav cita ceļa, kā tikt tām pāri. Šī dzīve nevar būt nekas cits, kā viens vienīgs naidis pret veco cilvēku un ilgas pēc jaunas dzīves – jaunajā cilvēkā. Evaņģēlijs ir Vārds, kas rada nevis tādus bērnus, kam jāpaliek tuksnesī, bet jauneklus un jaunavas, kuri var doties laulībā, tas ir – mācīt un radīt jaunus garīgus bērnus.

29. augusts

Es piesaucu To Kungu. (Ps. 118:5)

Ir sacīts: es piesaucu To Kungu. Dzirdi: tev jāmācās piesaukt, nevis sēdēt vai gulēt savā kaktā, nokārt galvu, mocīt pašam sevi ar savām smagajām domām, raizēties un prātot, kā no tām atbrīvoties, un neredzēt neko citu, kā vien to, cik grūti tev klājas, cik lielas sāpes tev jācieš, cik nožēlojams cilvēks tu esi. Attopies, tu, slinkais blēdi! Meties ceļos, pacel acis un rokas uz Debesīm, saki psalmu vai lūgšanu Mūsu Tēvs, sūdzi ar asarām savu postu Dievam un piesauc Viņu! Dievs grib, lai tu sūdzi Viņam visas savas bēdas, nevis turi tās pie sevis un nomokies ar tām tik ļoti, ka radi no vienas nelaimes divas, jā, pat desmit un veselu simtu.

30. augusts

Esi kluss Tā Kunga priekšā un gaidi uz Viņu, neesi sašutis, ja kādam laimējas un ir sekmes, nedz arī uz vīru, kas dara blēdības! Atmet dusmas un neļaujies bardzībai, neiekaisti niknumā, jo no tā ceļas tikai ļaunums! (Ps. 37:7–8)

Tā ir īsta kristieša gudrība – ļaut Dievam valdīt un pārvaldīt, kā arī visu, kas notiek netaisni vai rada ciešanas dievbijīgiem ļaudīm, atstāt Dieva ziņā. Viņš ir tas, kas galu galā spriedīs taisnu tiesu. Kristietis var nosodīt grēku caur Dieva vārdu, taču viņš nedrīkst pacelt savu dūri sitenam vai uzdrīkstēties darīt ko tādu, ko Dievs viņam nav pavēlējis. Ja arī esi pavisam svēts, gudrs un dievbijīgs, tev nāksies pieredzēt, ka daudzās lietās notiek netaisnības un aplamības. Tu nevari un nespēj visu, kas greizs, darīt taisnu; tad nu dari to darbu, kas tev uzticēts, pildi savu amatu ar vislielāko uzcītību. Pārējo – visu, kas nerit tik gludi, kā tu vēlētos, nodod Tā rokās, kas ir gudrāks un stiprāks par tevi – uztici to savam mīļajam Tēvam Debesīs. Viņš labāk par tevi prot valdīt pār baznīcu, valsti, ļaudīm, namu, saimi, sievu un bērniem.

31. augusts

Jums dota žēlastība, ne vien uz Kristu ticēt, bet arī par Viņu ciest. (Fil. 1:29)

Pieņemot krustu Dieva vārda un ticības dēļ – tas prasa tieši tik daudz kā – labprātīgi uzņemties un pāņnest velna, pasaules, miesas, grēka un nāves naidu. Šāds krusts nav jāmeklē. Tev tikai jāiesāk pirmā lieta jaunajā dzīvē: aizliedz pats sevi, tas ir, noliedz darbu pelnīto taisnību un apliecinā ticības taisnību; un drīz vien pieredzēsi arī otru, proti, krustu, kas tev ir jāpieņem, tāpat kā Kristus to ir pieņēmis. Bet liekuļi nolād šo pirmo – ticības taisnību, aizstāvēdami pašā savu taisnību. Tādēļ viņi ne vien neņem savu krustu, bet kļūst par krustā sitējiem un slepkavām, nolādēdami tos, kuri nes krustu.

1. septembris

Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā, ..klūdami stipri ticībā, kurā esat mācīti! (Kol. 2:6–7)

Mums jānovērš uzmanība un vienkārši jāsatver Dieva vārds – vispirms jāuzklausā, tad jāieraksta sirdī un cieši pie tā jāturas pat tad, ja šķiet, ka mūsu grēki nekur nav pazuduši, tā ka mēs tos ik brīdī sajūtam. Man nav jāievēro šādas sajūtas, bet jābūt stingri pārliecinātam, ka nāve, grēks un elle ir uzvarēti pat tad, ja jūtu, ka tie vēl arvien man uzbrūk. Jo, ja grēka sajūta mūsos vēl paliek, tas notiek tikai tādēļ, lai mudinātu mūs turēties pie ticības un darītu šo ticību stipru. Tādējādi mēs pretēji visām sajūtām uzņemtu Vārdu, cieši saistīdami savu sirdi un sirdsapziņu pie Kristus. Ticība nav cilvēku maldi un sapņi, kurus daži uzskata par ticību. Ticība ir dzīva, bezbailīga paļāvība uz Dieva žēlastību – tik droša, ka ticīgais tās dēļ gatavs kaut tūkstošreiz mirt. Turklāt šāda paļāvība un Dieva žēlastības atziņa dara cilvēku priecīgu, līgsmu un labprātīgu pret Dievu un visu radību – to Svētais Gars paveic ticībā.

2. septembris

..dari evaņģēlista darbu, izpildi savu kalpošanu līdz galam. (2. Tim. 4:5)

Garīgajā avju ganāmpulkā, tas ir, Kristus valstībā, Dieva avīm nav jāsludina Dieva likumi, kur nu vēl cilvēku likumi, bet gan Evaņģēlijs, kas ir miera zizlis, caur kuru avis saņem ticības stiprinājumu, siržu iedrošinājumu, mierinājumu visdažādākajās bailēs un nāves draudu priekšā. Kuri tā sludina, tie pareizi pilda garīgo ganu amatu, ganīdami Kristus avis zālainās ganībās. Kur dzirdama šāda sludināšana, tur droši varam teikt, ka dzirdama paša Kristus balss. Evaņģēlija sludinātāji atzīstami par īstiem ganiem, tas ir, par Kristus kalpiem un Dieva namturiem; neviens lai viņiem nepārmet to, ka viņi nolād un pasludina par ķeceriem dažādus maldinātājus līdz ar visu pasauli. Turpretī tie, kas nesludina Evaņģēliju, bet ko citu, ir briesmīgi vilki un slepkavas.

3. septembris

Kungs, palīdzi mums, mēs grimstam! (Mt. 8:25)

Šajā visbriesmīgākajā brīdī vēl atmirdz cerības dzirksts, kas pati sevi nejūt, tādēļ saka: mēs grimstam. Ja ticība pati sevi sajustu, tā nebūtu sacījusi: mēs ejam bojā. Bet tā jūt vienīgi iznīcību un neapjauš pat to, ka pati vēl dzīvo un kvēlo; ja ticība vairs nedzīvotu un nedegtu, tā taču nejustu itin neko. Redzi, Kristus nenicina šo sīko ticības dzirksti, bet dara to tik lielu un varenu kā uguns liesmas, kas liek norimt vējam un jūras viļņiem. Tā Viņš rīkojas ar mums visiem ik reizi, kad esam baiļu un šausmu pārņemti. Ja vien ar klusu lūgumu, vārgu nopūtu vai kaut ar sirds trīsām sakām: Kungs Jēzu Kristu, palīdzi! – tūliņ pat sajūtam mierinājumu. Jo, dzirdēdams šādas nopūtas, Kristus ik reizi apsauc jūru un viļņus. Un tad iestājas miers un prieks, kam seko arī slava un pateicība mūsu Kungam.

4. septembris

Nevis, ka es to jau būtu saņēmis vai jau būtu pildnīgs, bet es dzenos, lai to satvertu, tāpat kā arī mani satvēris Kristus Jēzus. (Fil. 3:12)

Ticīgam cilvēkam nekas nevar būt kaitīgāk kā domāt, ka viņš visu jau saņēmis un meklēt vairs nav vajadzīgs; jo, tā domādami, daudzi atkrīt, kļūst glēvi un gurdeni, ļaudamies drošībai un slinkumam. Tādēļ, kas kļūst par kristieti, tam ir pienākums atcerēties, ka viņš vēl nav kristietis, bet meklē, kā nonākt tik tālu, lai tāds kļūtu. Šī dzīve nav vēl dievbijīga, bet ir – ceļš uz dievbijību, nav veselība, bet – ceļš uz veselību, tā nav esamība, bet – tapšana, ne atdusa, bet – vingrināšanās. Mēs vēl neesam tie, kam mums jābūt, bet topam tādi. Tas nav vēl paveikts, nedz noticis, bet ir gājumā un kustībā. Tās vēl nav beigas, bet ir ceļš. Kristietis ir tapšanā, nevis ir jau tapis. Tādēļ tas, kurš ir kristietis, nav kristietis; tam, kuram šķiet, ka viņš jau kļuvis par kristieti, tikai vēl jātop kristietim. Jo mēs tiecamies nokļūt Debesīs, taču vēl neesam tur nonākuši. Un gluži tāpat kā Debesīs nekad nenonāks tas, kurš sev iegalvo, ka jau atrodas Debesīs, tāpat arī ikviens, kas tiecas pēc Debesīm un meklē, kā tur iekļūt, – tas jau ir Debesīs. Tik brīnumaini ir šis Valstības darbi.

5. septembris

Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi. (Jņ. 6:68)

Kam jāspēj palikt pie Kristus, dzīvojot pasaulē, kur nākas stāties pretī tik daudziem velniem un ļauniem cilvēkiem, sastapties ar tik neskaitāmiem šķēršļiem un visāda veida apgrēcību, tam ar cilvēka spēku nepietiek – vajadzīgs daudz spēcīgāks atbalsts. Ir nepieciešams, lai cilvēka sirds uzticētos Dievam un būtu pārliecināta, turklāt sirsnīga un dedzīga mīlestībā pret Kungu Kristu, tādēļ ka Viņš cilvēku labā uzkrāvis Sev visu elles sodību. Tā nu mums nav neviena cita dārguma, nedz atbalsta, kā vien tas, ka Dievs ir mums žēlīgs un mīļāks par visu, kas atrodams šajā pasaulē. Kam nav mīlestības pret Kristu, tas neizbēgs velna un pasaules ļaunuma.

6. septembris

Kas lielās, tas lai lielās ar To Kungu. (1. Kor. 1:31)

Mūsu sirdīm ir jādomā tā: ak, Kungs, ja mums vajadzētu salīdzināt savas dzīves un darbus un nākt ar tām Dieva priekšā, es nevarētu pastāvēt, kaut arī būtu pats Jānis Kristītājs. Jo tas viss nav Tava dāvana un žēlsirdība, bet tikai mana dzīve. Bet es ar lepnumu saucu sevi par Tavu kalpu un dievbijīgu cilvēku tādēļ, ka Tu man bez mitas dod savu žēlastību. Jo, kā Tu esi apsolijs Ābrahāmam, Tu Kristū gribi būt man žēlīgs. Ja arī es pats neesmu dievbijīgs, Kristus ir dievbijīgs; ja arī es neesmu svēts, Viņš ir svēts; ja es neesmu Dieva kalps, tad tomēr Kristus ir Dieva kalps. Es neesmu brīvs no visām raizēm un bailēm, bet Kristum nav ne ražu, ne baiļu. Tā es pāreju no sevis paša Viņā un lepojos, ka Kristū un caur Kristu kļūstu dievbijīgs. Un Viņš grib, lai lepojamies, teikdami, ka esam dievbijīgi un svēti – taču ne paši ar savu dzīvi un darbiem. Jo mēs paši varētu lepoties tikai ar to, ka esam nelabojami nelieši.

7. septembris

Pār visām lietām ievērojiet, ka neviens Rakstu pravietojums nav patvaļīgi iztulkojams. (2. Pēt. 1:20)

Tādēļ mums piederas Dieva vārdu ar bijību klausīties un ar pazemību tajā darboties, nevis iejaukties tajā ar saviem atzinumiem. Labāk būtu, ja tu kritīsi visos grēkos nekā savā iedomībā, – tik bīstama, kaitīga lieta tā ir. Jo ar Dieva vārdu nedrīkst jokot; ja tu to nevari saprast, – noņem cepuri tā priekšā. Dieva vārds necieš zaimus un cilvēcisku iztulkojumu, bet ir skaidra nopietnība un grib, lai to turētu augstā godā. Ja tu iejauksies tajā ar savu iedomību, tad nomaldīsies un nezināsi vairs, kur esi, tev grūti nāksies atrast padomu. Jo, kad kāds grimst savā iedomībā, tādām nav viegli palīdzēt atkal izkļūt no tās.

8. septembris

Svabadībai Kristus mūs ir atsvabinājis. Tad nu stāviet stipri un neļaujieties atkal iejūgties kalpības jūgā! (Gal. 5:1)

Līdzīgi kā vēršiem, kas velk savu jūgu ar lielām pūlēm un darbu, tomēr nevar nopelnīt neko vairāk kā vien savu dienišķo maizi un galu galā pēc ilgās kalpošanas tiek nokauti – klājas arī tiem, kuri grib tikt taisnoti ar bauslības darbiem. Viņi ir saistīti kalpības, tas ir, bauslības jūgā; tie visu mūžu kalpo un cieš mokas, taču beigu beigās pēc visas ilgās kalpošanas nenopelna neko vairāk kā vien to, ka ir spiesti mūžīgi palikt nelaimīgi, nožēlojami kalpi, proti, grēka, nāves un velna kalpi. Tā nu kalpošana bauslībai ir pats smagākais kalpības jūgs, kāds vien ir atrodams un iedomājams.

9. septembris

Bet es esmu tārps un ne cilvēks. (Ps. 22:7)

Svētie Raksti ir Dieva vārds, kas uzrakstīts un ietverts burtu zīmēs – gluži kā Kristus, mūžīgais Dieva vārds, ir apslēpts cilvēcībā. Un kā pasaule izturas pret Kristu, tāpat tā izturas arī pret rakstīto Dieva vārdu. Salīdzinājumā ar citām grāmatām šī Grāmata tiek uzlūkota kā tārps, nevis kā grāmata. Jo tai nekad netiek dots tāds gods – tāda studēšana, lasīšana, pārdomāšana, apcerēšana un lietošana – kā visiem daudzajiem cilvēku rakstiem un sacerējumiem. Labi vēl, ja Raksti tiek tikai nomesti kaktā. Citkārt tie tiek arī saplēsti, krustā sisti un pakļauti dažādām mokām – cilvēki tos skaidro, groza un staipa pēc sava prāta, pielāgodami visām savām ķecerīgajām, patvaļīgajām iedomām, un galu galā Dieva vārds tiek pilnīgi izpostīts, nonāvēts un aprakts, izstumts no pasaules un aizmirsts. Taču tam atkal ir jānāk gaismā; te nelīdz nekāda pretošanās un aizstāvēšanās. Tādēļ tā ir laba zīme, ja kādam tiek dota šī dārgā dāvana – mīlestība un patika pret Rakstiem, prasme tos lasīt un augstu novērtēt. Tādu cilvēku Dievs noteikti cels godā.

10. septembris

Viņš izdeldējis pret mums vērsto parādu rakstu ar visām tā prasībām un paņēmis to no mūsu vidus, pienaglodams pie krusta. (Kol. 2:14)

Ja nešaubīgi tici tam, ka Kristus par tevi ir cietis un tevi atpestījis, tad droši vari sacīt: ja Kristus uzņēmis manu grēku, tad man grēka vairs nav. Viņš to ir izrāvis no manas sirds un sirdsapziņas; agrāk man tur bija vesels grēku saraksts: tu esi laulības pārkāpējs, slepkava, zaglis un tā tālāk. Bet nu man ir šis vārds: Kristus ir uzņēmis manus grēkus – tādēļ nevienā sarakstā, nedz grāmatā ne uz zemes, ne Debessī mani grēki vairs nav rakstīti. Tie ir pie Dieva Dēla; vienīgi tur tos var redzēt un nekur citur. Kurš nespēj padzīt grēku no sava prāta, bet arvien par to domā, mocīdams sevi un prātodams, kā ar saviem spēkiem un darbiem varētu to pieveikt un panākt, ka sirdsapziņa pati no sevis kļūst mierīga, tas pilnīgi sapinas velna valgos, nožēlojamā veidā nomoka pats sevi un ar laiku, kārdinājumam pieņemoties spēkā, iekrīt dziļā izmisumā.

11. septembris

Esi nomodā par sevi pašu un par mācību, turies pie tā. (1. Tim. 4:16)

Ne velti es tik uzticīgi skaidroju artikulu par taisnošanu; es raizējos, ka nenāksies viegli pie tā palikt. Jau tagad mūsu vidū daudz ir tādu, kuri šo artikulu nenovērtē un neievēro. Nāks sludinātāji, kas būs slinki un nolaidīgi taisnošanas mācības sludināšanā un mācīšanā, tādēļ drīz vien ieviesīsies dažādi maldi. Bet es šo artikulu mācīšos un mācīšu, kamēr dzīvošu. Manā sludināšanā tam vienmēr būs pievērsta liela uzmanība; jo es labi redzu, ko šis artikuls paveic tur, kur tas tiek paturēts, un kāds posts rodas tur, kur tas pazaudēts. Tas ir pamats un klints, uz kura dibināta visa kristietība un Dieva draudze; šis artikuls ir mūsu cietokšņa mūris un vairogs cīņā pret visiem novirzieniem un ķecerībām, tā ka neviens maldu mācītājs mūs nevar sagūstīt un novirzīt no īstā ceļa tieši tādēļ, ka paturam šo artikulu skaidru un nesagrozītu. Pasaulē nav nevienas citas mācības, nedz dievkalpojuma veida, kas dotu tik spēcīgu triecienu velnam un viņa valstībai. Sātans arī šim artikulam stājas pretī ar tādu naidu un niknumu, kādu nenākas sastapt nevienam citam pasludinājumam; tādēļ viņš mums rada tik daudz kārdinājumu un bēdu. Viņš kūda pret šo mācību, izdomādams dažādas ķecerības, šķelšanās apgrēcības un elkdievības pilnas mācības, lai pasaules acīs artikuls par taisnošanu kļūtu piedauzīgs un nīstams, lai tas sastopas ar nicinājumu un pretestību.

12. septembris

Bet, kad tie jūs vajā šinī pilsētā, tad bēdziet uz citu.

(Mt. 10:23)

Nav iespējams, ka Evaņģēlijs kādam tiktu liegts un noklusēts; jo tā ir mācība, kas brīvi atskan zem debess juma, nebūdama saistīta ne ar kādām noteiktām vietām. Tiesa gan – pilsētas, vietas un telpu, kur Evaņģēlijs citkārt tiktu sludināts, kungi var liegt; taču tad tu vari pamest šo pilsētu vai vietu un doties pakal Evaņģēlijam uz citu vietu, un nav gan teikts, ka tu Evaņģēlija dēļ varēsi ieņemt vai paturēt pilsētu. Atstāj pilsētu kungam; tad tu cietīsi netaisnību un vajāšanas, bet tev tomēr nenāksies paciest Evaņģēlija zaudējumu. Redzi, tā šīs lietas sanāk kopā: tu reizē ciet un neciet. Turpretī tad, ja gribēsi paturēt ne tikai Evaņģēliju, bet arī pilsētu, būsi nolaupījis pilsētas kungam to, kas pieder viņam, apgalvodams, ka dari šādu netaisnību Evaņģēlija dēļ. Mīlais! Evaņģēlijs tev nemāca laupīt un atņemt pat tad, ja kāds kungs izmanto savu īpašumu, lai pretotos Dievam, darītu netaisnību un kaitētu Viņam. Evaņģēlijam nav vajadzīga nedz telpa, nedz pilsēta; tas grib palikt sirdīs, kur tam ir arī jāpaliek.

13. septembris

Neattributionies pašī, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai. (Rom. 12:19)

Kad mūs piemeklē ciešanas, mūsu miesa un asinis tūlīt rīkojas kā jau miesa un asinis – sāk trakot dusmās un nepacietībā. Jo mums, protams, sāp, kad notiek netaisnība un pārestība. Tādēļ te miesa jāsavvalda un jāturas pretī; lai arī tev sāp, tu nedrīksti attributionies, cenzdamies kaitēt tam, kas tev darījis pāri, – tas ir aizliegts. Tādēļ pielūko, lai proti pareizi izvērtēt šīs lietas un savu tiesību dēļ neiznīcini citu cilvēku tiesības, bet saskaņo tās un dari tā, lai arī viņu tiesības tiktu ievērotas. Ja nevari panākt savu taisnību citādi, kā vien – nodarot vēl lielāku netaisnību, atsakies no tās; jo nedrīkst sodīt netaisnību ar netaisnību. Un Dievs negrib, lai tavas nožēlojamās taisnības dēļ visai pasaulei vairs nebūtu nekādu tiesību.

14. septembris

Patiesi, lielu ieguvumu dod dievbijība ar pieticību.
(1. Tim. 6:6)

Tas tiešām ir bagāts vīrs, kas bīstas Dieva un dzīvo ticībā; šādā dievbijībā dzīvojot, viņam pietiek ar to, ko Dievs dod. Viņš saņem un izmanto šīs Dieva dāvanas godam, nedarīdams nevienam nekādu netaisnību, nedz pārestību, jo viņam ir nenovērtējams dārgums, kura vārds ir **D i e v a s v ē t ī b a**. Tās dēļ cilvēkam nekā netrūkst, pat nabadzībā dzīvojot. Viņš zina, ka mēs visi galu galā nesaņemam neko vairāk kā ēdienu un dzērienu, tomēr mūsu zūdišanās un rūpīgais darbs ir veltīgs, ja Dievs tam nedod svētību. Tādēļ kristietim dārgāks ir viens guldenis, ko viņam devis Dievs, nekā visas pasaules bagāto mantraušu dārgumi; viņam pašam ir brīnišķīgs dārgums – dievbijība un pieticība, tas ir, miera pilna, uz Dievu vērsta sirds.

15. septembris

Tas Kungs uzkrāva visus mūsu grēkus Viņam.
(Jes. 53:6)

Šie vārdi ir izraudzīti ar lielu rūpību un sacīti tādēļ, lai mūsu sirdsapziņas būtu drošas un bezbailīgas, lai, redzēdamas grēku, tās nebītos un neraizētos. Tāda ir Debesu Tēva laipnā un žēlīgā griba – Viņš vēlas, lai tava izbiedētā sirdsapziņa tevi nesāpinātu un nedzītu izmisumā, itin kā Dievam attiecībā uz tevi būtu citādi nodomi nekā Kristum vai ka Viņš gribētu tevi nonāvēt tavu grēku dēļ, kurus Kristus ir ņēmis uz Saviem pleciem un uzkrāvis Sev. Nē, mīļā sirdsapziņa, tev jātic, ka tava Debesu Tēva laipnā un žēlīgā sirds un prāts uz tevi raugās tieši tāpat kā Dieva Dēls, proti – ka Kristus tevi ir atpestījis un darījis brīvu no visiem grēkiem. Kas gan tas būtu par Dievu, kas varētu tevi apsūdzēt tavu grēku dēļ? To varētu darīt vienīgi Debesu Tēvs; Viņš ir tavs Kungs, no kura tu tik ļoti bīsties. Taču Viņš tavus grēkus ir uzkrāvis nevis tev pašam, bet Kristum – pret Mozus bauslību un visiem citiem likumiem. Mozus draud grēciniekam, sacīdams, ka ikviens cilvēks ir pelnījis nāvi savu grēku un ļauno darbu dēļ. Laicīgajā dzīvē tavi grēki paliek uz taviem pleciem. Turpretī Dieva priekšā tiekam attaisnoti, jo mūsu grēki vairs nav mūsu, bet Kristus.

16. septembris

Nedzīvojiet vairs tā, kā pagāni dzīvo savā sirdsprātu tukšībā savas nezināšanas dēļ, un sirds apcietinātības dēļ, aptumšojušies savā izpratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas no Dieva. (Ef. 4:17–18)

Dieva lietās, tas ir, lietās, kuras saistītas ar Dievu un kurās jārikojas tā, kā ir Dievam tīkami un kā nepieciešams mūsu pestīšanai, cilvēka daba ir pilnīgi un neglābjami akla, tā nevar rādīt mums ceļu ne soli, ne sprīdi; mūsu daba pat nespēj atpazīt šādas lietas. Pārgalvības gan cilvēka dabai pietiek, tādēļ tā tomēr cenšas ko paveikt, klupdama gluži kā akls zirgs, taču viss, ko tā spēj izdibināt un secināt, ir aplami un maldīgi – tas ir tikpat droši kā tas, ka Dievs dzīvo. Te mūsu daba rīkojas kā cilvēks, kas ceļ savu namu uz smiltīm, kā tas, kas domā no zirnekļa tīkla uzšūt sev svārkus, cept maizi, miltu vietā ņemot smiltis; tā sēj vēju un pļauj vētru, tā mēra gaisu ar karotēm, nes gaismu bļodā uz pagrabu un sver uguni uz svariem. Cilvēka daba Dieva lietās dara visdažādākās aplamības un muļķības, kādas vien varētu iedomāties; jo tā dara savus darbus, gribēdama uzskatīt tos par kalpošanu Dievam, kas tie nekādā ziņā nav.

17. septembris

Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādīem pieder Dieva valstība. (Mk. 10:14)

Tu saki: bērni vēl nav nākuši pie prāta, tādēļ viņi nespēj ticēt. Saki man, vai tad ir kristīgi tā spriest par Dieva darbiem un vērtēt tos pēc mūsu iedomām? Vai nevar būt tā, ka tu ar savu prātu jau esi aizgājis no ticības, bet bērni nāk pie ticības, kamēr viņiem vēl nav prāta? Miļlais, ko gan labu prāts varētu sniegt ticībai un Dieva vārdam? Vai tad tieši prāts nav tas, kas visdedzīgāk pretojas ticībai un Dieva vārdam, tā ka sava prāta dēļ cilvēki nevar nākt pie ticības, nedz panest Dieva vārdu? Prātam ir jātiek apstulbotam un apkaunotam, lai cilvēks kļūtu ticīgs un saņemtu Dieva žēlastību, Viņam ir jāklūst ģeķīgam, neprātīgam un nesaprātīgam gluži kā mazam bērnam, kā Kristus saka Mateja evaņģēlija 18. nodaļas 3. pantā. Kāds prāts bija šiem bērniem, kurus Kristus uzņēma ar tādu sirsnību? Kādēļ Viņš aicināja tos pie Sevis un svētīja? Kur viņi ņēma tādu ticību, kas darīja tos par Debesu valstības bērniem? Jā, tieši tādēļ, ka bērni vēl nav nākuši pie prāta, viņi ir gatavi nākt pie ticības drīzāk nekā vecie un saprātīgie, kam prāts arvien stājas ceļā, jo viņu lielās galvas ir grūti dabūt cauri šaurajām durvīm.

18. septembris

Patiesības Gars nerunās no Sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas. (Jņ. 16:13)

Ar šiem vārdiem Kristus dara Svēto Garu par sludinātāju – lai mēs neraudzītos debesīs atvērtām mutēm un nemēģinātu notvert Garu lielos augstumos, kā to dara vieglprātīgie; Kristus grib, lai mēs nenovēršamies no Vārda un sludināšanas amata, bet mācāmies un zinām, ka Svētais Gars arvien ir kopā ar Vārdu un caur to vada mūs visā patiesībā. Arī es esmu tikai pusizglītots doktors, tādēļ nevaru pārāk lepoties augsto garu priekšā, kuri jau sen ir uzlidojuši mākoņos augstāk par visiem Rakstiem, un domā, ka jau būs pieķērušies Svētajam Garam pie spārniem. Taču mana pieredze itin bieži ir mācījusi: tiklīdz iesāku ar savām domām klejot apkārt un celties debesīs, izlidodams ārpus Rakstiem, velns mani sagrābj un noved tik tālu, ka vairs nezinu, kur ir Dievs un kur esmu es pats.

19. septembris

Šī parādība īstenosies noteiktā laikā, un tās īstenošanās steidzīgi tuvojas, un, pat ja tās piepildīšanās vilcinātos, tad tomēr stipri būs cerēt uz to, jo tas viss nāktin nāks un nekur nepaliks.
(Hab. 2:3)

Tādēļ mums jāmacās cieši un pacietīgi turēties pie Dieva vārda – nepagurt un neatlaisties, kaut arī gaidīšana turpinātos simt gadu. Jo, ja Dievs vilcinās, Viņš to dara savas žēlastības dēļ un mūsu labā – lai mūsu ticība pieaugtu un kļūtu stipra un Dievs varētu vēl bagātīgāk dāvāt mums to, ko ir apsoliļjis. Kas lēni nāk, tas labi nāk; arī Dieva sods nāk lēni, taču Viņš soda bargi, tādēļ vēl dod cilvēkiem laiku un vietu, lai tie varētu apdomāties un laboties. Tā nu izredzētajiem ir jāgaida un jābūt pacietīgiem ļaunu cilvēku dēļ un tādēļ, lai Dievs tiktu godāts kā lēnprātīgs Dievs, kas nevienu nesoda ātrās dusmās. Tā dievbiļģigo pacietība un ļauno viltība turpina pastāvēt ilgi; taču Dievs nāks īstā laikā un bagātīgi atalģos abas puses.

20. septembris

Ikviens, kas aiziet no Kristus mācības un nepaliek tanī, ir bez Dieva; tam, kas paliek šinī mācībā, ir Tēvs un Dēls. (2. Jņ. 1:9)

Ja Kristus ciešanas ir savu darbu paveikušas un tevi izbiedējušas, – tev nav vairs jāuzlūko tās, bet cauri šīm ciešanām jāskatās Viņa laipnā sirds, cik pilna mīlestības pret tevi tā ir; mīlestība liek Viņam tik smagi nest tavu sirdsapziņu un tavus grēkus. Tā tava sirds pret Viņu kļūs salda un tava ticības pašāvēģība taps stiprināta. Tad dodies tālāk – caur Kristus sirdi uz Dieva sirdi un redzi, ka Kristus nebūtu varējis parādīt tev šo mīlestību, ja Dievs Savā mūžīgajā mīlestībā to nebūtu gribējis; Viņam Kristus ir paklausīgs ar Savu mīlestību pret tevi; tā tu atradīsi dievišķu, labu Tēva sirdi un, kā Kristus saka, caur Kristu tiks vilkts pie Tēva. Jo Dievu patiesi atzīt nozīmē – satvert Viņu nevis Viņa varenībā vai gudrībā (kas ir biedinoša), bet gan – žēlastībā un mīlestībā; tad ticība un pašāvēģība spēj pastāvēt, un cilvēks ir patiesi no jauna piedzimis Dievā.

21. septembris

Svētīgi tie, kam bēdas, jo tie tiks iepriecināti. (Mt. 5:4)

Kurš negrib būt pasaules bērns, bet vēlas līdz ar citiem kristiešiem iemantot visu, kas viņiem apsolīts, tam jābūt līdzdalīgam arī kristiešu nopūtās un ciešanās; tad arī viņš saņems mierinājumu. Tāda ir kristiešu priekšrocība. Kaut arī pasaulē viņiem jāpieredz vienas vienīgas ciešanas un posts, tomēr galu galā notiek tā, ka tieši tad, kad pasaule jūtas vislielākajā drošībā un dzīvo vienos priekos, viss pavēršas pavisam citādi, un pār pasaules bērniem pēkšņi nāk nelaime, kurā tiem jāpaliek un jāiet bojā. Turpretī kristieši tiek izglābti – kā Lats no Sodomas. Tas notiek pēc tam, kad pasaule ar savu apkaunojošo dzīvi jau ilgi ir mocījusi viņu sirdis. Tādēļ ļauj, lai pasaule tagad smejas un dzīvo pēc savas patikas. Ja arī tev nākas noskumt, panest ciešanas un ik dienu redzēt lietas, kas nomāc tavu sirdi, tad pacieties un turies pie šiem vārdiem. Saņem šo mierinājumu, atspirgsti un arī ārēji redzamā veidā priecājies par to, cik vien spēj!

22. septembris

“Jā, redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, saka Tas Kungs, kas izmanto savu mēli ļaunā nolūkā, kaut arī sludinot Tā Kunga vārdu! Redzi, Es celšos pret tiem praviešiem, kas sludina melu sapņus, tā saka Tas Kungs, tos atstāsta un maldina Manu tautu ar saviem meliem un māžošanos. Es tos neesmu sūtījis un neesmu tiem nekā pavēlējis, tie neatnes šai tautai nekā laba!” – tā saka Tas Kungs. (Jer. 23:31–32)

Kurš gan var sludināt, ja viņš nav apustulis, kā vien tas, kurš nes Dieva vārdu? Un kas var nest Dieva vārdu, kā vien tas, kurš ir Dievu dzirdējis? Vai var nosaukt par apustuli arī to, kurš nesniedz tautai neko citu, kā tikai savus sapņus un cilvēciskus priekšstatus, filozofisku mācību? Jā, tas ir slepkava, zaglis, dvēseļu maitātājs un žņaudzējs – tāds nav sūtīts, bet nāk pats, un noskumušās, nemierīgās sirdsapziņas to itin labi pazīst. Jo, kad vien Dieva vārds top sludināts, tas rada priecīgas, drošas, mierīgas sirdis; jo tas ir žēlastības un piedošanas labais un saldaiss vārds. Bet, kad tiek sludināti cilvēku vārdi, tas dara sirdsapziņu skumju, šauru un nemierīgu; jo tas ir bauslības dusmu un grēku vārds, kas rāda, ko cilvēks nav darījis un ko viņam būtu vajadzējis darīt.

23. septembris

Tā tad ticība nāk no sludināšanas un sludināšana – no Kristus pavēles. (Rom. 10:17)

Tā tad arī šī lieta, proti, publiski sludinātais Vārds, kristiešu vidū kalpo tam, lai mēs ar tā palīdzību iemantotu grēku piedošanu jeb kristīgo taisnību. Pasludinājums ir līdzeklis, ar kuru mums tiek sniegta un atklāta jeb ielikta klēpī Kristus žēlastība, jo citādi neviens nekad nevarētu šo dārgumu saņemt. No kurienes gan mēs varētu zināt, kura cilvēka sirdī gan varētu nākt tas, ka Kristus, Dieva Dēls, mūsu dēļ ir nācis no Debesīm, miris un augšāmcēlies, iemantojis mums grēku piedošanu un mūžīgo dzīvošanu un sniedzis mums tādas dāvanas? Kurš gan to zinātu, ja tas netiktu sludināts atklātībā? Un, kaut arī Kristus ar Savām ciešanām un nāvi ir izcīnījis šo dārgumu, tomēr neviens nevarētu pie tā tikt, nedz to saņemt, ja pats Dievs to neliktu sludināt Savā vārdā. Tādēļ arī es arvien esmu mācījis, ka visupirms un vairāk par visām lietām ir nepieciešams Vārda pasludinājums, kam jāsniedz cilvēku ausis, lai Svētais Gars varētu ienākt sirdī; un Tas ar Vārda palīdzību un starpniecību apgaismo sirdi un rada tajā ticību. Tā tad ticība nevar nākt, nedz pastāvēt bez Evaņģēlija sludināšanas un uzklausišanas, kas ļauj ticībai pieaugt un kļūt stiprākai.

24. septembris

Pavēli Tam Kungam savu ceļu un ceri uz Viņu, gan jau Viņš tad darīs. (Ps. 37:5)

Tas Kungs mēdz izjaukt pašus gudrākos padomus, turpretī uzcelt un stiprināt tādus, kuri šķiet tik vāji un nicināmi, ka ikvienu tie ievestu izmisumā. Un Viņš no mums gaida to, ko 50. psalmā ir pavēlējis: “Pie-sauc Mani bēdu laikā, tad Es izglābšu tevi!” Jo, kad viss ir zudis un gājis bojā, kad cilvēki nezina vairs nekāda padoma, kad viss ir samaitāts tā, ka jā-kliedz – mums jāiznīkst un jāiet bojā – tad Dievs ir klāt un saka: Es gribu, lai tu nepazustu. Tā nu ir jāpa-ļaujas uz Dievu arī tad, kad esam bruņoti ar visla-bāko un gudrāko padomu, mums arī nav jāzaudē dūša un jāatmet cerības, kad pietrūkst cilvēku gudrī-bas un palīdzības, bet jādomā un jāsaka tā: “Es ticu uz Dievu Tēvu, Visuvaldītāju..” Viņš var izpostīt, pārvērst par elli visskaistākos padomus un no visvār-gākā padoma radīt Debesis. Jo Viņš ir visspēcīgais Radītājs; es nevaru krist tik dziļi, ka Viņš mani nespētu izcelt; es nevaru sēdēt tik augstu, ka Viņš nespētu mani nogāzt zemē.

25. septembris

Jūs jau visi, ticēdami uz Jēzu Kristu, esat Dieva bērni. (Gal. 3:26)

Neviens cilvēks nespēj bez īpaša stiprinājuma un palīdzības pārciest velna apsūdzību, ko sajūt viņa sirdsapziņa. Ja cilvēks sāk strīdēties tai pretī, cīņa nav ilga; velns ātri tiek galā ar cilvēku, ja vien spēj viņu notvert. Viņš uzbrūk, atgādinādams nenoliedzamu patiesību: ka esam grēkojuši. Turklāt vēl viņam ir divi liecinieki, kurus neviens neuzdrīkstētos nosodīt, proti, Dieva bauslība un mūsu sirdsapziņa. Te nu cilvēkam nav iespējams aizstāvēties. Bet, ja man nākas piekrist apsūdzībai, tad esmu nāves un velna īpašums. Taču velns melo, gribēdams iedzīt mani izmisumā. Te nu ir pienācis brīdis, kad nepieciešama palīdzība, glābiņš, kas nāk no Debesīm – vai nu brālis pasludina te Dieva vārdu ar savu muti, vai arī Svētais Gars atgādina tavai sirdij šo Vārdu un saka: velns gan ir piespiedis tevi piekrist savai apsūdzībai, bet vērsies pie Kristus, kā to darījis Sv. Pēteris. Jo Kristus ar Savām asinīm ir atņēmis apsūdzībai spēku, un tā tevī vairs nespēj apdraudēt, un tu droši vari sacīt: ārpus Kristus es esmu grēcinieks. Taču Kristū es neesmu grēcinieks – Viņš ar savām asinīm izdeldējis manus grēkus.

26. septembris

Vai tu arī saproti, ko tu lasi? (Ap. d. 8:30)

Mēs esam pieredzējuši, ka ļaudis, arī jaunatne, no pasludinājuma neko daudz neiemācās, ja viņiem netiek uzdoti jautājumi un uzklausītas viņu atbildes. Bet kad gan tas būtu vēl labāk izdarāms un vēl vairāk nepieciešams – kā ejot pie Svētā Vakarēdiena? Ja domājam audzināt kristiešus tā, lai kristīgi ļaudis dzīvotu arī pēc mums un arī viņiem Svētajā Vakarēdienā tiktu sniegta Kristus miesa un Kristus asinis, mēs nevaram un negribam dot šīs dāvanas neviename, kas iepriekš nav izjautāts un uzklausīts, noskaidrojot, ko viņš ir mācījies no Katehisma un vai grib atkāpties no grēkiem, kurus ir darījis pret šo mācību. Jo mēs negribam pārvērst Kristus Baznīcu par cūku kūti, ļaujot ikvienam neizjautātam skriet pie Svētā Vakarēdiena, gluži kā cūkas skrien pie siles. Tā kā mācītājam jābūt uzticamam Kristus kalpam, viņam, cik vien tas iespējams, jācenšas nemest Sakramentu cūkām un suņiem priekšā, bet klausīties un raudzīties, kādi ir ļaudis, kuri grib to saņemt. Ja tie viņu piekrāpj un nesaka patiesību, tur mācītājs nav vainīgs – viņi ir piekrāpuši paši sevi.

27. septembris

Neko, kas jums noderīgs, neesmu noklusējis, bet jums to sludinājis un mācījis ļaužu priekšā un pa mājām. (Ap. d. 20:20)

Kaut arī man piederētu tūkstošiem pasaulu, es labprātāk zaudētu tās visas, nekā ļautu, lai Baznīca zaudē kaut nelielu daļu no grēksūdzes. Grēksūdze ir kristiešu pirmā, svarīgākā un nepieciešamākā skola, kurā viņi mācās saprast Dieva vārdu un savu ticību, kas publiskās lekcijās un sprediķos nav tik viegli iemācāms. Jo, lai gan arī sludinātājs no kanceles māca bauslību un Evaņģēliju, viņš paliek tikai pie šā sprediķa, nejautādams un neizdibinādams, kā kurš to sapratis. Viņš arī nevar redzēt, kā kuram pietrūkst, kuram nepieciešams vēl papildus mierinājums vai nosodījums, jo viņš neuzrunā vienu noteiktu cilvēku, ko varētu mācīt tā, kā tam nepieciešams. Un, lai gan klausītājs sprediķī dzird abas šīs lietas – gan bauslību, gan Evaņģēliju, viņš tās daudz labāk un skaidrāk saprot tad, ja tiek uzrunāts atsevišķi – ja tieši viņam tiek sacīts un sniegts viss, ko Kristus ir devis Savai Baznīcai uz zemes; grēciniekam, kas atgriežas, grēki tiek piedoti, turpretī tam, kas neatgriežas, tie paliek, līdz viņš tos ir nožēlojis.

28. septembris

**Pūķis stāvēja sievas priekšā, kurai bija jādzemdē,
lai aprītu viņas bērnu, kad viņa būs dzemdējusi.**
(Jņ. atkl. 12:4)

Velnam ir ārkārtīgi svarīgi samaitāt jaunus cilvēkus. Kā gan lai viņš pieļautu, ka tie tiek labi un pareizi audzināti? Jā, velns būtu īsts nelga, ja pieļautu, ka viņa valstībai tiek nodarīts tik liels posts un viņam no rīkles izrauts pats gardākais kumoss – jaunie ļaudis; tad jau velna valdīšanai drīz vien pienāktu gals. Tādēļ viņš rīkojas gudri, visiem spēkiem rūpēdamies, lai jaunieši paliktu viņa varā. Ja viņam tas izdodas, cilvēks izaug velna valstībā un tur arī paliek. Kas varēs izraut viņu no velna nagiem? Tā ļaunais ienaidnieks mierīgi patur pasauli savā īpašumā. Īstu zaudējumu tam nākas pieredzēt vienīgi tad, kad jaunie ļaudis izaug Dieva atziņā, izplatīdami Dieva vārdu un mācīdami to arī pārējiem.

29. septembris

Erceņģeļa Miķeļa un visu eņģeļu dienā.

**Vai tie visi nav kalpotāji gari, izsūtāmi kalpošanai to labā, kam jāamanto pestīšana? (Ebr. 1:14)
Un redzi, eņģeļi pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja. (Mt. 4:11)**

Tas rakstīts mums par mierinājumu, lai zinām, ka tad, kad drosmīgi cīnāmies pret velna uzbrukumiem, mums kalpo eņģeļi; un, ja šajā cīņā pastāvam, Dievs neliks mums pieredzēt trūkumu. Drīzāk jau eņģeļi nāks no Debesīm, lai kļūtu par mūsu maizniekiem un pavāriem, lai kalpotu mums visās vajadzībās, kā ir rakstīts Mateja evaņģēlija 4. nodaļā, kur eņģeļu kalpošana pieminēta ne paša Kristus dēļ – jo Viņam tas nebūtu vajadzīgs – bet gan tādēļ, lai mēs zinātu: ja eņģeļi kalpojuši Kristum, tie var kalpot arī mums. Es arī vairāk priecātos, ja ap mani pulcētos eņģeļi, nekā tad, ja man kalpotu divdesmit četri turku ķeizari ar visu savu varu un bagātībām. Arī simttūkstoš bruņotu vīru nespēj stāties pretī vienam eņģelim. Eņģeļi piestājās Kristum un kalpoja Viņam. Tie kalpoja Viņam mīlestībā, atnesdami ēdienu, dzērienu un visu, kas vien bija vajadzīgs.

30. septembris

Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbodamās savā spēkā. (Jēk. 5:16)

Kad lūdzam Dievu, mēs uzrunājam Visaugstāko – Viņa godībā un diženumā. Ja Dievs gribētu dot mums tikai sīkas un nenozīmīgas lietas, Viņš nebūtu devis tik cēlu un brīnišķīgu lūgšanas formu un veidu, kā pavēlēdams sacīt: “Mūsu Tēvs debesīs! Svētīts lai top Tavs vārds. Lai nāk Tava valstība.” Te Viņš mums sniedz un dāvā lielus dārgumus un viscēlākās dāvanas Debesīs un virs zemes; Viņš grib, lai tu tās lūdz un gaidi no Viņa. Katrā lūgumā, kuru lūgšanā Mūsu Tēvs sakām: svētīts lai top Tavs vārds, lai nāk Tava valstība, Tavs prāts lai notiek, mūsu dienišķo maizi dodī mums šodien – ir ietvertas gan debesīs, gan zeme un viss, kas vien tajās atrodams. Jo – ko tas nozīmē, ka Viņa vārds top svētīts, Viņa valstība nāk un Viņa prāts notiek? Tas nozīmē tieši tik daudz, lai ar šo lūgšanu būtu sakauti visi velni un uzveikta visa ļaunā pasaule.

1. oktobris

Viņš paēdina tevi ar briedušiem kviešiem. (Ps. 147:14)

Kad uzlūkojam labības tīrumu, mums jāatzīst un jāsaskata ne vien Dieva žēlastība, bet arī Viņa spēks un varenība. Mums jādomā tā: “Tu, mīļā labība, Dievs dod mums tevi ar Savu dāsno roku. Un ar kādu varenu spēku Viņš tevi sargā no tās stundas, kad tu tiec iesēta, līdz brīdim, kad nonāc uz mūsu galda! Caur kādiem neskaitāmiem nelaimju draudiem gan tu esi nākusi! Ar kādu spēku Dievs izrauj tevi no visu velnu ķetnām, kad tie tver pēc tevis, tiekdamiens iznīcināt tevi, lai mūs nomērdētu badā!” Jā, tā mums vajadzētu domāt. Bet mēs gan diemžēl spriežam citādi; mums ir pārāk daudz darāmā, lai vēl atzītu šādu Dieva žēlastību un spēku! Mēs paši esam tie, kuri visvairāk darījuši, lai labība izaugtu; ja mēs nebūtu strādājuši, tad arī Dievs nebūtu varējis mums neko dot utt. Kādēļ tad lūdzam, lai Dievs dod mums dienišķo maizi? – Tādēļ, ka to saņemam nevis paši no sevis, nedz arī sava darba un izveicības dēļ, bet vienīgi no Dieva mums piederams to izlūgties un gaidīt, kā sacīts psalmā: “Tu liec augt zālei par barību lopiem un dažādiem augiem cilvēku vajadzībām, Tu liec zaļot sējai, lai nāktu no zemes maize.” (Ps. 104:14)

2. oktobris

Bet tie ēda un paēda.. Un to bija kādi četri tūkstoši. (Mk. 8:8–9)

Kristū šie cilvēku tūkstoši jau sen – kopš pasaules sākuma – bija paēdināti; jo Viņš zina un pazīst pārplīnību, itin kā tā būtu atklājusies jau pirms gadu tūkstošiem. Taču mācekļu acīm tas šķiet neiespējami – kā toreiz, tā pēc gadu tūkstošiem. Ak! Miesa, tu esi un paliec tā pati miesa! Kad nedraud briesmas un posts vai arī kad esi mierā ar tev piederošo mantu, tad gan tu spēj ticēt. Bet, tiklīdz uzbrūk trūkums, tu vaimanā un dziedī tā, kā sacīts 4. psalmā: “Kas dos mums laimi?” Miesa un neticība tik ļoti pieķeras redzamajām un klātesošajām lietām, tik neiespējami tai šķiet saskatīt neredzamās vai nākamās lietas! Bet 104. psalmā lasām: “Viņi visi gaida uz Tevi, lai Tu viņiem barību dod Savā laikā. Kad Tu to viņiem dod, tad viņi to sakrāj; kad Tu atver Savu roku, tad viņi top paēdināti ar visu labu.” (Ps. 104:27–28)

3. oktobris

**Skatieties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie plauj,
ne tie sakrāj šķūņos, un jūsu Debesu Tēvs tos
baro. Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?
(Mt. 6:26)**

Putniņi lido pāri mūsu galvām, mūsu acu priekšā, un mēs tiem lielu godu neizrādām; lai gan mēs tiešām viņu priekšā varētu noņemt cepuri un sacīt: mans mīļais, mazais doktora kungs, man jāatzīst, ka tev piemīt prasme, kuras man trūkst – tu visu nakti guli savā ligzdā mierīgi un bez raizēm; no rīta tu mosties priecīgā un labā omā, sēdi koka zarā un dzied, slavēdams Dievu un pateikdamies Viņam; tad tu meklē kādu graudiņu un allaž to arī atrodi. Kādēļ gan es, vecais muļķis, neesmu iemācījies rīkoties tāpat kā tu? Man taču būtu daudz iemeslu darīt tieši to pašu! Putniņš noliek malā visas rūpes un raizes, izturēdamies gluži kā īsts svētais; viņam nav ne tīrumu, ne šķūņu, ne lādes, ne pagraba; tomēr viņš dzied un slavē Dievu, ir priecīgs un labā omā.

4. oktobris

Mūsu dienīšķo maizi dodi mums šodien. (Mt. 6:11)

Svētajam Dieva vārdam Rakstos tiek dots daudz nosaukumu – neskaitāmi daudzo šā Vārda tikumu un darbu dēļ. Tas tiek saukts par garīgo zobenu, ar kuru mums jāstājas pretī velnam un visiem garīgajiem ienaidniekiem. Tas tiek saukts par gaismu, par debesu rasu, par rīta lietu, par vakara lietu, zeltu un sudrabu, par zālēm, drēbēm, rotu un vēl citos līdzīgos vārdos. Dieva vārds tiek saukts arī par maizi, jo tas baro, uztur un stiprina dvēseli. Un arī te nav jādomā tikai par maizi vien; jo, kā ar miesīgo maizi Raksti izteic visu, kas kalpo kā barība miesai, lai cik dažādi ir šie ēdieni, – tāpat garīgā maize ir visa dvēseles barība, lai cik daudzveidīga tā būtu. Uz zemes ir dažādas dvēseles, un tām nav vienādas vajadzības un spējas, tomēr Dieva vārds katrai no tām dod visu, kas nepieciešams. Ja savāktu vienkopus visu ķēniņu vissmalākākos ēdienus, tie nespētu līdzināties visniecīgākajam vārdujam, kas nāk no Dieva mutes. Tādēļ Kungs Kristus Evaņģēlijā sauc Dieva vārdu par ķēniņa mielastu (Mt. 22:2 utt.) un Jesaja par lepnu un bagātīgu mielastu (Jes. 25:6). Šī maize, vārds un barība nav neviens cits kā Jēzus Kristus, pats mūsu Kungs, kā Viņš saka: “Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no Debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.” (Jņ. 6:51)

5. oktobris

Es piesaucu To Kungu savās bēdās, un Viņš atbildēja man. (Jon. 2:3)

To Kungu, To Kungu es piesaucu, un nevienu citu, – tieši Viņu, kas dusmojas un soda, un nevienu citu! Bet ir jābūt tādām saucienam, kuram Dievs atbildētu. Un tas nav nekas cits, kā – saukt ar patiesu sirds ticību, kura nelaimē rod mierinājumu, caur Gara palīdzību steigdamās pie bargā Dieva un aiz Viņa dusmības meklējama žēlastību; tā ļauj Dievam sodīt, tomēr drīkst mierināt sevi ar Viņa žēlastību. Te nu ievēro, cik ass skatiens vajadzīgs tādai sirdij, kuru apņēm tikai dusmas un sods, un tomēr – tā saskata un sajūt nedz sodu, nedz dusmas, bet gan – žēlastību un laipnību, tas ir, tā negrib redzēt, nedz just Dieva dusmību, arī tad, kad visvairāk to redz un jūt; tā vēlas saskatīt un sajust žēlastību, kaut arī tā būtu apslēpta vislielākajos dziļumos. Redzi, tik varena lieta tā ir – nākt pie Dieva, ka ir jāizlaužas pie Viņa cauri dusmām, cauri sodībai un nežēlastībai – gluži kā caur ērkšķiem, jā, caur šķēpiem un zobeniem.

6. oktobris

Žēlastība nebēdā par tiesu! (Jēk. 2:13)

Palikt žēlastības valstībā – tas nozīmē – nezaudēt cerību uz Dieva žēlastību un grēku piedošanu, lai cik lieli un smagi būtu šie grēki, nešaubīgi palikt pie atziņas un pārliecības, ka man ir Dieva žēlastība un piedošana – kaut arī Dieva un visas radības dusmas gribētu mani aprīt, turklāt arī mana sirdsapziņa sacītu, ka žēlastība ir beigusies un Dievs negrib piedot. Tas nozīmē – pacelt Dieva žēlastību pāri visām lietām. Kas to nespēj, tam jāpiederz tiesa bez žēlastības; tam žēlastības nebūs, būs tikai tiesa, kas ved nāvē un pazudināšanā. Turpretī – kur žēlastība nebēdā par tiesu, tur tiesas nebūs, tur mūžīgi valdīs tikai žēlastība uz dzīvību un pestīšanu.

7. oktobris

Bet, ja arī jūs ciestu taisnības dēļ, svētīgi jūs esat.

Bet nebīstieties no viņiem, nedz iztrūkstieties.

(1. Pēt. 3:14)

Pasaule dzīvo droši un pārgalvīgi, kad tai ir pilnas kabatas un lādes. Tas ir tāds lepnums un drošība, ka neviens velns nevar tikt galā ar bagātu zemnieku. Cits atkal pārdroši paļaujas uz savu dižciltību un varu, labo slavu un godu ļaužu vidū. Ja kāds ir gudrs un izglītots, tas dižojas ar savu galvu un laužas ar to cauri sienām, tā ka neviens viņu nespēj apturēt; neviens nav ar mieru piekāpties otram – kaut arī tam varbūt ir vēl vairāk varas, goda, mantas vai padoma. Tas nav nekas cits, kā vien ģeķība, bērnišķīga spītība. Turpretī kristiešiem nav nekā cita, uz ko tie paļautos, kā vienīgi Kristus – viņu Kungs un Dievs. Viņa dēļ kristietis ir gatavs atteikties no visa un sacīt: drīzāk es atteikšos no savas galvas un vēdera, goda un mantas, nama, sievas, bērniem un visa cita, nekā noliegšu un pametišu savu Kungu Kristu. Tāda drosme nevar pievilt, nedz pazudināt; jo kristīgs cilvēks nepaļaujas ne uz vienu no šīs pasaules laicīgajām un iznīcīgajām lietām.

8. oktobris

**Noliksīm visu smagumu un grēku, kas ap mums
tinas. (Ebr. 12:1)**

Man vairākas reizes noticis tā, ka esmu apņēmies tajā vai citā dienā iet pie Svētā Vakarēdiena. Kad nu šī diena ir pienākusi, gara pacilātība ir projām vai radies vēl kāds šķērslis vai arī – esmu juties necienīgs, ka esmu sacījis: lai notiek, pēc astoņām dienām es to darišu. Bet astotā diena atrada mani tikpat necienīgu un apgrūtinātu. Lai notiek, vēl pēc astoņām dienām es gan to darišu. Šādu astoņu dienu man kļuva tik daudz, ka drīz būtu atkritis pavisam. Bet, kad Dievs man deva žēlastību, ka pamanīju velna nelietību, es sacīju: vai to mēs gribam, sātān? Tad nu pūlies kaut gadu ar tavu un manu izveicību, – es izlauzos cauri un gāju, dažreiz arī neizsūdzējis grēkus (kā citkārt tomēr nedaru), par spīti velnam.

9. oktobris

Tad tie sacīja Viņam: “Kas Tu tāds esi?” Jēzus viņiem sacīja: “Es esmu no iesākuma, kā jau esmu jums teicis.” (Jņ. 8:25)

Jūs gribat vispirms zināt, kas Viņš ir, nevis klausīties, ko Viņš saka; taču Viņš grib, lai jūs vispirms klausītos, – tad arī zināsiet, kas Viņš ir. Tas nozīmē: klausies un ļauj Vārdam kļūt par iesākumu – tad arī zināšanas tam sekos. Bet, ja neklausīsies, tā arī nekad neko neuzzināsi. Jo tā Dievs ir nolēmis: Viņš negrib, lai kāds Viņu varētu redzēt, atzīt, saprast nekā citādi kā vien – caur Viņa vārdu. Tādēļ pievērsies Viņa grāmatai: to nedrīkst atstāt guļam, itin kā Viņš gribētu runāt ar pelēm zem sola vai mušām uz galda. Šī grāmata ir jālasa, par to ir jādomā, jārunā, un droši jāzina, ka ne eņģeļi, ne kāda cita radība, bet Viņš pats tajā runā ar mums.

10. oktobris

Es neesmu liedzies veikt gana pienākumus Tavā uzdevumā; es nelaiimes dienu neesmu vēlējies, to Tu zini! Kas nāca no Tavas mutes, tas ir atklāts Tavā priekšā. (Jer. 17:16)

Kurš pilda sludināšanas amatu, lai atceras: velns un pasaule nedos tev miera, tie arvien tev uzbruks. Ja tu saki patiesību, pasaule kļūst vai traka no dusmām un sāk tevi vajāt un nolādēt, tā ka tev jācieš zaimi un izsmiekls. Ja pasaule var izraut savu zobenu un cīnīties pret tevi, tā to noteikti arī darīs; un velns, būdams meistars šādās lietās, nāk tai palīgā, raidīdams uz tavu sirdi indīgas, ugunīgas bultas, gribēdams to izkausēt. Kad nu tu sajūti šādus uzbrukumus, kad pasaule tevi nolād un vajā, turklāt vēl apsmej un izzobo tevi, un arī velns nerimstas tevi mocīt, – kas tad tev ir jādara? Vai jāklūst nepacietīgam, jāatstāj sludināšanas amats un jābēg? Nē, tev jābūt pacietīgam, jāiztur, jāsaņem dūša un jāsaka: labi, mans Kungs Kristus jau iepriekš ir sacījis – jūs raudāsiet un vaimanāsiet; bet Viņš arī ir piebildis – jūsu bēdas tiks pārvērstas priekā. Ja Viņš nav melojis, sacīdams, ka tagad, kad Viņu neredzu, man ir jābēdājas un jāraud, tad patiesība būs arī tas, ka es Viņu atkal redzēšu un manā sirdī mājos prieks.

11. oktobris

..nelielies zaru priekšā; bet, ja lielies, zini: ne tu nes sakni, bet sakne nes tevi! (Rom. 11:18)

Es ceru, ka tad, ja pret jūdiem izturētos laipni un uzcītīgi mācītu viņiem saprast Rakstus, daudzi no viņiem kļūtu par īstiem kristiešiem un atgrieztos pie savu praviešu un tēvu ticības, no kuras viņi tagad aiziet arvien tālāk, tādēļ ka viņu mācība tiek atmesta un noniecināta, uzlūkota ar augstprātību un nicinājumu. Ja apustuļi, kas arī bija jūdi, būtu izturējušies pret pagāniem tā, kā mēs, pagāni, izturamies pret jūdiem, no pagānu vidus nebūtu nācis neviens kristietis. Lai kā mēs lielītos, tomēr esam un paliekam pagāni, kamēr jūdi ir Kristus asinsradnieki. Mēs esam tikai viesi un svešinieki, bet viņi – mūsu Kunga īstie brāļi un radnieki. Tādēļ, ja varētu lielīties ar miesu un asinīm, tad jāatzīst, ka jūdi ir Kristum tuvāki nekā mēs (Rom. 9).

12. oktobris

No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdz. Tāpēc esiet nomodā. (Ap. d. 20:30–31)

Ja nerastos šķelšanās, ar kurām velns mūs pamodina, tad mēs kļūtu pārlietu slinki, gulētu krākdami līdz pat nāves stundai un kā ticība, tā Dieva vārds pie mums zaudētu savu skaidrību un pārklātos ar rūsu, līdz beidzot izzustu pavisam. Bet tagad tādas šķelšanās asina un noslīpē mūsu ticību un mācību, lai tā mirdzētu tīra un gluda kā spogulis, lai mēs mācītos pazīt velnu un viņa domas un iegūtu prasmi cīnīties pret šo ienaidnieku. Turklāt arī pats Dieva vārds tādā veidā arvien vairāk un skaidrāk top atklāts pasaules priekšā, tā ka daudzi šai cīņā uzzina patiesību vai tiek tajā stiprināti. Dieva vārds ir dzīvs un darbīgs, tādēļ Dievs tam arī liek darboties, uzrīdīdams tam velnu un pasauli, lai kļūtu redzams Dieva vārda spēks un meli tiktu likti kaunā.

13. oktobris

Jo mēs līdz ar Viņu Kristībā esam aprakti nāvē, lai tāpat kā Kristus Sava Tēva godības spēkā uzcelts no mironiem, tā arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē.
(Rom. 6:4)

Diemžēl daudzi, to dzirdēdami, iedomājas, ka viņi var, tāpat kā agrāk, palikt vecajā ādā un dzīvot, kā vien tiem tīk, tā padarīdami brīnišķīgo Kristību tikai par apsegu savam kaunam, it kā viņi būtu aicināti žēlastības valstībā tālab, lai varētu darīt, ko vēlas, tomēr paļauties uz to, ka Dievs ir žēlīgs, un mierināt sevi: es esmu vājš cilvēks, gan Dievs man pieder. Nē, ne tā, mīļais brāli, tādu ceļu es tev neesmu rādījis, ka Kristība dotu brīvību grēkot, bet tieši pretēji: tev grēki ir atlaisti un esi žēlastībā nācis tādēļ, lai nu dzīvotu citādu dzīvi un atstātos no grēkiem. Šīs lietas nesader kopā: būt kristītam un palikt grēkos. Tev nepalīdzēs tas, ka esi kristīts; ja neturēsi savu Kristību godā un šķīstībā un, saukdams sevi par kristieti, atmetīsi Kristu, tad tev no kristietības nebūs nekā vairāk kā vien vārds un izskats, ar kuru pievilsī pats sevi.

14. oktobris

Bet kāds samarietis, savu ceļu iedams, tuvojās viņam, un, viņu redzot, sirds tam iežēlojās.
(Lk. 10:33)

Tev nav jājautā, kādi darbi būtu darāmi; uzlūko savu tuvāko – tad drīz vien atradīsi daudz vairāk darba, nekā spēsi paveikt. Nepievil pats sevi – nedomā, ka ar lūgšanām, baznīcas apmeklēšanu un ziedojumiem tiks Debesīs, ja būsi augstprātīgi pagājis garām savam tuvākajam, kad viņam bijusi vajadzīga tava palīdzība. Ja tu šajā pasaulē atstāj viņu ceļmalā guļam, tad Debesu vārtu priekšā viņš gulēs tev ceļā, tā ka tu nevarēsi tikt viņam pāri, – kā tas notika bagātajam vīram, kas bija atstājis nabaga Lācaru bezpalīdzīgi guļam viņa durvju priekšā. Kristietim savā sirdī jābūt ārstam, savukārt ārējā dzīvē – nastu nesējam dzīvniekam, kas nes savu brāļu nastas.

15. oktobris

Tavā rokā es nododu savu garu. (Ps. 31:6)

Ja Dievs ļautu mums nāvē saskatīt dzīvību vai rādītu mūsu dvēselēm vietu, ceļu un veidu, kā tikt pāri nāves tumsai, kur atrast pamatu un atsperties, tad nāve nebūtu rūgta un biedējoša, bet drīzāk līdzinātos lēcienam pār seklu strautu, kuram abās pusēs redzami un sajūtami stingri krasti. Taču Viņš neko tādu mums nerāda, tādēļ mums nākas lēkt no šīs dzīves drošā pamata un krasta tieši bezdibenī, kur nekas nav redzams, nedz sajūtams, kur mūsu kājas neatrod nekādu atbalstu; mums jāpaļaujas vienīgi uz Dieva padomu un lēmumu – gluži kā notika ar Jonu, kad viņš no kuģa tika iemests jūrā, visas dzīvās radības pamests, nevarēdams rast nekādu pamatu, nedz patvērumu. Viņš paļāvās tikai uz Dieva gādību. Ja arī man būtu jāiekrīt velnam rīklē, es varu tverties pie Dieva vārda, un tas izvedīs mani cauri visām briesmām. Es palikšu tur, kur ir Dieva vārds.

16. oktobris

**Cīnieties ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo Es jums saku:
daudzi vēlēties ieiet, bet nevarēs. (Tie, kuri pūlas
nonākt Debesīs bez ticības, ar saviem darbiem.)
(Lk. 13:24)**

Kādēļ tad ne? Tādēļ, ka viņi nezina, kas ir šaurie vārti. Ticība ir tā, kas dara cilvēku mazu, jā, pavisam niecīgu, tā ka viņš zaudē cerību uz saviem darbiem un turas tikai pie Dieva žēlastības, atteikdamies no visām citām lietām. Bet kainiski svētie (tas ir, darbu svētie, skat. 1. Moz. 4:3–5) domā, ka šaurie vārti ir labie darbi. Tādēļ viņi nekļūst mazi un neatmet cerību uz saviem darbiem, jā, viņi tos sakrāj lielos maisos, apkraujas ar tiem un mēģina ieiet Debesu valstībā – to nav iespējams izdarīt, gluži kā kamielim ar savu lielo kupri ir neiespējami iziet caur adatas aci.

17. oktobris

Vai tev par sabiedroto būtu kļuvis ar nelaimi apdvests netaisna tiesneša krēsls? (Ps. 94:20)

Tagad daži gudrinieki sāk lāpīties, gribēdami rast padomu, kā izšķirt strīdu starp Kristu un Beliālu, tas ir, velnu. Viņi apgalvo, ka abām pusēm vajagot piekāpties un meklēt izlīgumu. Mēs ļaujam, lai viņi izmēģina visu, ko vien spēj – lai pūlas vien! Bet, ja tie grib darīt velnu dievbijīgu un panākt vienprātību starp viņu un Kristu, tad viņi ir pirmie, kas kaut ko tādu mēģina darīt. Bet man šķiet, ka tie lāpa sasistu podu, mēģinādami sastiprināt lauskas, kā Sīraks saka 22. nodaļā; nu jau daudzi ir centušies to darīt, taču tie visi ir pūlējušies velti un cietuši neveiksmi. Citās lietās, kas saistītas ar mūsu darbiem un ceremonijām un citām līdzīgām lietām, ir pieļaujama salīdzināšana un vienošanās, kur tas ir iespējams. Bet lietās, kas attiecas uz ticību un Kristus valstību, nedrīkst mēģināt saliekt scepteri – te nekāda lāpīšana un uzlabošana nav vajadzīga, ja kāds uzdrīkstas tādas lietas darīt, viņš nodara tikai ļaunumu un var pazaudēt visu. Jo šim scepterim ir jāpaliek taisnam un veselam, bez liekumiem un lūzumiem – tam ir jābūt mērauklai un noteikumam, kas skaidri rāda, kam jātic un kā jādzīvo.

18. oktobris

Svētīgs tas cilvēks, kas neseko bezdievīgo padomam. (Ps. 1:1)

Tas skan tā, it kā uz zemes nebūtu daudz tādu cilvēku, kas neseko bezdievīgo padomam. Tagad taču neviens negrib tikt atzīts par grēcinieku, nedz par tādu, kas dara netaisnību. No kurienes tad rodas tik daudz bezdievju? Tas tādēļ – pravietis saka – ka viņi sauc par padomu un gudrību visu, ko vien paši dara; neviens to nedrīkst nosaukt citādi, nedz nosodīt viņu darbus. Viss notiek tā, kā mēdz sacīt: katram patīk sava dziesma, tādēļ pasaule ir ākstu pilna. Tieši tādēļ zeme ir dažādu svēto pilna; tikai Debesis ir pilnas grēcinieku. Velns un viņa pasaule ir svēta, tā dzīvo svētumā un ar gudru padomu – tā tas notiek, un tā arī jānotiek. Taču galu galā tai klāsies slikti, tas notiks tad, kad piepildīsies šā 1. psalma beigās teiktie vārdi: “Tas Kungs pazīst taisno ceļu, bet bezdievīgo ceļš ved uz postu.”

19. oktobris

Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.
(Mt. 11:30)

Tas nozīmē: esiet droši, Es pasauli esmu uzvarējis. Mums tagad jādzīvo citādi – tā, lai savā miesā nestu un pagodinātu savu Kungu – pasaules, velna, nāves, miesas slimību un visa ļaunuma uzvarētāju. Tomēr Viņa jūgs ir patīkams un Viņa nasta viegla. Turpretī mūsu jūgs un nasta, ko Viņš nesa mūsu vietā, bija pats velns un Dieva bargās dusmas; lai Dievs pasargā mūs no tādas nastas! Jā, no tās Kristus mūs jau ir atpestījis, un mēs tās vietā nesam Viņa mīlo un tīkamo nastu. Šī maiņa ir jāuzņem ar prieku. Mūsu Kungs ir labs pārdevējs, žēlīgs tirgotājs, kas dod mums dzīvību, mainīdams to pret mūsu nāvi, pārdod mums taisnību, pretī ņemdams mūsu grēku, un šajā darījumā prasa tikai niecīgus procentus, likdams īsu brīdi panest kādu slimību – par liecību tam, ka Viņš dod un aizdod daudz izdevīgāk, nekā tirgotāji, kuri sastopami šeit, uz zemes. Jēzus Kristus ir īstais Vīrs, kas mūsos cīnās, uzvar un triumfē. Šai cīņai nevar būt citāds iznākums; lai dreb visi elles vārti!

20. oktobris

Ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā! (Jņ. 3:5)

Tai jābūt pavisam citādei dzimšanai nekā piedzimšanai no tēva un mātes. Arī tas gan ir Dieva darbs, ka cilvēks nāk pasaulē dabīgā veidā; taču to Dievs paveic caur tēvu un māti – bērns piedzimst no viņu miesas un asinīm. Turpretī kristieša dzimšana notiek bez cilvēku līdzdalības un palīdzības – ne no miesas un asinīm (ne no vīra gribas), bet no Dieva, no Kristības ūdens un Svētā Gara. Tu gan redzi Kristības ūdeni kā rasu (Ps. 110) un dzirdi Vārdu atskanam kā vēju; bet Garu un to, ko tas paveic, proti, kā cilvēks Kristībā top šķīsts un svēts, kļūdamas no elles bērna par Dieva bērnu – to tu nevari ne redzēt, ne dzirdēt, ne arī saprast.

21. oktobris

Tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību. (2. Kor. 4:17)

Mēs zinām, ka Dievs grib, lai labprāt panesam ciešanas, ka tajās – labāk nekā jebkurā citā lietā – atklājas Dieva gods. Mēs, cilvēki, bez ciešanām nevaram pastāvēt ticībā un Dieva vārdā; turklāt mums ir cēls un dārgs apsolījums, ka mūsu krusts, ko Dievs liek nest, nav vis kāda parasta lieta, bet brīnišķīgs svētums: kādēļ tad mēs vairāties no ciešanām? Mums taču ir mierinājums un apsolījums, ka Viņš mūs nepametīs mūsu ciešanās, bet palīdzēs un izglābs, kaut arī neviens cilvēks vairs neuzdrīkstētos uz to cerēt! Nav iespējams dzīvot tā, lai izvairītos no jebkādam ciešanām. Un tūkstoškārt labāk ir ciest Kristus dēļ, sagaidot Viņa apsolīto mierinājumu un palīdzību mūsu ciešanās, nekā ciest velna dēļ un, nerodot nekādu mierinājumu, krist izmisumā un aiziet pazušānā.

22. oktobris

Un Tas Kungs sacīja Mozum: “Ko tu brēc uz Mani?” (2. Moz. 14:15)

Kristīgu cilvēku neviens nedrīkst vērtēt tikpat zemu kā kādu pagānu, turku vai bezdievi. Dievam viņš ir dārgs, un viņa lūgšanai ir liels spēks; jo kristietis ir šķīstīts ar Kristus asinīm un svaidīts ar Svēto Garu. Viss, ko viņš nopietni lūdz – it īpaši tad, ja lūgšanu pavada sirds bezvārdu nopūtas – Dieva priekšā atskan kā skaļš kļiedziens. Šāds kļiedziens Dievam noteikti jāsadzird un jāuzklausā, tā arī Mozum Viņš saka: “Ko tu brēc uz Mani?” Lai gan Mozus šajā visdziļākā posta laikā, savās raizēs un bailēs droši vien tik tikko vēl spēja čukstēt. Šīs viņa sirds nopūtas pāršķīra Sarkanās jūras ūdeņus, radot jūras vidū sauszemes ceļu Israēla bērniem; tās noslīcināja faraonu līdz ar visiem viņa karapulkiem. To – un vēl daudz vairāk – spēj un paveic patiesa garīga lūgšana un sirds nopūtas.

23. oktobris

**Un Dieva miers, kas ir augstāks par visu cilvēku
saprašanu, pasargās jūsu sirdis un jūsu domas
Kristū Jēzū. (Fil. 4:7)**

Šis Dieva miers nav jāsaprot kā miers, kādā Dievs pats ir lēnprātīgs un mierīgs, bet — kā miers, kuru Dievs dod mūsu sirdīs, ka esam mierīgi un pieticīgi. Prāts nepazīst citu mieru, kā vien to, ka ļaunums rimstas. Bet tiem, kuri priecājas Dievā, pietiek ar to, ka viņiem ir miers ar Dievu, viņi paliek vīrišķīgi arī bēdās un neprasa pēc tā miera, kuru dod prāts. Viņi stāv stingri un gaida iekšējā spēkā caur ticību, nejautādami, vai ļaunums būs īslaicīgs, ilgstošs, pārejošs vai mūžīgs, viņi nedomā un neraizējas arī par to, kāds būs gals, bet — ļauj Dievam valdīt. Redzi, tas ir krusta miers, Dieva miers, sirdsapziņas miers, kristīgs miers, kas paveic to, ka cilvēks arī ārēji ir mierīgs, mierā ar visiem un neatņem mieru nevienam. Tas ir Dieva darbs, kas nav pazīstams nevienam, kā vien tam, kas to ir pieredzējis.

24. oktobris

Mēs kā līdzstrādnieki jūs pamācām, lai jūs Dieva žēlastību nebūtu velti saņēmuši. (2. Kor. 6:1)

Grēks pret žēlastību tiek darīts divējādi. Pirmkārt, kad esmu grēkojis pret Dieva bausli un pievienoju savam grēkam vēl šādu velnišķīgu papildinājumu – zaudēju cerības vai krītu izmisumā, ticēdams un raizēdamies, ka Dievs negribēs manu grēku piedot un man vairs nav Viņa žēlastības. Te nu arī nav vairs žēlastības, bet Dievs līdz ar visu žēlastību ir noliegts un iznīcināts. Otrkārt, kad daru labus darbus un velnišķīgi papildinu šos darbus ar savu paļāvību uz tiem, domādams, ka ar tiem pastāvēšu Dieva priekšā un man vairs nav grēka; tā iznīcinu man doto žēlastību, itin kā man tās nevajadzētu, ja jau darbi spētu to visu paveikt. Te atkal Dievs ir noliegts līdz ar visu žēlastību.

25. oktobris

Nedodiet svētumu suņiem un nemetiet savas pērles cūkām priekšā. (Mt. 7:6)

Jā, mīļais Kungs, tās viņiem jau ir tikušas. Jo, tā kā Evaņģēlijs tiek sludināts visiem cilvēkiem un izplatās visā pasaulē, mēs nevaram aizkavēt to, ka arī suņi un cūkas mūsu dārgumu sakampj un rauj pie sevis. Bet tādēļ jau tas vēl nekļūst par viņu īpašumu; paldies Dievam, tiem nav lemts iegūt šo svētumu. Viņiem gan tiek čaumalas un sēnalas – miesīgā brīvība, bet neviens suns, nedz cūka nespēj saņemt ne burtu no Evaņģēlija – kaut arī tie izlasītu visas grāmatas un noklausītos visus sprediķus, iedomādamies, ka jau zina to visu no galvas. Bet kas tad galu galā sagaida vajātājus un tirānus? Kādu algu tie saņem? Cik briesmīgu slimību Dievs uzsūtīja Hērodam! Viņa miesa sāka pūt, un tajā, viņam vēl dzīvam esot, saviesās tārpi, tā ka neviens nespēja atrasties viņa tuvumā briesmīgās smakas dēļ. Viņa ciešanas bija tik smagas, ka neļāva rast mieru ne dienu, ne nakti. Viņš mazgājās avotā, mazgājās eļļā – taču nekas nelīdzēja, līdz beidzot Hērods ņēma nazi, lai pats to iedurtu savā miesā un izbeigtu ciešanas. Tāpat klāsies visiem tirāniem un patiesības vajātājiem.

26. oktobris

Savā bēdu laikā es meklēju To Kungu. (Ps. 77:3)

Viltīgais velns mani nomoka tāpat kā visus pārējos. Bieži vien – brīžos, kad uzmācas kārdinājumi, bēdas vai raizes, vienalga, vai tas būtu garīgu vai laicīgu lietu dēļ, viņš veikli piezogas un noved mūs tik tālu, ka sākam mocīt paši sevi. Tā velns cenšas atturēt mūs no lūgšanas un sajaukt mums galvu, lai par lūgšanu pavisam aizmirstam un nomokām sevi gandrīz līdz nāvei, pirms vēl esam sākuši lūgt; jo viņš labi zina, ko lūgšana spēj paveikt. Tādēļ ienaidnieks mūs attur no lūgšanas un traucē, cik vien spēdams, lai mēs tā arī nesāktu lūgt. Tā nu mums būtu jāpierod ik reizi, tiklīdz uzbrūk bailes un posts, tūliņ mesties ceļos, lai atklātu Dievam savas vajadzības – tad arī Viņš mums palīdzētu. Jo lūgšana ir brīnišķīgas zāles, kuras vienmēr palīdz un nekad nepieviļ – ja vien mēs tās lietojam.

27. oktobris

Viņš mūs izglāba nevis taisnības darbu dēļ, ko mēs būtu darījuši, bet pēc Savas žēlsirdības. (Tit. 3:5)

Tev jāatšķir Dieva vārds no cilvēka dzīves. Ja gribi uzlūkot dzīvi, paliksi kaunā – kaut arī tu spētu dzīvot tā, kā dzīvojis Sv. Pēteris, Sv. Pāvils vai Sv. Jānis. Ir nepieciešama Dieva žēlsirdība un žēlastība, nevis cilvēka dzīve un darbi. Tiem, kuri augstu vērtē vienīgi godājamu, izcilu dzīvi, būtu labāk, ja viņi dzīvotu kā nelieši un netikles un gulētu dubļos. Un tomēr Dievs negrib, lai dzīvojam kaunpilnu, nelietīgu dzīvi – tā ir nolādēta lieta, ko Viņš nedomā paciest. Bet, dzīvodams krietnu dzīvi, tu neviļus tai pieķeries. Arī to Dievs negrib pieļaut. Tādēļ pielūko, ka paliec uz vidusceļa un nenovirzies no tā ne pa labi, ne pa kreisi. Dzīvo klusu, šķīstu dzīvi pasaules priekšā, bet neuzskati to par ko īpašu vai labāku, nekā citu cilvēku dzīve; neiedomājies, ka ar miegu vai nomodu cilvēks var nopelnīt Debesu valstību.

28. oktobris

Ābrahāms nezaudēja ticības spēku, vērodams, ka viņa miesa jau pamirusi – viņam varēja būt jau simts gadu – un ka pamiris arī Sāras mātes klēpis.
(Rom. 4:19)

Tā Ābrahāms savaldīja savu prātu, ticēdams Dieva vārdam, kurā Dievs bija apsoliņis viņam dot pēcnācējus no Sāras, viņa sievas, kuras miesa bija jau neauglīga un pamirusi. Šiem apsoliņuma vārdiem Ābrahāma prāts noteikti nebija gatavs tūliņ piekrist – drīzāk gan tas sacēlās pret ticību, uzskatot par muļķīgu, nepiedienīgu un neiespējamu domu, ka Sāra vēl varētu dzemdēt dēlu. Tādēļ nav šaubu, ka Ābrahāma sirdī ticība un prāts saķīdojās un uzbruka viens otram šā apsoliņuma dēļ; tomēr ticība galu galā uzvarēja, tā apspieda un nonāvēja šo visbriesmīgāko Dieva ienaidnieku – prātu. Tāpat rīkojās arī visi pārējie ticīgie ļaudis, kuri līdz ar Ābrahāmu ieiet ticības apslēptajos dziļumos, uzvar savu prātu un saka: klausies, tu, aklais un apstulbotais prāts, Dieva lietās tu nenieka nespēj saprast; tādēļ daudz vis nepūlies spītēties un riet man pretī, bet turi muti un stāvi klusu! Neuzdrīksties tiesāt Dieva vārdu, bet norimsti, klausies, ko tas tev saka, un tici šim Vārdam!

29. oktobris

Tumsība apklāj zemi, un dziļa krēsla tautas.
(Jes. 60:2)

**Mums, kas esam Dieva cilts, nav jādomā, ka dievība
ir līdzīga zeltam, sudrabam vai akmenim, cilvēka
mākslas darinājumam vai izdomājumam.**
(Ap. d. 17:29)

**Mēs pieminam Tavu žēlastību, ak, Dievs, Tavā svē-
tajā namā.** (Ps. 48:10)

Tādēļ ir pareizs vācu sakāmvārds: tumšas baznīcas – gaišas sirdis. Ābrahāmam bija baznīca, kurā atskanēja Dieva vārds un notika īsts dievkalpojums. Turpretī mūsu laikos redzam ļoti gaišas baznīcas, taču tajās ir tumšas vai drīzāk gan – aklas sirdis. Tātad baznīcu vislabāk rotā un dara svētu nevis kvadrātveida akmeņi, krāšņas celtnes, zelts un sudrabs, bet Dieva vārds un šķīsta mācība jeb pasludinājums. Jo, kur ļaužu priekšā tiek atklāta un slavēta Dieva žēlastība, kur sirdis tiek iedrošinātas paļauties uz Dievu un piesaukt Viņu visās grūtībās, tur ir īsti krāšņs Dieva nams. Pat tad, ja tas būtu tikai tumšs kakts, tuksnesīgs pakalns vai vientuļš koks, tas var tikt saukts par īsto Dieva namu un Debesu vārtiem, kaut arī tas atrodas klajā vietā, zem atklātas debess un mākoņiem.

30. oktobris

Tā viņi aizdrāžas tālāk kā vējš, turpinādami apgrēcību, un uzskata savu spēku par savu dievu.

(Hab. 1:11)

Kad tirāni un patiesības ienaidnieki redz, ka viņiem veicas, turpretī dievbijīgos piemeklē neveiksmes, tie nenoprot, ka vajāto Dievs ir patiesais Dievs, kas pats Savus ļaudis nodevis vajātāju rokās, – kā Viņš ir darījis ar pašu Kristu un visiem svētajiem. Tie turpina savas zaimotāju runas, sacīdami: “Kur nu ir tavs Kristus? Lai Viņš tev palīdz!” Taču ļaundari neņems labu galu – viņu prieks pārvērtīsies bēdās. Tā kā tie nebīstas Dieva, nepakļaujas Viņam nevienā lietā, bet ir pādroši savos spriedumos un darbos, Dievs ļauj tiem pieredzēt veiksmi un gūt uzvaras, taču visbeidzot atstāj tos kaunā līdz ar visu viņu gudrību un padomu, ka tie savos grēkos nocietina sirdis; gluži negaidot, pienāk brīdis, kad Dievs ar viņiem rīkojas tāpat, kā ar babiloniešiem, jūdiem un visiem tirāniem. Kur tad nu ir tie, kuri Kristum sacījuši: “Tu uzticējies Dievam, lai nu Viņš tev palīdz!” Kur ir šo zaimotāju dievs, kas tiem šķita uzvarējis? Kristus ir palicis; turpretī viņi ir iznikuši un izkaisīti gluži kā pelni laukā.

31. oktobris

Reformācijas svētki

Mēs spriežam, ka cilvēks tiek taisnots ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem. (Rom. 3:28)

Cik augstu debesis ir pār zemi, tik tālu viena no otras jānošķir bauslība un taisnošana. Runājot par taisnošanu, mēs nedrīkstam ne mācīt, ne domāt neko citu kā vien – Kristū apliecinātās žēlastības vārdu. Bauslība nekādā ziņā nespēj kalpot un palīdzēt iegūt taisnību Dieva priekšā – jā, šeit tā nespēj nenieka. Ja bauslība tiek pareizi saprasta, tā izbiedē un dzen izmisumā; turpretī ja saprasta nepareizi – tā rada liekulību. Gluži tāpat kā Evaņģēlijs, kad tas nav pareizi saprasts, dara cilvēkus pārdrošus un mežonīgus; turpretī tas dara par dievbijīgiem un krietniem ļaudīm tos, kuri pareizi izprot un patiesi tic Evaņģēlijam. Kristus taisnība ir mūsu vienīgais patvērums, kas aizstāv ne vien pret jebkādu cilvēku varu un viltu, bet arī pret elles vārtiem – ka topam taisni un svēti caur ticību Kristum, bez kādiem mūsu pašu darbiem. “Kam nav darbu (jeb – kas negrib ar darbiem iegūt pestīšanu), bet, kas tic Tam, kas bezdievīgo taisno, tam viņa ticība (tas ir, caur ticību saņemtā Kristus taisnība un nevainība) tiek pielīdzināta par taisnību.” (Rom. 4:5)

1. novembris

**Tas Kungs Cebaots ir ar mums, mūsu stiprā pils ir
Jēkaba Dievs!** (Ps. 46:12)

To es Jums, Jūsu žēlastība kūrfirst, rakstu ar nodomu, lai Jūs zinātu, ka atgriezšos Vitenbergā daudz augstākā nekā tikai kūrfirsta aizsardzībā. Es arī nedomāju lūgt Jūsu žēlastības kūrfirsta aizsardzību. Jā, es domāju, ka pats varētu aizsargāt Jūsu žēlastību labāk nekā Jūs mani. Turklāt ja es zinātu, ka Jūsu žēlastība kūrfirsts grib un var mani sargāt, tad es nemaz nenāktu. Šajā lietā nevar palīdzēt ne šķēps, ne zobens; te jādarbojas Dieva žēlastībai – bez visām cilvēku rūpēm un līdzdalības. Tādēļ – kas visstiprāk tic, tas vislabāk varētu mani šeit aizsargāt. Bet, tā kā tagad jūtu, ka Jūsu žēlastība kūrfirsts vēl ir ticībā vājš, es nekādā ziņā nevaru uzskatīt Jūs par to vīru, kurš spētu mani aizsargāt un paglābt. Ja Jūsu žēlastība ticētu, Jūs redzētu Dieva godību; bet, tā kā Jūs neticat, Jūs arī to neesat redzējis. (No vēstules kūrfirstam Frīdriham, ko Luters rakstīja, atstājis Vartburgu.)

2. novembris

**Skatieties uz iepriekšējām ciltīm un lūkojiet, kas
uz To Kungu paļāvies un būtu kaunā palicis?
Jeb kas Viņu vienmēr bijies un būtu atstāts?**
(Sīraka gudrības grāmata 2:10)

Piemēri, kuros redzam svētu vīru vājumu, mums ir svarīgāki un nes lielāku mierinājumu nekā viņu neparastā spēka un izcilo tikumu piemēri. Vai gan varu kļūt daudz labāks no tā, ka redzu, kā Dāvids nonāvējis Goliātu, lāčus un lauvas? Šādos varoņa cienīgos darbos es nespēju viņam sekot – tie pārsniedz visus manus spēkus un domas. Šādi izcili darbi slavē spēku, kas piemīt svētajiem – kā drošsirdīgiem, bezbailīgiem varoņiem. Turpretī tad, kad redzam vājumu, grēkus, bailes un kārdinājumus, kas piemeklējuši arī svētos, kad lasu par Dāvida bailēm, nopūtām un žēlabām, tas man sniedz lielu mierinājumu. Jo es redzu, ka svētie šajās bailēs nav gājuši bojā, nedz pieredzējuši pazušanu, bet smēlušies mierinājumu un iedrošinājumu Dieva apsolījumos; tādēļ es spriežu, ka arī man nav jāzaudē cerības, nedz jākrīt izmisumā.

3. novembris

Kas to lasa, lai uzmana! (Mt. 24:15)

Tas ir: kurš grib mācīties Rakstus, tam tie jāsaprot. Mēs mēdzam runāt līdzīgi: uzmani, ko tu lasi! Jeb, ja tu lasi, tad lasi uzmanīgi! Jo tu lasi nevis cilvēka, bet Visaugstā Dieva vārdu. Viņš grib, lai mācekļi uzcītīgi ievērotu visu, ko Viņš saka. Ir pareizi sacīts: valdnieku vēstules jālasa trīsreiz tādēļ, ka tajās runāts prātīgi un apdomīgi; un valdnieks nedrīkst tikt uzskatīts par ģeķi. Vēl jo vairāk tas attiecināms uz Dieva vēstulēm – Svētajiem Rakstiem. Tās mums pienāktos lasīt ne vien trīs vai četras reizes, bet pat desmit, simt un tūkstošiem reižu. Dievs runā gudrus un apdomīgus vārdus, jā, Viņš ir pati mūžīgā gudrība. Kas daudzkārt pārlasa Svētos Rakstus, tas kļūst gudrāks, labāks un izglītotāks. Kas to nedara, tas nevar neko iemācīties, bet kļūst vēl sliktāks; jo tikai veseli lopi atgremono. Mums šāda atgremonošana nozīmē – uzņemt Dieva vārdu ar īstu nopietnību, ņemt to pie sirds, izturēties pret to ar mīlestību un labprātību, uzcītīgi pārdomāt šo Vārdu un cieši pie tā turēties. Tā rīkojas šķīsti ļaudis, tas ir, patiesi kristieši, kuru sirdis šķīstītas ar ticību Dieva vārdam; pārējie – tie, kuri pret Dieva vārdu neizturas nopietni, ir un paliek nešķīsti lopi. Bet Marija pārdomāja visus šos vārdus, paturēdama tos savā sirdī (Lk. 2:19).

4. novembris

Labāk būt taisnam ar mazumu nekā bezdievim un dzīvot pilnībā. (Ps. 37:16)

Kristietis nerauš sev laicīgu mantu; viņa manta glabājas Debesīs, Dieva klēpī. Viņš saka: Mīlais Kungs, es zinu, ka Tev ir vēl vairāk; Tev ir daudz vairāk, nekā es jebkad spētu saņemt – Tevī man netrūks nekā. Ja būtu vajadzīgs, no Debesīm nolītu guldeņu lietus; Tu esi mana dārgumu krātuve, mana lāde, pagrabs un bēniņi; Tevī ir visi mani dārgumi; ja man esi Tu – tad man visa ir diezgan. Dievs, mūsu Kungs, ir vislabākais zeltkalis; no viena guldeņa Viņš var izkalt simt tūkstošus un vēl vairāk. No naudas daudzuma nekas nav atkarīgs – cilvēks ar tūkstoš guldeņiem un neticīgu sirdi nekad netiks tik tālu kā tas, kas uzticas Dievam, kaut arī viņam ir tikai viens guldenis. Viss atkarīgs no Dieva svētības.

5. novembris

Un, kad pirmie atnāca, tie cerēja dabūt vairāk.
(Mt. 20:10)

Mums ikvienam jāapzinās, ka mūsu sirdī mīt liels darbu svētais. Tas ir – mēs visi labprāt darītu brīnišķīgus darbus, ar kuriem varētu lepoties un sacīt: redzi, to es esmu paveicis; es šodien esmu atlīdzinājis Dievam ar lūgšanām un labiem darbiem, tādēļ mana sirdsapziņa nu varēs gūt vairāk miera. Tā tas ir arī man – kad esmu pildījis savu amatu un uzcītīgi darījis savu darbu, esmu daudz priecīgāks nekā tad, ja es neko nebūtu darījis. Šis prieks pats par sevi nav slikts; taču tas nav šķīsts prieks, kas saistīts ar ticību. Šāds prieks grib sasaistīt un maldināt sirdsapziņu. Bet, tā kā sirdsapziņa ir trausla lieta, to nav viegli pasargāt no uzpūtības netikuma. Tādēļ nebūsim pārdroši, bet, apliecinādami Kristu, dzīvosim dievbijībā un pieaugsim ticībā, zinādami, ka ikviens savā sirdī nesam lielu un nejauku mūku (darbu svēto), tas ir, mēs tiecamies paļauties uz saviem darbiem, taču tas ir pretrunā ticībai.

6. novembris

Tev nebūs iekārot sava tuvāka namu. Tev nebūs iekārot sava tuvāka sievu, nedz viņa kalpu, nedz viņa kalponi, nedz viņa vērsi, nedz viņa ēzeli, nedz ko citu, kas tavam tuvākam pieder.
(2. Moz. 20:17; 5. Moz. 5:21)

Šajos divos baušļos tiek aizliegts pašā mūsu dabā apslēptais nepārvaramais kārīgums, jā, pati ļauno domu sakne. Sestajā un septītajā bauslī tiek aizliegta sirds piekrišana iekārei, kā arī locekļu darītās piekrišanas zīmes – mutes vārdi un ļaunās miesas darbi; bet šeit tiek aizliegtas pašas sākotnējās dziņas – tās tiek apturētas pašā saknē un pirmsākumā. Jo, lai nāktu Debesu valstībā, mums jābūt tik šķīstiem, ka mūsos vairs nebūtu nekādu ļaunu tieksmju, nedz pašas saknes, kas tiecas uz ļaunu, bet tikai pilnīga miesas un dvēseles veselība, tā ka mēs būtu tīri no visiem netikumiem. Taču tas šajā dzīvē nenotiek, un tas arī nav mūsu varā. Jo kurš gan varētu lepoties, sacīdams, ka viņam ir šķīsta sirds? Kurš spēj apdzēst spītīgo ļaunās iekāres liesmu, kas iesakņojusies mūsu locekļos tik dziļi, ka arī Svētais Pāvils (Rom. 7) stāsta par šo savu locekļu un grēka ļaunumu? Mēs savaldām savas ausis, acis un visas maņas no iekšienes un ārienes, lai grēks nespētu mūsos valdīt; tomēr pašu ļauno iekāri neviens nevar apspiest. Tādēļ šos divus baušļus nespēj pildīt

neviens cilvēks, lai cik svēts viņš būtu. Dievbijīgie pilda visus pārējos baušļus, jo viņi apspiež ļaunos darbus un vārdus, nepiekrizdami grēkot; bet šeit, šajos divos baušļos arī viņi paliek nabaga nolādēti grēcinieki, jo neko no šo baušļu prasībām nespēj izpildīt – arī viņos ir iesakņojusies miesas ļaunā tieksme un skaudība pret citiem. Tā nu visi grēko, un visiem trūkst dievišķās godības (Rom. 3:23).

7. novembris

Tādi ir tie, kas iespiežas namos un gūsta sievas..

(2. Tim. 3:6)

Maldinātāji gari iespiežas ne tur, kur ļaudis pretojas Evaņģēlijam, bet tieši tur, kur ir kristieši un dievbijīgi cilvēki; tiem viņi zogas pakaļ – drīz vienā namā, drīz atkal citā, samaitādami visu, līdz viņu inde izplatījusies malu malās, visā tautā. Kādēļ tad viņi neiet pie bezdievjiem, atklāti sludinādami un apliecinādami savu mācību – kā mēs no Dieva žēlastības esam to darījuši? Šie trauslie mocekļi baidās par savu ādu un bēg no visa, kas varētu izrādīties bīstams. Tad nu redzi un mācies: dievbijīgiem sludinātājiem arvien tā mēdz klāties. Viņiem nākas panest ne tikai ļaunās, nepateicīgās pasaules vajāšanas, bet arī to, ka šādi maldu gari posta visu, kas ar lielām pūlēm un grūtu darbu panākts un uzcelts. Tā nekrietnais sātans kavē un nomāc mūsu mīļo Evaņģēliju no abām pusēm – no kreisās un no labās. Tomēr no labās puses ar savu labošanu un celšanu viņš nodara daudz lielāku postu nekā ar vajāšanu un slepkavošanu – no kreisās.

8. novembris

Viņš uznesa mūsu grēkus Savā miesā pie staba, lai mēs, grēkam miruši, dzīvotu taisnībai; ar Viņa brūcēm jūs esat dziedināti. (1. Pēt. 2:24)

Visi pravieši jau iepriekš garā redzējuši, ka Kristus kļūs lielākais grēcinieks no visiem, kas dzīvojuši šajā pasaulē. Tā kā Kristus ir upuris par visas pasaules grēkiem, pie krusta Viņš nav tas Cilvēks, kas grēka nepazīna un bija bez vainas. Viņš vairs nav Dieva Tēva Dēls godībā, bet grēcinieks – neilgu laiku palikdams Dieva atstāts, Viņš nes uz Saviem pleciem visu cilvēku grēkus: tos, ko darījis Sv. Pāvils, būdams Dieva zaimotājs, vajātājs un varmāka, tos grēkus, ko darījis Sv. Pēteris, noliegdams Kristu, tāpat arī Dāvida grēkus, ko tas darījis, kļūdams laulības pārkāpējs un slepkava, kura dēļ Tā Kunga vārds tika zaimots pagānu vidū. Īsi sakot: Kristus ir Cilvēks, kas Savā miesā nesis un Sev uzkrāvis visus grēkus, ko darījuši visi cilvēki visā pasaulē – visi, kas kādreiz dzīvojuši, dzīvo šajā laikā un dzīvos nākotnē. Ne tādēļ, ka Viņš pats būtu šos grēkus darījis, bet tādēļ, ka ņēmis tos no mums, kas esam grēkojuši, lai samaksātu par mūsu grēkiem ar Savām asinīm.

9. novembris

“Kas gan lai zina? Varbūt Dievam paliek mūsu žēl un Viņš ļaujas novērst Sevi no Savām bargajām dusmām, tā ka mēs nepazūdam!” Un, kad Dievs redzēja viņu darbus, redzēja, ka viņi atgriezies no sava ļaunā ceļa, tad Viņam kļuva žēl tā ļaunuma, ko Viņš bija teicies viņiem nodarīt, un Viņš viņiem to nenodarīja. (Jon. 3:9–10)

Dievs mēdz dusmoties vienīgi tad, ja nav vairs nekādas cerības uz labošanu. Tādēļ, kad esi nonācis postā un bailēs, – jautā savai sirdij, vai esi tāds Dieva ienaidnieks, ka nepavisam vairs negribi pie Viņa atgriezties. Ja tava sirds skaidri saka, ka labprāt atgrieztos un nāktu pie Dieva, ja vien Viņš gribētu tevi atkal pieņemt, un ja tavi grēki, kurus esi nodarījis pret Dievu, tev dara sirds ciešanas, ja no sirds vēlies kļūt brīvs no šiem grēkiem, tad tev nepavisam nav jāšaubās: Dievs nedusmojas. Jā, Viņš pat vēl nav sācis dusmoties, jo tu neesi zaudējis cerības uz Viņa žēlastību un žēlsirdību.

10. novembris

Dr. M. Lutera dzimšanas diena 1483. g.

Jo, kad viens saka: Es turos pie Pāvila, bet otrs: Es pie Apolla, – vai tad neesat miesīgi? Kas tad ir Apolls, un kas ir Pāvils? Tik kalpi, ar kuru palīdzību jūs kļūvāt ticīgi. (1. Kor. 3:4–5)

Es lūdzu, noklusējiet manu vārdu un sauciet sevi nevis par luteriešiem, bet kristiešiem. Kas ir Lutera? Mācība taču nav mana. Tāpat es arī neviena dēļ neesmu krustā sists. Svētais Pāvils negribēja, lai kristieši sauktu sevi par Pāvila vai Pētera sekotājiem, bet gan – par kristiešiem. Kā gan es, nabaga tārps, būtu nonācis tik tālu, ka Kristus bērniem vajadzētu saukties manā piedauzīgajā vārdā? Bet, ja tu uzskati, ka Lutera mācība ir evaņģēliska, tad nevari pavisam atmet Luteru; citādi tu līdz ar viņu atmetīsi arī viņa mācību, kuru atzīsti par Kristus mācību. Ja Timotejam būtu bijis diezgan, ka viņš atzinis Evaņģēliju, Pāvils nebūtu viņam piekodinājies, lai nekautnas arī no viņa – ne Pāvila kā cilvēka, bet Evaņģēlija dēļ, kas viņus saistīja. Ja nu Timotejs būtu sacījis: es neturos nedz pie Pāvila, nedz pie Pētera, bet pie Kristus, zinādams, ka Pāvils un Pēteris Kristu sludināja, – viņš tomēr līdz ar to būtu noliedzis pašu Kristu. Jo Mateja evaņģēlija 10. nodaļā Kristus saka: “Kas jūs uzņem, tas uzņem arī Mani; kas jūs nicina, tas nicina Mani.”

11. novembris

**Kas ir tāds kā Tas Kungs, mūsu Dievs, kas mājo
augstībā, kas noskatās no augšas uz debesīm un
uz zemi! (Ps. 113:5–6)**

Tā kā Dievs ir Visaugstākais un nav neviena, kas būtu augstāks par Viņu, Viņš neskatās augstāk, nedz arī līdzās Sev; tā kā neviens nav Dievam līdzīgs, Viņam noteikti jāraugās pašam Sevī un zemāk par Sevi. Un, jo lielākos dziļumos kāds atrodas, jo labāk Dievs viņu redz. Turpretī pasaules un cilvēku acis rīkojas neprātīgi; tās skatās tikai augšup un grib panākt godu, varu, bagātību un labu dzīvi. Un katrs skrien pie tiem, kuri šīs lietas jau iemantojuši; tiem visi ir gatavi kalpot, lai kļūtu līdzdalīgi viņu augstībā. Bet neviens negrib raudzīties lejup, dziļumos, kur ir nabadzība, negods, posts, bēdas un bailes; no tā visa ikviens cenšas novērst skatienu, aizbēgt, pametot posta piemeklētos, un neviens nedomā tiem palīdzēt, nedz būt līdzās; cilvēku vidū nav neviena radītāja, kas gribētu radīt kaut ko no nekā. Tādēļ vienīgi Dievs raugās lejup, turp, kur ir bēdas un posts, un ir tuvu tiem, kuri ir dziļumos.

12. novembris

Kā mirēji, un redzi, mēs dzīvojam. (2. Kor. 6:9)

Dievs bieži atstāj savus bērnus bezspēcīgus un nomāktus, tā ka ikvienam šķiet – nu gan viņiem ir beigas, un tomēr tieši šajos brīžos Dieva spēks ir ar viņiem. Jo tur, kur izbeidzas cilvēku spēki, atklājas Dieva spēks, ja vien ir ticība, kas to sagaida un saņem. Un atkal – Dievs Saviem ienaidniekiem ļauj paaugstināties, kļūt lieliem un vareniem. Viņš atrauj tiem Savu spēku, ļaudams, lai tie dižojas un piepūšas paši savā spēkā. Kur sākas cilvēka spēks, tur Dieva spēks beidz darboties. Un tad, kad šie burbuli ir jau pavisam lieli un visi domā, ka augstprātīgie āksti ir uzvarējuši, kad tie arī paši par sevi ir pārlicināti un jūtas jau visu paveikuši, – Dievs izdur burbuli caurumu, un viss ir galā. Nelgas nezina, ka, kļūdami stipri, viņi ir Dieva atstāti – Dievs atrauj no tiem Savu roku.

13. novembris

Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu Evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to! (Gal. 1:8)

Tev jāpaļaujas uz Dieva vārdu tik stingri un noteikti, ka arī tad, ja es pats kļūtu par ģeķi – no kā lai Dievs mani pasargā – un atsauktu vai noliegtu savu mācību, tu tomēr neatkāpies no tās, bet saki: ja Luters pats vai eņģelis no Debesīm māca citādi, tas lai ir nolādēts! Jo tev jābūt nevis Lutera, bet Kristus māceklim un bez šaubīšanās jājūt, ka tas ir Dieva vārds, kaut arī visa pasaule strīdētos tam pretī. Tev priekšā stāv miršana un vajāšanas; tur es nevarēšu būt pie tevis, nedz tu pie manis; bet ikvienam būs pašam jācīnās, lai uzvarētu velnu, nāvi un pasauli. Ja tajā dienā gribēsi lūkoties apkārt, meklēdams, kur es esmu palicis, vai es – kur paliec tu, tad būsi jau pazudis un izlaidis Dieva vārdu no savas sirds; jo tu neturies cieši pie Vārda, bet gan pie manis vai kāda cita; tad tev neviens nevarēs līdzēt..

14. novembris

Tad nu, ķēniņi, nāciet pie prāta, ņemiet to vērā, jūs, zemes soģi! Kalpojiet Tam Kungam ar bijāšanu un ar sirds trīsām skūpstiet Dēlu. (Ps. 2:10–11)

Kādēļ pravietis atstāj pūli ārpusē un runā tikai ar ķēniņiem un valdniekiem? Protams, tādēļ, ka tad, ja valdnieki kalpo un paklausa Kristum, savam Kungam, arī tauta nevar rīkoties citādi. Turpretī tad, ja ķēniņi vajā vai nicina Dieva vārdu, tauta neko nespēj līdzēt. Ja baznīcās un skolās viss notiek labi un pareizi, Kristus prātis bagātīgi apveltīt valdniekus, pateikdamies viņiem. Bet, ja baznīcas un skolas – bez kurām Dieva vārds nevar tikt pie mums uzturēts – tiek atstātas novārtā, tur vainīgs nav neviens cits, kā valdība un lielie kungi. Tiem klāsies tā, kā sacīts šajā psalmā – viņi ies bojā, pieredzēdami Dieva dusmas.

15. novembris

Manas žēlabas un nebaltās dienas Tu esi saskaitījis! Manas asaras savācis savā traukā! (Ps. 56:9)

Redzi, tas nozīmē, ka mums patiesi ir žēlīgs Dievs, kas mūs sargā un neļauj ne matam nokrist no mūsu galvas, ne asarai noritēt pār vaigiem. Jā, Viņš saskaita katru asaru, ko esam izlējuši. Kad tu raudi, Dievs tavas asaras savāc zelta biķerī. Bet kuri ir tie, kuru asaras Viņš savāc Savā dārgajā traukā? Tie ir nabaga nožēlojamie grēcinieki. Un kas ir tas, kas tās savāc? Tas ir Dievs, visu lietu Radītājs. To jums vajadzētu it bieži pārdomāt, lai mūsos mostos ticība, cerība un mīlestība – mums ir Dieva vārds, turklāt mūsu acu priekšā ir arī Dieva lielās laipnības un žēlastības piemēri, kā arī mūsu pašu pieredze. 126. psalmā lasām: “Kas ar asarām sēj, tie ar gaviļēm pļaus: viņi aiziet un raud, dārgu sēklu sējai nesdami, bet tiešām – ar prieku viņi atkal nāks un nesīs mājup savus kūlīšus.”

16. novembris

Viņa svēto nāve ir dārga Tā Kunga acīs. (Ps. 116:15)

Patiesi ticīgie, kas mīl Dieva vārdu un cieši turas pie tā, pat mirdami paliek šajā Vārdā; viņi var tikt pakārti, nomocīti, sadedzināti, noslīcināti vai mirt no mēra, drudža utt. – tas viss ir līdzī ietverams Kristus nāvē un augšāmcelšanās notikumā; Raksti par ticīgo ciešanām un nāvi skan tā: Dieva svēto nāve ir dārga un vērtīga Tā Kunga priekšā – Viņš to uzskata par brīnišķīgāko dārgumu uz zemes. Vienalga, vai velns tevi nonāvē tavā gultā vai bende pakar pie karātāvām, – šī nāve ir svēta nāve, kas ir dārga Tam Kungam; tādēļ Viņš to neatstās neatriebtu, bet sauks tiesas priekšā velnu, kas tevi nonāvējis, nodos viņu mūžīgām mokām, nocirtīs grēkam galvu, apraks nāvi ellē un atriebsies it visam, kas vedis nāvē Viņa svētos. Un, ja jau Dievam tik ļoti rūp svētie, Viņš nekādā ziņā neļaus tiem palikt nāvē, bet izvedīs tos no nāves, tā ka viņu nāve vairs nebūs nāve, bet jauna dzīve kopā ar Kristu mūžīgā skaidrībā un godībā.

17. novembris

Ja tie nama kungu saukuši par Belcebulu, tad jo vairāk viņa saimi. (Mt. 10:25)

Ja pasaule kādu sauc par ķeceri, maldinātāju, meli un nemiera cēlāju – tā ir laba zīme, kas norāda, ka šis ir taisns un godīgs cilvēks, kas līdzīgs savam Kungam Kristum; jo Kristu sauca tieši tāpat, Viņam bija jātiek tiesātam un krustā sistam ar slepkavu rokām. Ja esmu sludinātājs, man nav svarīgi, ka pasaule lamā mani par velnu, jo es zinu, ka Dievs sauc mani par Savu eņģeli. Lai pasaule turpina saukt mani par maldinātāju, cik ilgi vien grib; tai pašā laikā Dievs mani pagodina, saukdams par Savu uzticīgo kalpu; eņģeļi sauc mani par savu darbabiedru un svētie – par brāli. Ticīgie sauc mani par savu tēvu, nomāktās dvēseles – par savu pestītāju; tie, kas agrāk maldījās neziņā, mani sauc par gaismu; un Dievs tam visam saka Savu jāvārdu. Redzi, cik veiksmīgi pasaule līdz ar velnu ir man iespītējusi ar savu zaimošanu un apkaunojumiem. Redzi, cik daudz tā pie manis panākusi! Cik lielu kaitējumu tā man nodarījusi!

18. novembris

..kalpodami, it kā tas būtu jādara Tam Kungam un ne cilvēkiem. (Ef. 6:7)

Laulības kārtu varētu nosaukt par rūpju pilnu kārtu, kurā ir daudz darba un pūļu – īpaši tad, ja tu pazaudē no redzes loka Dieva iedibināto kārtību, svētību un Dieva vārdu. Tādēļ mācies, ka mūsu Dievam Kungam ir iespējams kalpot arī mūsu pašu namā un nav nepieciešams darīt ko īpašu. Jo tas nama tēvs, kas dievbijīgi pārvalda savu namu, audzina savus bērnus un saimi bijībā pret Dievu un Dieva atziņā, būt tikumīgiem un godājamiem savā dzīvē, ir svētā un svētīgā kārtā. Tāpat arī sievai, kura rūpējas par bērniem, dod tiem ēst un dzert, slauka, mazgā utt., nav jāmeklē kāda cita svēta, Dievam tīkama kārtā. Tāpat ir arī ar nama kalpu vai kalponi – ja tie dara visu, ko viņu kungī liek, tie kalpo Dievam. Un, kamēr vien viņi tic Kristum, Dievam viņu darbi patīk daudz labāk pat tad, ja viņi tikai tīra istabas un spodrina kurpes – nekā visu mūku lūgšanas, gavēšana, mises un viss, ko tie slavē kā augstāko kalpošanu Dievam.

19. novembris

Kam esat tik bailīgi, jūs mazticīgie? (Mt. 8:26)

Kad Pēteris, kas Kristus spēkā gāja pa jūru, pamanija stipro vēju, viņš kļuva ticībā vājš, pazaudējis Kristus vārdu, ko Viņš tam bija teicis, aicinādams viņu pie Sevis – Vārdu, kura spēkā Pēteris bija ielēcis jūrā; nu viņš vairs nepalika šajā Vārdā. Jo vājš, kuru māceklis sajuta, bija tik spēcīgs, ka cilvēka ausis vairs nedzirdēja Kristus saucienu: “Nāc pie Manis!” Un Pēteris vairs nedomāja par Vārdu, bet tikai par vēju, kas plosījās viņa acu priekšā. Tā mūsu acis arvien traucē sadzirdēt Dieva vārdu – redzamās lietas nostājas priekšplānā, aizēnodamas mums Vārdu un neredzamās lietas. Kamēr Pēteris dzirdēja vārdus: “Nāc pie Manis!” un neredzēja, kā jūra viņu nes, viņš gāja, un nekas slikts viņam nenotika. Bet, kad māceklis sāka raudzīties uz vēja saceltajiem viļņiem, viņš vairs nedzirdēja Kristus aicinājuma Vārdu un sāka grimt. Tā arī notiek – kad Kristus iekāpj laivā, jūra nevar ilgi palikt mierīga; drīz vien sākas vētra un negaiss. Jo, ja gribi būt kristietis, tev jāsapaida šādi negaisi un nemieri, kā Sv. Pāvils saka: kas grib dzīvot dievbijīgu dzīvi Kristū, tam jāpanes vajāšanas. Un, jo spēcīgāk atskan Dieva vārds, jo niknāk velns ar saviem sekotājiem stājas tam pretī.

20. novembris

Dieva ģeķība ir gudrāka nekā cilvēki. (1. Kor. 1:25)

Kad Dievs kaut ko pavēl, saka vai dara – tev jātur mute ciet un jākrīt ceļos, un tad, neko vairāk nerunājot un nejautājot, jādara, ko Dievs pavēlējis, un jāņem par labu viss, ko Viņš dara. Jo Dievs negrib, lai mēs Viņu pamācām – mēs, kas pēc savas dabas esam dusmības bērni, grēcinieki un meļi. Tādēļ Viņa padoms, vārdi un darbi ir daudz par augstu, lai mēs tos spētu saprast. Bet mēs esam tik akli un pārdroši nejēgas, ka iedomājamies, it kā varētu ne vien saprast, bet arī izdarīt vēl labāk. Ja nu pēc dabas esam tik nekrietni, mums būtu jāliek sava gudrība pie malas un par Dieva lietām un pavēlēm jādomā tā: ja tas man šķiet ģeķīgi, tad tikai tāpēc, ka es patiesi esmu liels muļķis, kas nespēj aptvert un saprast Dieva gudrību; mans aklums un muļķība ir tas, kas man traucē.

21. novembris

Augstie priesteri saistīja Jēzu, aizveda un nodeva Viņa zemes pārvaldniekam Pilātam. (Mt. 27:2)

Pilāts vienmēr bija ļāvis Jēzum sludināt un darīt brīnumus, neceldams nekādus iebildumus. Bet augstie priesteri, šis neprātīgais pūlis, rīkojās tā, ka Pilātam jāuzstājas tiesneša lomā, un Kristus tiek pie viņa atvests kā ļaundaris. Tā notiek vēl šodien. Kunga Kristus niknākie ienaidnieki ir neprātīgie garīdznieki; kad viņi atzinuši par ķecerību to, kas tiem nav pa prātam, tie lūko sarīdīt pret Evaņģēliju šīs pasaules varenos. Nu valdniekiem jāklūst par šo ķeceru bendēm un, uzklausot sūdzības un apsūdzības, jāaptraipa rokas ar nevainīgām asinīm. Tev tas jāpacieš, tu, dievbijīgais kristietī! Ar tavu Kungu Kristu viņi rīkojušies tāpat – pateicies Dievam, ka esi cienīgs Viņa vārda dēļ, nest tādu krustu. Kristīgās ticības liekuļotāji mūs līdz ar pašu Kristu uzskata par nemiera cēlājiem un izskaidro mūsu mācību tā, it kā no tās celtos visas nelaiemes. To mums nākas pieredzēt, un pie tā jāpierod. Kad jūdi sita krustā Kristu, kad viņi nomētāja ar akmeņiem Stefanu, tiem abiem – Kungam un Viņa kalpam – bija jānes nemiera cēlāja un Dieva zaimotāja vārds. Rakstos šādu piemēru ir bezgala daudz.

22. novembris

**Kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā vārdā, tur
Es esmu viņu vidū. (Mt. 18:20)**

Cilvēks daudz vairāk un smagāk grēko tad, kad viņš ir viens, nekā tad, kad ir kopā ar citiem ļaudīm. Arī es pats to esmu pieredzējis – tieši vienatnē esmu visbiežāk kritis grēkā. Būdams vienatnē, katrs var labāk nodoties pārdomām. Ja mums noticis kas nepatīkams, mēs, vienatnē pārdomādami, vairāk ņemam to pie sirds un redzam daudz lielāku un ļaunāku, nekā tas īstenībā ir. Mēs domājam, ka neviens nav nelaimīgāks par mums, un sapņojam, ka beigu beigās ar mums notiks pats ļaunākais. Īsi sakot: kad esam vieni, mūs pārņem savādas domas, kas liek iztēloties mūsu stāvokli ļaunāku, nekā tas ir, turpretī par citiem domāt, ka viņi ir daudz laimīgāki par mums; tādēļ mums kļūst bezgala sāpīgi, domājot, cik labi citiem klājas, kamēr mēs ciešam bēdas un trūkumu.

23. novembris

**Es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebau-
dīs manu mielastu. (Lk. 14:24)**

Šie ir īsi un vienkārši, bet ļoti nopietni vārdi – itin kā mūsu Kungs sacītu: mans mielasts arī ir kas nozīmīgs, jā, tas ir labāks un nozīmīgāks par jūsu vēršiem, tīrumiem, namiem un sievām; lai gan ir tā, ka šie ļaudis noniecina Kristus mielastu, par daudz vērtīgākiem uzskatīdami savus vēršus, tīrumus un namus. Reiz pienāks stunda, kad tīrumi, vērši un nami būs jāatstāj, un tad cilvēki vēlēšies, kaut arī viņi varētu baudīt manu mielastu. Taču viņus gaida šāda atbilde: mīļais, es pašlaik neesmu mājās – šobrīd nevaru sagaidīt viesus. Ejiet pie saviem vēršiem, tīrumiem, atgriezieties savos namos; lai tie sniedz jums īpašu mielastu – jo manu mielastu jūs savā nekaunīgajā pārgalvībā esat noniecinājuši. Es gan esmu gatavojis jums mielastu, veltīdams tam arī lielus izdevumus, taču jūs to noniecināt; ja nu jūs esat pagatavojuši sev labāku ēdienu, tad ēdiet un priecājieties, tikai manu mielastu gan jūs nevarēsīt baudīt. Tādēļ mums nedrīkst apnikt pieminēt Kristu. Kad labi draugi sanāk kopā, tie var sēdēt un runāt visu nakti, pavisam aizmirdami par miegu. Kādēļ tad lai mēs pagurtu sludināt un mācīt par to, cik dārgi mūsu mīļais Kungs Kristus mūs atpircis?

24. novembris

**Cik augstu ir debesis pār zemi, tik liela ir Viņa
žēlastība pret tiem, kas Viņu bīstas. (Ps. 103:11)**

Tāda nu ir mūsu negantā daba: kad Kristus nāk ar Savu žēlastību un mierinājumu, tā izbīstas un bēg no šīs žēlastības, kurai mums vajadzētu būt gataviem basām kājām skriet pakaļ līdz pasaules galam. Cilvēka daba cīnās un plosās, meklējuma un cenšamās darīt pati savus darbus, gribējuma vispirms kļūt šķīsta un cienīga, pati saviem spēkiem nopelnīt Dieva žēlastību un Kristu, lai atrastu mieru un izvairītos no grēka – tā bēg no Kristus un grib vispirms atrast pati sevī ko vērtīgu, ko tādu, kura dēļ Kristum būtu jānāk pie cilvēka. Bet visi šie centieni ved tikai dziļāk bailēs un izmisumā – līdz pat brīdim, kad Kristus ar Savu vārdu mūs izrauj no visa tā. Tādēļ tu nedrīksti darīt negodu Kristum, atvairīdams Viņu vai sagrozīdams to mierinājumu, kuru Viņš tev nes, un pārvērdams to pats sev par biedu. Tev pašāvīgi jāsteidzas pie Viņa, tad arī drīz izdzirdēsi prieka pilno, mierinošo vārdu: nebīsties! Tā Kristus saka Savai un visu pārējo noskumušajām sirdīm, pasludinādams visu grēku piedošanu.

25. novembris

Kas ēd un dzer, tas ēd un dzer sev pašam par sodu, ja viņš neizšķir Tā Kunga miesu. (1. Kor. 11:29)

Ir nepieciešama ticība, kas ar prieku paļaujas uz šo Dieva zīmi un apsolījumu. Kas gan Kristus būtu par Dievu un Pestītāju, ja Viņš negribētu vai nevarētu atpestīt mūs no nāves, grēka un elles? Bet tam, ko apsola un paveic patiesais Dievs, ir jābūt kam liels un varens. Bet velns nāk un mēģina iedvest tev citādas domas: ja nu es esmu sakramentus saņēmis necienīgi, ar savu necienīgumu pats atņemdams sev Dieva žēlastību? Šādā brīdī pārmet krustu un neļauj, lai tavs cienīgums vai necienīgums tevi apgrēcina. Pielūko tikai, lai tu tici tam, ka tev dotas drošas zīmes un patiesi Dieva vārdi – tad būsi un paliksi žēlastības cienīgs. Jo ticība tevi dara cienīgu, turpretī šaubas – necienīgu. Kā tu domā pats sevī modināt ticību? Kā mudināsi sevi būt pateicīgam? Ja gribēsi gaidīt, līdz ticība un pateicība pati pie tevis atnāks vai arī – līdz velns tai dos vietu –, tev nekas neizdosies. Ar Sakramenta palīdzību tev jāiesilst un jāturas pie Dieva apsolījuma – tā ir uguns, kas spēj iedegt sirdi; tieši šeit tev jāpārdomā savs posts un vajadzības, jādzird par tava Pestītāja žēlastības darbu un jātic tam, ko dzirdi, – tad tava sirds kļūs citāda un tajā ienāks citas domas.

26. novembris

Veseliem ārsta nevajag, bet slimiem. (Lk. 5:31)

Slimajiem ārsts ir vajadzīgs un gaidīts; turpretī veselie viņu pat nepamana. To labi redzam notikumā ar kanaāniešu sievu. Viņa jūt savu un savas meitas postu un vajadzību, tādēļ steidzas Kristum pakaļ un uzticas Viņam, negribēdama pieļaut, ka tiktu padzīta vai iebiedēta. Tā Mozum ir jāiet pa priekšu un jāmāca cilvēkiem sajust grēku, lai žēlastība viņiem būtu salda un gaidīta. Tādēļ arī ir veltīgi rādīt laipno un miļo Kristus tēlu cilvēkiem, kuri nav atzinuši patiesību par sevi, kļūdami pazemīgi un sākdami tiekties pēc Kristus, – kā Marijas slavas dziesmā sacīts: “Izsalkušo Viņš pildījis ar labumiem, un bagātos Viņš atstājis tukšus.” (Lk. 1:46–55) Tas viss teikts mums par mierinājumu – tas rakstīts tieši nožēlojamiem, nabadzīgiem, trūcīgiem, grēcīgiem un nicinātiem cilvēkiem, lai viņi visās savās grūtībās varētu zināt, kur meklēt patvērumu, mierinājumu un palīdzību. Taču, ak vai, cik sāpīgi tas ir cilvēka dabai un prātam – tam ir ļoti grūti izgērbties gluži kailam un atstāt neievērotas visas sajūtas, turēties tikai pie Vārda pat tad, ja sajūtas mudina rīkoties gluži pretēji! Lai Dievs mums palīdz saglabāt tādu drosmi un ticību arī posta un nāves brīdī!

27. novembris

Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam! (Ps. 90:12)

Tā kā visa mūsu dzīve nav nekas cits, kā pastāvīgs gājums pretī nāvei, mums visu mūžu jāmacās prasme pareizi dzīvot un pareizi mirt. Reti gadās, ka tas, kas dzīvojis nekrietnu dzīvi, ņem labu galu. Bet labi dzīvot, tas nozīmē – nevis dienu no dienas būt trakam un ieskurbušam – kā pasaule mēdz uzdzīvot –, bet dzīvot ticībā Dieva Dēlam, – kā sacīts Vēstulē galatiešiem: “Nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus.” (Gal. 2:20) Jo tagad, dzīvodams miesā, es dzīvoju ticībā Dieva Dēlam, kas mani ir mīlējis un pats nodevies manā labā. Un labi mirt, tas nozīmē – mirt labprāt; bet labprātību nāves stundā atnes ticība. Labi mirt – tas pieder ticības augļiem. Kas tic, ka Kristū ir iemantojis žēlīgu Dievu, tas mirst labprāt; jo viņš zina, kurp dodas. Tāds cilvēks arī pareizi izturas pret savu tuvāko un dara viņam tā, kā būtu vēlēties, lai cilvēki izturas pret viņu pašu. Tāds cilvēks arī nevar rīkoties nekrietni.

28. novembris

Kas Manus vārdus turēs, tas nāves neredzēs nemūžam! (Jņ. 8:51)

Cik lielas un varenas lietas notiek ar kristietī, kurš tic! Arī nāvei, grēkam un velnam ir jāatkāpjas viņa priekšā. Kristietis jau šeit, šajā laikā sāk dzīvot mūžīgu dzīvi. To paveic Kristus, Dieva Dēls, kura Vārdam kristietis tic. Tādēļ senajā dziesmā:

“Es dzīvoju un nezinu, cik ilgi,
Es miršu, nezinu tik, kad un kā;
Es aizeju un nezinu, kurp dodos.
Es brīnos, kādēļ sirds man priecīga,”

kristietis varētu ielikt citu domu, pārveidodams pēdējās rindas un ar prieka pilnu muti un sirdi apliecinādams:

“Lai slavēts Dievs! – nu zinu, kurp es dodos.
Es brīnos, kādēļ skumīgs vēl man prāts.”

Būtu labi, ja pārdroši ļaudis, kuri negrib atgriezties, arvien paturētu prātā šo pantu tā, kā tas skanējis kopš senatnes, lai, atcerēdamies neizbēgamo nāves stundu, tie reiz kļūtu gudri, tas ir, nopietni pārdomātu to, ka arī viņi ir mirstīgi un ne mirkli nevar būt droši par savu dzīvību. Tas viņus mudinātu būt Dievu, nožēlot grēkus un laboties. Kā Mozus savā psalmā ar lielu nopietnību pamāca visus Ādama bērnus lūgt Dievu un sacīt: “Kungs, māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam!” (Ps. 90:12)

29. novembris

Meitene nav mirusi, bet guļ. (Mt. 9:24)

Mācies saprast, ar ko miesīgās acis atšķiras no kristieša acīm. Kristieša acis ir tādas, ka, redzēdams nāvi, grēku un elli, viņš droši var sacīt: es neredzu nāvi un nejūtu grēku; es neesmu nolādēts, bet Kristū redzu vienīgi svētumu, dzīvību un pestīšanu. Tāpat arī – nabags būdams, es nejūtu savu nabadzību. Man šķiet, ka man visa ir diezgan. Jo man ir Kristus, kas ik mirkli var dot visu, kas man vajadzīgs, pat tad, ja man pašam nepieder itin nekas. Tāpat – ja redzi kristieti mirstam, tavas miesīgās acis redz mirušu cilvēku; bet aizver šīs acis un atver garīgās acis, kuras raugās uz Dieva vārdu – tad redzēsi, ka šis cilvēks nav miris, bet Dieva priekšā ir dzīvs. Jo caur Vārdu svētīto ticīgo nāve Dievam ir dārga un vērtīga, lai arī visu pārējo pasauli nāve biedē vairāk nekā visas citas briesmas.

30. novembris

Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla. (Jņ. atkl. 3:21)

Evaņģēlijam vajadzētu radīt mūsos tādu pārsteigumu, ka mēs kļūtu priecīgi un lepni, un lepotos, sacīdami: es esmu kristietis – esmu kristīts, tādēļ nešaubos, ka caur Kungu Jēzu Kristu būšu un palikšu kungs pār grēku un nāvi, tā ka Debesis un visa radība man kalpos un darīs tikai labu. Ja arī man būtu turku ķeizara kronis, tas tomēr nav gluži nekas salīdzinājumā ar man piešķirto Kristus mantojumu un iespēju dzīvot kopā ar Viņu mūžībā. Bet kur gan tu atradīsi cilvēkus, kuri tam no sirds tic? Mēs gan visi zinām un atkārtojam šādus vārdus, tomēr itin viegli varam pārliccināties, ka īsti tam neticam. Citādi mēs šo lietu dēļ kļūtu ne vien priecīgi, bet arī lepni. Jo kristietis ir lepns un atpestīts cilvēks, kam nav jābīstas ne velna, nedz kādas nelaimes; jo viņš zina, ka caur Kristu ir kļuvis visu šo lietu kungs.

1. decembris

Nakts drīz būs pagājusi, diena ir tuvu. (Rom. 13:12)

Šo dienu rada mūsu vismīlīgākā saule – Jēzus Kristus; tādēļ pravietis Maleahijs Viņu sauc par taisnības sauli un 3. nodaļā saka: “Jums, kas Manu vārdu bīstaties, uzlēks taisnības saule, un jūsos ieplūdīs dziedinājums no šīs saules spārnu gaismas.” (Mal. 3:20) Kristus pats ir saule, no Viņa nāk un visā pasaulē atspīd gaisma un diena, tas ir, Evaņģēlijs. 19. psalma 2. panta vārdi brīnišķīgi apraksta sauli un dienu – Kristu un Evaņģēliju: “Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu.” – Gluži kā mīļās debesis nes mums sauli un dienu, tā apustuļi ar savu sludināšanu nes un sniedz mums patieso Kristus sauli. Tas viss sacīts par šo visgaišākās dienas sākumu – par Evaņģēliju, kuru Raksti slavē tik mīļiem un skaistiem vārdiem. Jo tā ir diena, kura dara mūs dzīvus, priecīgus, darbīgus un nes sev līdzīgu visu labo.

2. decembris

Celsimies un noiesim uz Bēteli, un es tur uzcelšu altāri tam Dievam, kas mani paklausīja manās posta dienās un kas bija ar mani ceļā, ko esmu nostaigājis. (1. Moz. 35:3)

Upurēšana patiesībā nav nekas cits, kā Dieva slavēšana un pateikšanās Viņam par to, ka Viņš ir mūsu Dievs, kas saskaņā ar apsoliĵumu grib mūs uz klausīt un būt mums līdzās visās bēdās un izglābt mūs no nāves. Jo Viņš ir mūsu Dievs; mēs pateicamies Viņam, ka Viņš mūs līdz šim ir uzturējis un pasargājis, turklāt uzturēs arī turpmāk, kaut arī dažkārt tiekam pārbaudīti un mums šķiet, ka pārbaudījumu smagums jau sniedzas pāri mūsu spēkiem. Tieši tādēļ tiek celtas baznīcas. Taču, ja tajās netiek nesti īsti upuri Dievam, tās būtu saucamas par govju un cūku kūtīm, nevis par altāriem un baznīcām. Jo baznīca vajadzīga tādēļ, lai ļaudis tur sanāktu kopā un viņiem tiktu mācīts par Dievu, ka Viņš ir mūsu Dievs, kas mūs pārbauda mūsu pašu labā. Tas ir sprediķis par ticību, par mūsu pacietību, par Dieva žēlastību, par to, kā Dievs vada un valda savus ļaudis. Kur šāda mācība netiek sludināta un uz klausīta, tur nav ne baznīcas, ne altāra.

3. decembris

Tad nu ziniet, ka Tas Kungs mani brīnišķi vadījis.
(Ps. 4:4)

Tas ir, itin kā būtu sacīts: kam gan jūs svārstāties šurpu un turpu, kādēļ meklējat paši savu padomu un palīdzību drīz šeit, drīz tur, kādēļ meklējat drīz šo, drīz citu mierinājumu? Tas viss taču ir tīrie nieki, meli, kas nespēj līdzēt, – ar tiem jūs tikai pieviļat paši sevi. Atzīstiet un ziniet, klausieties un ticiet: kurš grib būt Dieva svētais, kurš vēlas saņemt Viņa žēlastību un patikt Viņam, tam jāļauj, lai Dievs viņā brīnišķi darbojas. Bet, ja jūsu vai kādas citas radības padoms un palīdzība spētu jūs glābt, – tas nebūtu nekas brīnumains; kas nesniedzas pāri jūsu saprašanai, tas nav brīnums. Savukārt tad, kad jūs zaudējat cerības, kuras bijāt likuši uz sevi vai citiem, kad atstājat savu lietu vienīgi Dieva ziņā, – tad notiek tā, kā rakstīts psalmā: “Viņš tavai taisnībai liks starot kā gaismai un tavām tiesībām kā saulainai dienai.” (Ps. 37:6) Taču tas viss notiks savā laikā un savā veidā, par ko ne jums, ne kādam citam nekas nav zināms.

4. decembris

**Redzama kļuvusi ir Dieva mīlestība mūsu starpā,
Dievam savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē,
lai mēs dzīvotu caur Viņu. (1. Jņ. 4:9)**

Šeit redzam visaugstāko Devēju, vislielāko mīlestību un cēlāko dāvanu, kas mums tiek dota no tīras mīlestības, nevis mūsu nopelnu dēļ; šī dāvana mums dota tā, ka tai ir jābūt un jāpaliek dāvanai, kas nevar tikt aizdota, iedota lietošanā uz kādu laiku, nedz atlīdzināta. To saņemot, nav jādara nekas vairāk, kā tikai jāpasniedz roka un ar labu prātu tā jāpieņem. Ja nav ne siržu, ne roku, kas šādu dāvanu var saņemt – mums jāsūdz Dievam savi grēki. Jo, ja mēs visu labi pārdomātu un nebūtu tik vēsi, tad mūsu sirdis tā iedegtos priekā, ka mēs ne vien labprāt kalpotu Dievam, bet Viņa dēļ ar prieku panestu jebkādas ciešanas, jo Viņš mums ir devis tik nenovērtējamu dārgumu. Bet mūsu neticības dēļ, mēs, velna sakūdīti, meklējam prieku pasaulē, lai gan tas ir gluži veltīgi.

5. decembris

Viss tas notika, lai piepildītos pravieša sludinātais vārds: sakiet Ciānas meitai – redzi, tavs **Ķēniņš nāk pie tevis lēnprātīgs, jādams uz ēzeļa un nastu nesējas ēzeļa mātes kumeļa. (Mt. 21:4–5)**

Evaņģēlists citē pravieša vārdus tādēļ, lai mēs redzētu, ka Kristus nav nācis mūsu nopelnu, bet dievišķās patiesības dēļ, jo Viņš ir ticis apsollīts jau ilgāku laiku iepriekš, pirms bijām dzimuši mēs, pie kuriem Viņš nācis. Kā Dievs no tīras žēlastības ir apsollījis Evaņģēliju, tā Viņš šo apsollījumu arī piepildījis apliecinādams savu patiesīgumu, proti, ka Viņš pilda savus solījumus un ka mēs tiekam rosināti paļauties uz Viņa apsollījumu; jo Viņš to noteikti piepildīs. Un šī ir viena no Rakstu vietām, kurās apsollīts Evaņģēlijs; kā Sv. Pāvils Vēstulē romiešiem norāda, ka Dievs jau iepriekš ir apsollījis Evaņģēliju par Savu Dēlu Jēzu Kristu caur Saviem praviešiem Svētajos Rakstos (Rom. 1:1–3). Un pravietis saka nevis: sakiet par Ciānas meitu – itin kā kādam citam vajadzētu ticēt, ka viņai ir Kristus – bet: sakiet viņai pašai. Ciānas meitai pašai tam jātic un nav jāšaubās, ka notiks tā, kā šie vārdi vēstī. Vienīgi šāda ticība ir saucama par kristīgu ticību – ja tu nešaubīgi tici, ka Kristus ir Pestītājs ne tikai Sv. Pēterim un svētajiem, bet arī tev pašam; jā, tev vēl vairāk nekā visiem citiem.

6. decembris

Sakait Ciānas meitai: redzi, tavs Ķēniņš nāk pie tevis lēnprātīgs.. (Mt. 21:5)

Nebīsties! Viņš nenāk tā, kā nāca pie Ādama, Kaina, babiloniešiem, Sodomas un Gomoras iedzīvotājiem, nedz arī tā, kā nāca pie Israēla tautas Sinaja kalnā. Viņš nenāk savā bardzībā, negrib tevi tiesāt, nedz atprasīt parādu. Visas dusmas ir rimušas, palikusi vienīgi laipnība un lēnprātība. Šoreiz Viņš izturas pret tevi tā, lai tava sirds sajustu prieku, mīlestību un pilnīgu paļāvību – lai turpmāk vari turēties pie sava Dieva un meklēt pie Viņa patvērumu daudz vairāk, nekā agrāk esi no Viņa baidījies un bēdzis. Kristus ir ne vien atpestījis mūs no grēka, nāves un elles varas, kļūdam par mūsu ķēniņu, bet Viņš ir arī darījis pats Sevi par mūsu īpašumu, lai viss, kas Viņam pieder, piederētu arī mums – kā Sv. Pāvils saka: “Viņš jau Savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar To mums nedāvinās visas lietas?” (Rom. 8:32) Tā nu Ciānas meita saņem no Kristus divus dārgumus: pirmais ir – ticība un Svētais Gars sirdī. Šī dāvana dara mūs šķīstus un brīvus no grēka. Otrs ir – pats Kristus. Tādēļ Ciānas meita var lepoties ar Kristu kā ar savu mantojumu, itin kā viņai piederētu viss, kas pieder Kristum. Sv. Pāvils par to saka: “Ja nu esam bērni, tad arī mantinieki – Dieva mantinieki un Kristus līdzmantinieki.” (Rom. 8:17)

7. decembris

Priecājieties iekš Tā Kunga vienmēr; es vēlreiz teikšu, priecājieties! (Fil. 4:4)

Šis prieks ir ticības auglis un sekas. Tava sirds nevar rast prieku Dievā, pirms nav sākusī ticēt. Kur nav ticības, tur atrodamas vienīgi bailes, bēgšana, kauns un bēdas, tiklīdz tiek pieminēts un atgādināts Dieva vārds. Jā, neticīgā sirdī mīt tikai pretestība un naids pret Dievu. Tas tādēļ, ka sirds sajūt savu vainu un nespēj paļauties uz Dieva žēlastību un labvēlību, zinādama, ka Viņš ienīst grēku un Savā bardzībā piespriež tam briesmīgu sodu. Tā nu šī vēstule rakstīta nevis grēciniekiem, bet svētajiem. Grēciniekiem vispirms ir jādzird, kā kļūt brīviem no grēka un iemantot Dieva žēlastību; tad arī prieks rodas pats no sevis – tiklīdz cilvēks ir atraisījies no sirdsapziņas mokām. Redzi, tāds ir prieks, par kuru šeit runā Sv. Pāvils. Tur nav vairs ne grēka, ne baiļu nāves un elles priekšā, bet vienīgi priecīga, visaptveroša paļāvība uz Dievu un Viņa žēlastību. Un vēlreiz es jums saku: priecājieties! Šis apustuļa vārdu atkārtojums pastiprina tajos izteikto pamudinājumu. Un tas mums patiesi ir vajadzīgs – ja arī dažkārt krītam grēkā, mūsu prieks Dievā lai ir stiprāks par grēka radītajām bēdām!

8. decembris

Un tad redzēs Cilvēka Dēlu nākam padebesī lielā spēkā un godībā. (Lk. 21:27)

Šo spēku vari saistīt ar eņģeļu pulkiem, ar svētajiem un visu radību, kas līdz ar Kristu nāks uz Pastaro tiesu – un šī man šķiet īstā un pareizā izpratne –, vai arī ar spēku un stiprumu, kāds atklāsies šajā Kristus atnākšanā, šī atnākšana būs daudz varenāka par pirmo reizi, kad Kristus nāca necilā un pazemīgā veidā. Kristus arī saka ne tikai – ka Viņš nāks, bet arī – ka viņi redzēs šo atnākšanu. Kad Kristus nāca miesīgā veidā, neviens Viņu neredzēja. Viņš arī tagad ik dienu nāk caur Evaņģēliju, garīgā veidā ienākdams ticīgās sirdīs; arī to neviens neredz. Bet atnākšana, par kuru tiek runāts šajā vietā, būs visiem redzama. To redzēs ikviens, turklāt ikviens Viņā pazīs to pašu Cilvēku – Kristu, kas dzimis no Marijas un dzīvojis uz zemes. Kad Kristus saka: ļaudis redzēs Cilvēka Dēlu, tad tas skaidri norāda, ka šī nākšana būs miesīgi redzama – Viņš nāks savā miesīgajā veidolā, taču būs apveltīts ar lielu spēku un varu, un Viņam līdzī nāks eņģeļu pulki; Kristus nāks godībā, sēdēdams uz gaiša mākoņa, un visi svētie nāks līdz ar Viņu. Par šo dienu Svētie Raksti runā daudz, tie norāda tieši uz šo gaidāmo Kristus atnākšanu.

9. decembris

Tad Ķēniņš sacīs tiem, kas pa labo roku: nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet Valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis un jūs esat Mani paēdinājuši; Es biju izslāpis un jūs esat Mani dzirdinājuši; Es biju svešinieks un jūs esat Mani uzņēmuši.
(Mt. 25:34–35)

Raugies, lai arī tu būtu to vidū, kuri Kristus dēļ izturas pret citiem laipni un žēlsirdīgi vai panes ciešanas, tad varēsi ar prieku sagaidīt Pastaro dienu, un tev nebūs jābīstas no Dieva tiesas. Jo Viņš tevi jau ir no tās atbrīvojis un piepulcinājis tiem, kuriem jāstāv pie Viņa labās rokas. Jo mēs, kas esam kristieši, ceram un no sirds ilgojamies, kaut drīzāk nāktu tiesas diena – kā mēs arī lūdzam: lai nāk Tava Valstība, Tavs prāts lai notiek.. atpestī mūs no ļauna! Mēs ilgojamies dzirdēt šos jaukos vārdus: nāciet, jūs, svētītie, Mana Tēva valstībā! Mēs gaidām šo spriedumu; jo esam kristieši un tieši šīs cerības dēļ tiekam tik ļoti apspiesti un vajāti, ciezdami gan no velna, gan arī no mūsu pašu miesas, kas negrib mums ļaut ticēt un priecāties; tāpat mums uzbrūk arī pasaules tirānija un naidis – mums it visur jādzird par varmācību, ar kādu velns un pasaule pretojas Evaņģēlijam, radīdami uz zemes tik daudz posta, ka mums jāpagurst no šīs dzīves un jāsauc: nāc, mīlais Kungs, nāc un atpestī mūs!

10. decembris

Par Viņu liecina visi pravieši.. (Ap. d. 10:43)

Tādēļ katram, kas grib gūt patiesu labumu no Svēto Rakstu lasīšanas, arvien jāmeklē tajos Kristus; tad viņš atradīs arī mūžīgo dzīvību. Turpretī ja, lasīdams Mozus un praviešu grāmatas, nemācos atzīt, ka Kristus manas un visu cilvēku pestīšanas dēļ no Debesīm nācis, cilvēks tapis, cietis, miris, aprakts, augšāmcēlies un uzkāpis Debesīs, lai caur Viņu es tiktu samierināts ar Dievu, saņemtu visu grēku piedošanu, žēlastību, taisnību un mūžīgo dzīvību, – tad Rakstu lasīšana neko nedod manai pestīšanai. Šādi lasīdams un studēdams Rakstus, es gan varu kļūt par mācītu vīru un sludināt šīs lietas citiem, taču man ar to nekas nav līdzēts. Ja neatrodu un neiepazīstu Kristu, tad nevaru atrast ne pestīšanu, ne mūžīgo dzīvību, jā, tās vietā atrodu tikai rūgtu nāvi; tā mūsu mīļais Dievs ir lēmis: nav cita vārda, kurā cilvēkam tiktu dāvāta pestīšana, kā vien – Jēzus vārds (Ap. d. 4:12).

11. decembris

Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī. (1. Moz. 3:15)

Šie ir vārdi, kuros skaidri izteikts spriedums sātanam; tajos visiem dievbijīgiem cilvēkiem tiek sniegts drošs mierinājums. Velnam pretī stājas Dieva Dēls, un šīs aizsardzības dēļ Baznīca ir drošībā. Tomēr sātans vēl nemitas trakot savā negantajā naidā pret šo sievas dzimumu. Kad Kristus guļ šūpulī, velns ar Hēroda starpniecību jau tiko pēc Viņa dzīvības, tā ka Viņam nākas dzīvot Ēģiptē, pagānu vidū. Vēlāk šis ienaidnieks izmēģina visu, kas vien ir viņa spēkos, līdz beidzot Ģetzemanes dārzā nodod Viņu jūdiem, liek Viņu satvert un sist krustā. Tik briesmīgā naidā velns ir iededzies pret Dieva Dēlu. Bet nu viņš redz, ka Kristus sēž pie Dieva labās rokas un ir izvairījies no visām ienaidnieka bultām, tādēļ ar visu savu neremdināmo niknumu vēršas pret Baznīcu. Nabaga Baznīcai nebūs miera, jo tā negrib paklausīt sava Kunga Jēzus Kristus ienaidniekiem. Un kā tad citādi Baznīca varētu rīkoties? Papēdī kodējs – velns – negrib palikt mierā, nedz ļaut baudīt mieru mūsu Kungam, kas saminis viņa galvu. Savukārt mūsu Kungs negrib paciest šos kodienus papēdī. Esi gudrs un nejaucies šajā strīdā, citādi saņemsi savu šķirēja algu – Kristus tevi nolādēs un

velns saplosīs. Tādēļ ļauj, lai viss notiek tā, kā notiek, nejaucies lietās, kas nav tavā ziņā – tu nevarēsi samierināt Kristu ar Beliālu. Viņu savstarpējais naidis ir pārāk liels. Vienam galu galā jāiet bojā, bet otram jāpaliek – citādi nevar notikt. Pati lielākā muļķība pasaulē ir – vēlēties savienot Kristu ar Beliālu, dievbijīgo un bezdievi.

12. decembris

Bauslība ir dota caur Mozu, bet žēlastība un patiesība nākusi pasaulē caur Jēzu Kristu. (Jņ. 1:17)

Kad bauslība saka tavai izbiedētajai sirdsapziņai: tas un tas tev ir pavēlēts, taču tu to neesi darījis; par to tev nāksies atbildēt – šajā cīņas laikā un nāves bailēs ir īstais laiks un nepieciešamība rast ticības drosmi, kas ar visu savu spēku izlaužas cauri visām bailēm, stājas pretī bauslībai un droši saka: mīļā bauslība, vai tu vien esi Dieva vārds? Vai tad arī Evaņģēlijs nav Dieva vārds? Vai tad apsolījumam pienācis gals? Vai Dieva žēlastība ir izsīkusi? Tādēļ – kad bauslība mani apsūdz, apliecinot, ka esmu grēcinieks, kas ierakstīts Dieva parādnieku sarakstā, man jāatzīst, ka tā patiesi ir; taču šis secinājums: tādēļ tu esi pazudis – man nav jāpieņem, bet stiprā ticībā jāturas tam pretī un jāsaka: pēc bauslības sprieduma es gan esmu nabaga nolādēts grēcinieks; taču es apelēju pie Evaņģēlija. Jo Dievs ir devis ne tikai bauslību vien, bet vēl arī citu Vārdu, ko sauc par Evaņģēliju; tas ar savu žēlastību dāvā man grēku piedošanu, taisnību un dzīvību.

13. decembris

No israēliešiem arī Kristus cēlies pēc miesas, kas ir Dievs pār visiem, augsti slavēts mūžīgi! (Rom. 9:5)

Iznīcināt grēku, nāvi un lāstu, nopelnīt taisnību, dzīvību un Dieva svētību – tas nav tāds darbs, kas būtu pa spēkam kādam svētam vīram, jā, pat pašam Gabrielam. Visus šos darbus Raksti piedēvē Kristum, tādēļ ir skaidrs, ka Viņš ir īsts, patiess Dievs. Ja ticu, ka tikai Kristus cilvēciskā daba par mani ir cietusi, tad jau Kristus ir pārāk vājš, lai būtu mans Pestītājs – tad drīzāk gan arī Viņam pašam būtu vajadzīgs Pestītājs. Turpretī ja mans dārgums ir tas, ka Kristus, patiess Dievs un patiess cilvēks, par mani ir miris, tad tas ir kas daudz lielāks un varenāks par visiem grēkiem, nāvi, elli, par visām nelaimēm un sirdssāpēm.

14. decembris

**Viņa vārds ir: Brīnums, Padoma devējs, Visuvaren-
nais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera valdnieks.**

(Jes. 9:5)

Kristus tiek saukts par Brīnumu, jo viss, ko Viņš dara Savā kristīgajā Baznīcā, ir brīnumaini un neparasti. Kristīgajai Baznīcai, kā jau sacīts, ir brīnumaina taisnība un svētums, kas apslēpts visai mūsu saprašanai. Bet, kad jānes krusts, viss notiek vēl brīnumaināk un neparastāk. Jo kristietim, kas ir kristīts un apliecina Kristu, pasaulē ir jācieš un jātiek vajātam Kristus un Evaņģēlija dēļ. Par Padoma devēju Kristus tiek saukts tādēļ, ka Viņš ir uzticams padomdevējs, kas spēj dot labu padomu visās vajadzībās, ik reizi, kad nepieciešams padoms, izpratne un mierinājums. Jo, kā Kristus brīnumainā veidā vada un valda Savu svēto Baznīcu, kad tai jānes grēks, krusts, bēdas, kauns, negods un vajāšanas, tāpat Viņš ar labu, uzticamu padomu stāv klāt Savai Baznīcai un palīdz tai visās ciešanās. Kristus tiek saukts arī par Spēku, tādēļ ka – likdams mums pieredzēt dažādas nelaiemes, ļaudams velnam mūs mocīt no iekšienes, bet pasaulei no ārienes, tajā pašā laikā ar Savu uzticamo padomu un svēto Vārdu mūs stiprinādams visās šajās ciešanās – Viņš reiz ar lielu spēku vedīs ārā no tām. Viņš tiek saukts arī par Varoni, par Cīnītāju. Mēs, vācieši, par varoni saucam milzi, kam pietiek spēka, lai izcīnītu grūtas cīņas, kas satriec ienaidniekus, kuri pulcējas viņam visapkārt. Šādi praviētis norāda, ka šis Kungs un Ķēniņš cīnās ar Saviem ienaidniekiem.

15. decembris

Šis pieņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem. (Lk. 15:2)

Kristus ciltskoka aprakstā jeb radnieku sarakstā varam pamanīt to, ka evaņģēlists piemin četras Rakstos labi pazīstamas sievas – Tamāru, Rahabu, Ruti un Betsebu; bet tādas sievas, kam bijusi ļoti laba slava, – kā Sāru, Rebeku, Leu un Rahēli – viņš nepiemin. Es domāju, tas darīts tādēļ, ka pieminētās sievas bijušas grēcinieces; Kristus ir nācis pasaulē lielā dzimtā, kurā bijušas arī netikles un nelieši. Tas mums atklāj, cik liela ir Kristus mīlestība pret grēciniekiem (kuri atgriežas). Jo ar patiesu svētumu ir tā: jo lielāks tas ir, jo tuvāk tas pienāk grēciniekam. Ja Kristus būtu bijis farizejs, Viņš nebūtu lepojies ar šādiem radniekiem – jā, Viņš būtu raucis degunu un novērsies no tiem. Bet, tā kā Viņš bija svēts, arī šīs grēcinieces tiek sauktas par Viņa vecmāmiņām.

16. decembris

**Kaut kur atskanēja sauciens: “Ierīkojiet tuksnesī
Tam Kungam ceļu, dariet klajumā kādas līdzenas
tekas mūsu Dievam!” (Jes. 40:3)**

Kristus ceļa sagatavošana un Jāņa tiešais amats bija darīt visu pasauli pazemīgu, sacīt, ka visi cilvēki ir grēcinieki, pazuduši, nolādēti, nabadzīgi, trūcīgi, nožēlojami ļaudis un nekāda dzīve, neviens darbs, neviena kāрта nav tik svēta, skaista un spoža, ka nebūtu pakļauta lāstam, – ja vien tur nemājo, nedzīvo, nestrādā Kungs Kristus, kas caur ticību paveic visas lietas; tāvad visai pasaulei ir vajadzīgs Kristus, visiem ir jātiecas iemantot Viņa žēlastību. Jo, kur vien tas tiek sludināts, tur visi cilvēku darbi un dzīve nav nekas – tur atskan Jāņa Kristītāja skaidrais sauciens tuksnesī un skaidrā, šķīstā kristīgās mācības patiesība. Tā arī ir īstā ceļa sagatavošana Tam Kungam, teku nolīdzināšana klajumā.

17. decembris

Nabagiem tiek sludināta prieka vēsts. (Mt. 11:5)

Arī Mozus valstība ir mūsu Kunga Dieva valstība, un Mozus pasludinājums arī ir Dieva vārds – tāpat kā laicīgā valstība var tikt saukta par Dieva valstību. Taču tā ir tikai Dieva kreisās rokas valstība, ko Viņš iedibinājis un nodod tēva, mātes, ķeizara, ķēniņa, tiesneša un bendes pārvaldīšanā. Bet istā Dieva valstība ir tā, kurā valda Viņš pats, nenododams Savu varu ne tēvam, ne mātei, ne valdībai un uzraugiem, bet – kur Viņš pats ir klāt un sludina Savu Evaņģēliju. Tādēļ, kad notiek tā, ka tava dievbijība tev vairs nevar palīdzēt, mācies sacīt: es esmu darījis visu, ko varēju. – Bet ko tad, ja tas neko nebūs līdzējis? Te nu ir nepieciešams, lai tu turpinātu un teiktu: es esmu dzirdējis, ka Ķēniņš, mans mīļais Kungs Kristus, ir darījis sešu veidu brīnumu zīmes, kuras neviens cits nespēj atkārtot. Un viena no tām ir – ka nabagiem tiek sludināts Evaņģēlijs; un tas ir dots tādēļ, lai mierinātu izbiedētas sirdis. Tādēļ es nebīstos un nekrītu izmisumā. Dieva dotais žēlastības un mierinājuma apsolījums mums tiek sniegts Kristū un caur Kristu: kas Viņam tic, tam visi grēki ir piedoti, bauslība piepildīta, sirdsapziņa atpestīta un galu galā tiks dāvāta mūžīgā dzīvība. Vai gan nabaga nožēlojamā sirds un nomāktā sirdsapziņa kaut kur varētu dzirdēt vēl uzmundrinošākus vārdus un apsolījumu? Grēks, nāve, elle, pasaule, velns un viss ļaunais zaudē savu nozīmi, kad nabaga sirds saņem šādu Dieva apsolījuma mierinājumu un tic tam. Darīt aklos redzīgus un uzmodināt mirušos – tā ir pavisam vienkārša lieta salīdzinājumā ar Evaņģēliju, kas tiek sludināts nabagiem.

18. decembris

Un Viņa vārds, kā to sauks, būs: Tas Kungs mūsu taisnība. (Jer. 23:6)

Tā kā cilvēks pēc savas dabas ir nedrošs visos savos darbos, ar kuriem viņš domā patikt Dievam, un viņu arvien māj šaubas, tad viņa sirds nevar būt droša un mierīga Dieva priekšā, tā neprot vērsties pie Viņa un Viņu piesaukt, bet baiļojas un bēg no Dieva, galu galā iekrizdama naidā pret Dievu un izmisumā. Kad notiek īstā cīņa – kad jāstājas Dieva tiesas priekšā, cilvēks sajūt un redz, ka ar visu savu dzīvi un darbiem nespēj pastāvēt Dieva priekšā, bet nogrimst elles bezdibenī ar visiem saviem darbiem. Lai šādā izšķirīgā brīdī varētu pastāvēt un uzvarēt, mums nepieciešams cits pamats, ne mūsu pašu jeb bauslības taisnība, bet Kristus mūžīgā taisnība, kas ir pie Dieva labās rokas, kur velns to nevar sagraut un Dieva tiesa nevar apsūdzēt. Mani ar visu manu dzīvi un darbiem velns var pieveikt, kad vien grib; viņam tikai jāatgādina man Dieva tiesa un dusmība, un visi mani darbi tiek aizpūsti kā pūkas pa vējam. Bet, kad raidu viņu projām no maniem darbiem, norādīdams uz manu Kungu Kristu, kas sēž pie Tēva labās rokas un dāvā man Savu taisnību, tad velnam ir jāatstāj mani mierā.

19. decembris

Viņa dzemdēs Dēlu, un Tā vārdu tev būs saukt Jēzus, jo Viņš atpestīs Savu tautu no viņas grēkiem.
(Mt. 1:21)

Neviens vārds uz zemes nesastopas ar tādu naidu, kā tieši šis – Jēzus Kristus; taču ne tādēļ, ka ļaudis to negribētu ne izrunāt, ne dzirdēt. Jā, tieši šā Vārda nīknākie ienaidnieki visvairāk ar to lepojas, turklāt sauc sevi par kristīgo Baznīcu un Dieva tautu, turpretī mūs viņi nolād un zaimo kā ķecerus un Dieva nīknākos ienaidniekus. Kādēļ? Tādēļ – ka mēs šim Vārdam neļaujam palikt tikai Vārdam un burtiem vien, bet ticam, sludinām un apliecinām, ka šis Cilvēks, kura vārds ir Jēzus Kristus, atbilstoši Savam Vārdam, ir pasaules vienīgais Pestītājs, kas atpestī mūs no grēkiem, ir vienīgais Augstais Priesteris, kas samierina grēciniekus ar Dievu, ir vienīgais Kungs un Ķēniņš, kas glābj no visām bailēm un posta, un ka vienīgi Viņš atpestī no grēkiem un nāves, ka vienīgi Viņš ar Savu žēlastību sniedz mūžīgo dzīvību tiem, kuri Viņu atzīst par savu Pestītāju. Mīlais Dievs, ļauj man būt tādām Svēto Rakstu doktoram, kas prot pareizi izrunāt Jēzus Kristus vārdu!

20. decembris

Jo tik ļoti Dievs pasauli ir mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.
(Jņ. 3:16)

Tas attiecas uz tevi – tieši tāpat kā uz Sv. Pēteri un Pāvilu, jo arī tu esi cilvēks un pasaules daļa. Tādēļ nedomā: kas zina, vai arī es esmu viens no tiem, kam ir dāvāts Dieva Dēls un caur Viņu apsoluta mūžīgā dzīvošana; jo ar tādām domām tu darītu Dievu To Kungu par meli. Tādēļ, kad kaut kas tāds ienāk prātā, pārmet krustu, it kā pats velns tev būtu piestājies. Neļauj, lai šādas domas tevi piekrāptu, bet saki: kāda gan nozīme tam, ka es neesmu ne Pēteris, ne Pāvils? Ja Dievs šo dārgumu būtu gribējis dot tikai viņiem un viņiem līdzīgiem cilvēkiem, kuri būtu tās cienīgi, tad drīzāk gan Viņš to būtu dāvājis eņģeļiem, kuri ir šķīsti un neaptraipīti gari, vai arī – saulei un mēnesim. Bet šeit ir rakstīts, ka Viņš Savu Dēlu ir devis pasaulei; tā ir šādas dāvanas cienīga. Tādēļ, lai arī neesmu ne Pēteris, ne Pāvils, tomēr vēlos, lai arī es netiktu izslēgts no šā dārguma saņēmēju vidus, jā, es gribu saņemt no tā tieši tikpat daudz, cik saņēmuši Dāvids un visi apustuļi.

21. decembris

Ir atspīdējusi žēlastība, kas nes pestīšanu visiem cilvēkiem, audzinādama mūs, lai, atsacīdamies no bezdievības un pasaulīgām iekārēm, prātīgi, taisni un dievbijīgi dzīvojam šinī laikā. (Tit. 2:11–12)

Kas grib dzīvot tikumīgu, taisnu un dievbijīgu dzīvi, tam jāsamierinās ar pretinieku naidu un jānes krusts. Viņš nedrīkst ļaut sevi samulsināt, kaut arī viņam, tāpat kā Latam Sodomā un Ābrahāmam Kanaānā jādzīvo piedzērušu, netiklu, netaisnu, viltīgu, bezdievīgu cilvēku vidū. Šī ir un paliek pasaule. Viņam jānovēršas no tās un nav jādzīvo tai, bet gan jānosoda pasaule līdz ar visām tās kāribām. Redzi, tā nu tev jādzīvo – pašā kroga namā atturīgi, meitu mājā šķīsti, deju zālē dievbijīgi, slepkavu bedrē – godīgi. Negantā pasaule dara dzīvi grūtu un atbaidošu, tā ka cilvēks vēlas, ilgojas un sauc pēc nāves un pastarās dienas, gaidīdams to ar sirsnīgām, ilgu pilnām nopūtām. Tik grūtu dzīvi dzīvot ļauj tikai žēlastība. Cilvēka daba un prāts to nespēj.

22. decembris

Mēs sludinām Kristu, krustā sisto, kas ir Dieva spēks un Dieva gudrība. (1. Kor. 1:23–24)

Visa pasaules gudrība ir viena vienīga bērnišķība, jā, tikai muļķība, salīdzinot ar Kristus atziņu. Jo kas gan ir vēl brīnumaināks nekā – zināt un atzīt lielo, neizteicamo noslēpumu, ka Dieva Dēls, mūžīgā Tēva attēls, ir pieņēmis cilvēka dabu un dzīvojis tajā, kļūdams līdzīgs ikvienam cilvēkam? Bet vissvarīgāk ir, lai mēs, kristieši, ar vislielāko uzcītību mācītos un zinātu, ka mūžīgā Dieva Dēls ir pazemojies tik dziļi, piedzimis tik nabadzīgs un necils, un darījis to visu mūsu grēku dēļ, mūsu labā tik ilgi apslēpdams Savu godību. Tādēļ, kas grib patiesi uzņemt šo Bērnu, tam jāatceras, ka nav augstākas gudrības kā – atzīt Kristu un neapgrēcināties, kaut arī pasaulei šis pasludinājums par Dieva Dēlu, kas tapis Cilvēks, ir krustā sistis un miris, šķiet muļķība un piedauzība; mums jāzina, ka ticīgajiem šis pasludinājums ir Dieva gudrība un spēks, kas mūs atpestī un par ko priecājas arī mīlie eņģeļi.

23. decembris

Svētīgs ir, kas pie Manis neapgrēcinās. (Mt. 11:6)

Tā patiesi ir savāda apgrēcība – pasaule apgrēcinaš pie Kristus, kas uzmodina mirušos, dara aklos redzīgus, kurlos dzirdīgus un nabagiem (Garā) sludina Evaņģēliju. Ko gan tāds, kas uzskata šo Pestītāju par velnu, varētu uzskatīt par Dievu? Taču šai aplamībai ir savs pamats – Kristus grib dot mums Debesu valstību, bet pasaule tīko pēc šīs zemes valstības. Kristus grib dāvāt drošus, neiznīcīgus, mūžīgus, svētīgus Debesu dārgumus, bet pasaule kāro saņemt pasaulīgas, laicīgas, iznīcīgas lietas, kurām līdzī nāk vairāk rūpju un baiļu nekā prieka un drošības. Tāda ir šī atšķirība, kas ir apgrēcības pamats. Es uzticīgi lūdzu un pamācu ikvienu dievbijīgu kristieti: neapgrēcinieties, dzirdot vienkāršo vālodu un notikumus, kas rakstīti Bībelē, un neapšaubiet tos. Lai cik vienkāršas un nesaprātīgas šīs lietas varētu šķist, tie tomēr nav tikai vārdi, darbi, stāsti un notikumi, bet augstās, dievišķās majestātes spēks un gudrība. Šajā Grāmatā atradīsi sili un autiņus, kuros guļ Kristus un uz kuriem eņģelis norāda, uzrunādam ganus. Tie gan ir vienkārši un necili autiņi, tomēr tajos ietīts nenovērtējams dārgums – Kristus.

24. decembris

Kristus dzimšanas svētki

Un viņai piedzima pirmdzimtais Dēls, un viņa To ietina autiņos un lika silē. (Lk. 2:7)

Es bieži esmu sacījis un arī tagad saku: kas grib iepazīt Dievu un nemaldīgi domāt par Viņu, tas lai ieskatās silitē un visupirms iepazīst Jaunavas Marijas Dēlu, kas dzimis Betlēmē – bērnu, kas guļ mātes klēpī un zīž; tad viņš it labi varēs iemācīties, kas ir Dievs. Tad šī atziņa neiedvesīs bailes, bet sniegs prieku un mierinājumu. Ir jāargās no augstām domām, kuras ar savu lidojumu mēģina uzkāpt Debesīs bez šā Vadītāja, proti, bez Kunga Kristus Viņa cilvēcībā, kā Dieva vārds par Viņu skaidri un vienkārši saka. Paliec pie tā, un neļauj prātam tevi maldināt. Tad būsi Dievu pareizi sapratis. Jo mūsu mīlais Kungs ir cietis salu, badu un bēdas, bet īpaši vienkāršs un nabadzīgs Viņš bija, atnākdams šeit, virs zemes, piedzimdams Betlēmē. Tur Viņam nebija ne istabas, ne šūpuļa, ne spilvena, ne palaga; Viņam bija jāguļ silē govju un vēršu priekšā. Ja tur guļ mans Brālis, pats debesu un zemes, visas radības Ķēniņš, ja Viņš ir tā pazemojies – kā gan es uzdrīkstos būt tik lepns? Kādēļ vēlos dzīvot greznībā un neko negribu paciest? Ja godības Ķēniņš manis dēļ tā cieš – kas tad es esmu? Vai nav tiesa, ka esmu nožēlojams grēcinieks un neesmu cienīgs gulēt pat uz linu susekļa, tomēr es guļu mīkstā gultā, kamēr mans Kungs guļ silē uz cietiem salmiem.

25. decembris

Bet eņģelis uz tiem sacīja: “Nebīstieties, jo redzi, es jums pasludinu lielu prieku, kas visiem ļaudīm notiks: jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs.” (Lk. 2:10–11)

Eņģeļa pasludinājums vēstī, ka šis bērniņš ir mūsu Pestītājs, pie kura mēs varam atrast prieku un mierinājumu – kā pie vislielākā dārguma; visi eņģeļi un pats Dievs raugās turp, kur ir Viņš. Bet šādu dārgumu Dievs liek ne vien Jēzus mātes klēpī, bet dāvā arī man un tev, sacīdams: Viņš ir tavš; un viss, kas Viņam pieder debesīs un virs zemes – tas būs tavš. Kas tad nu šādus vārdus dzird, bet nepriecājas par tiem, tas pelnījis, lai zibens iedzītu viņu deviņas olektis dziļi zemē. Tādēļ mums jāpateicas Dievam par Viņa žēlastību un jālūdz, ka Viņš pats runātu un rakstītu šo pasludinājumu mūsu sirdīs, lai mēs spētu patiesi rast mierinājumu pie šā Pestītāja un caur Viņu uzvarēt nāvi un velnu. To lai mums palīdz mūsu mīļais Kungs un Pestītājs Kristus. Āmen.

26. decembris

Bet, to redzējuši, tie izpauda to, kas tiem sacīts par šo bērnu. (Lk. 2:17)

Kad kristietis sāk pazīt Kristu kā savu Pestītāju, kas viņu atpestījis no nāves un iecēlis par Savas Valstības mantinieku, viņa sirds tiek pilnīgi dievišķota, tā ka viņš vēlas palīdzēt ikvienam iemantot šos pašus dārgumus. Jo nav lielāka prieka, kā tas prieks, ko dod Kristus atziņa. Tādēļ kristietis māca un mudina citus, slavēdams un apliecinādams Kristu ikviena cilvēka priekšā; viņš sirsnīgi lūdz, lai arī citi varētu nākt šajā žēlastībā. Tas ir nemierīgs gars, kas tomēr bauda visaugstāko mieru, tā ir Dieva žēlsirdība un miers – kristietis nevar klusēt un dzīvot bezdarbībā; viņš arvien cīnās visiem spēkiem, jo visa viņa dzīve ir veltīta tam, lai Dieva gods un slava izplatītos ļaužu vidū.

27. decembris

Bet, kad atspīdēja Dieva, mūsu Glābēja, laipnība un mīlestība uz cilvēkiem.. (Tit. 3:4)

Es uzdrīkstos sacīt, ka visos Svētajos Rakstos neesmu lasījis vēl jaukākus vārdus par Dieva žēlastību, kā šos divus – laipnība un mīlestība. Ievēro, ka šie vārdi ir sacīti tev – Dieva laipnība un mīlestība ir atklāta un sniegta ikvienam; balsti savu ticību šajos vārdos, mācies un stiprinies tajos ik dienu, nešaubies, esi pārliecināts, ka tieši tā tas ir: Dievs grib būt pret tevi laipns un labvēlīgs. Un, ja tu tici, Viņš pret tevi noteikti tāds ir, tādēļ tu pilnīgā pašāvēībā vari lūgt un prasīt, ko vien vēlies, teikt Viņam, kas tevi nomāc, kas vajadzīgs tev un citiem cilvēkiem. Bet, ja tu tam netici, tad būtu labāk, ja tu par Dieva laipnību vēl nekad neko nebūtu dzirdējis. Jo tu ar savu neticību dari šos dārgos, mierinošos, žēlastības pilnos vārdus par meliem, parādīdams, ka neuzskati tos par patiesību. Tā ir tik liela negoda un necieņas izrādīšana Dievam, ka vēl lielāku grēku tu droši vien nevarētu izdarīt. Bet, ja tici Dieva laipnībai un mīlestībai, tad nav iespējams, ka tava sirds no prieka Dievā nesāktu smieties, nekļūtu brīva, droša un bezbailīga.

28. decembris

Un Vārds tapa miesa un mājoja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību, kā Tēva vienpiedzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības. (Jņ. 1:14)

Šeit Jānis izsaka to, kas ir “Vārds”, par kuru runājis viņš pats un arī Mozus, proti – tas ir Dieva vienīgais Dēls, kas iemantojis visu Tēva godību. Tādēļ Jānis Viņu sauc par vienīgo, vienpiedzimušo Dēlu – Viņš tiek atšķirts no visiem citiem Dieva bērniem, kas nav Viņa dabīgie bērni; jo tāds ir vienīgi šis Dieva Dēls. Tas vēlreiz skaidri parāda Kristus patieso dievišķību. Jo, ja Viņš nebūtu Dievs, tad nevarētu – atšķirībā no visiem citiem – tikt saukts par Dieva vienpiedzimušo Dēlu, kas nozīmē: tikai Viņš un neviens cits, ir Dieva Dēls. Tas nevar tikt sacīts par svētajiem eņģeļiem un cilvēkiem, jo neviens no tiem nav Dieva Dēls, bet tie visi ir brāļi un radītas būtnes, žēlastībā izredzēti, nevis dabīgi dzimuši Dieva bērni.

29. decembris

Patiesi liels ir noslēpums: Viņš ir skatīts miesā.
(1. Tim. 3:16)

Īstā kristiešu prasme un augstākā gudrība ir atzīt Kristu – atzīt to, ka Viņš ir tapis Cilvēks un pazemojies tik dziļi, ka ticis uzskatīts par Dieva satriektu un nomocītu, un zināt, ka Viņš to darījis mūsu (grēku) dēļ. Arī velnam vislielākās ciešanas rada tieši tas, ka tiek mācīts, dziedāts un sludināts par to, kā Kristus tapis Cilvēks. Tādēļ man ļoti patīk, ka baznīcās skaļi un lēni tiek dziedāts: Et homo factus est; et verbum caro factum est (un Viņš ir Cilvēks tapis, un Vārds ir tapis miesa). Šos vārdus velnam ir nepanesami dzirdēt – tie liek viņam bēgt vismaz vairāku jūdžu tālumā; jo velns skaidri jūt, kāds ir šo vārdu saturs. Cik sirsnīgi mēs priecājamies par šiem vārdiem “Vārds tapa miesa jeb Cilvēks”, tikpat stipri velns no tiem izbīstas un dreb, saprazdams, ka ar mums viss ir labi. Taču pasaule nicina visus Dieva darbus un vārdus – tādēļ, ka tie tiek sniegti tik vienkāršā, vientiesīgā veidā un izteiksmē.

30. decembris

Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva. (Jņ. 1:12–13)

Kristietim ir jābūt cilvēkam, kas ir piedzimis par kristieti. Te neklājas lāpīties ar darbiem, kā to dara Mozus skolnieki un visi darbu svētie, kas grib visu paveikt ar pavēlēm, izspiezdami no cilvēka vienu vai otru darbu, galu galā tā arī neko nepanākdami. Ir vajadzīgi gluži jauni cilvēki, kas tiktu saukti – no jauna dzimušie Dieva bērni, kas tic Kristus vārdam, tas ir, kas ar savām sirdīm turas pie Vārda, kas saka, ka Dievs caur Kristu piedod viņiem grēkus un uzņem viņus žēlastībā. Kristus šeit runā par divējādu dzimšanu: par miesīgu piedzimšanu no tēva un mātes un par garīgu dzimšanu ūdenī un Garā. Tie, kuri ir dabiski dzimuši, tiek saukti par cilvēkiem, un tiem ir miesa un dvēsele, prāts un sajūtas, acis, ausis un pārējie locekļi, kas cilvēkam ir. Bet tie, kuri ir garīgi dzimuši, tiek saukti par kristiešiem un nāk Dieva valstībā. Kristus par šo jauno dzimšanu īpaši sludina Nikodēmam, sacīdams: kas grib būt kristietis un nākt Dieva valstībā, tam jādzimst citādi nekā pirmoreiz, miesīgi piedzimstot. Vecā, miesīgā dzimšana te nespēj palīdzēt. Kas grib būt kristietis, tam jānomet savs vecais Ādams un jāmeklē citāda, jauna piedzimšana.

31. decembris

Tiešām labums un žēlsirdība mani pavadīs visu manu mūžu, un es palikšu Tā Kunga namā vienumēr. (Ps. 23:6)

Tā kā velns nerimstas mocīt ticīgos gan iekšēji – ar saviem biediem, gan ārēji – ar viltus mācītāju ļauno viltību un tirānu varmācību, tad Dāvids psalma beigās dedzīgi lūdz, lai Dievs, kas viņam devis šo Evaņģēlija dārgumu, uztur viņu pie tā līdz pat galam, un saka: ak, kaut jel mīlais Dievs dotu man žēlastību, ka labums un žēlsirdība mani pavadītu visu mūžu! Viņš arī atklāj, kas ar šiem vārdiem – labums un žēlsirdība – domāts, proti, ka viņš varētu palikt Tā Kunga namā mūžīgi. Tas ir, it kā viņš sacītu: Kungs, Tu šo lietu esi iesācis; Tu esi man devis Savu svēto vārdu un uzņēmis Savas tautas vidū, kas Tevi atzīst, slavē un cildina; dod arī turpmāk Savu žēlastību, ka varu palikt pie Vārda un nekad nešķirties no Tava svēto kristiešu pulka! Tāpat arī 27. psalmā Dāvids lūdz: “Vienu es izlūdzos no Tā Kunga, pēc kā es kāroju: ka varu palikt Tā Kunga namā visu savu mūžu, skatīt Tā Kunga jaukumu un Viņu pielūgt Viņa svētajā vietā.”

Zaļā ceturtdiena

Nemiet, ēdiet, tā ir Mana miesa.. Dzeriet visi no tā.

Jo tās ir Manas jaunās derības asinis, kas par daudziem tiek izlietas grēku piedošanai.

(Mt. 26:26–28)

Tādēļ tu vari priecīgi uzrunāt Kristu, savā nāves stundā un Pastarās tiesas priekšā sacīdams: mans mīļais Kungs Jēzu Kristu, ir radies strīds par Taviem vārdiem Svētajā Vakarēdienā (proti: tā ir Mana miesa, tās ir Manas asinis). Daži grib, lai šie vārdi tiktu saprasti citādi, nekā tie skan. Tā kā šie ļaudis man nemāca neko noteiktu, bet visu tikai sajauc un padara neskaidru, kā arī paši savus vārdus tie nekādā veidā nevar un negrib pierādīt, tad nu es palieku pie Taviem vārdiem un saprotu tos tā, kā tie skan. Ja tajos ir kas noslēpumains, tad tikai tādēļ, ka Tu pats esi gribējis, lai šāds noslēpums paliktu; jo Tu neesi devis, nedz pavēlējis dot tiem kādu citu skaidrojumu. Lielais baznīcas Tēvs Augustīns saka: visi Svētie Raksti ir rakstīti ar Kristus asinīm. Un cilvēkam Vecās un Jaunās Derības Rakstu garša nešķiet tīkama, kamēr viņš tajos nav sajutis Kristus garšu. Dr. Mārtiņa Lutera Mazajā Katehismā uz jautājumu – Kas ir Altāra Sakraments? – tiek sniegta šāda atbilde: “Tas ir mūsu Kunga Jēzus Kristus patiesa miesa un asinis, ko mums, kristīgiem cilvēkiem, ar maizi un vīnu ēst un dzert pats Kristus ir iedibinājis.”

Lielā piektdiena

**Viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes
Viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs Viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu.
Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts
Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti. (Jes. 53:4–5)**

Šis ir brīnišķīgs, mierinājuma pārpilns sprediķis par Kristu, mūsu Pestītāju. Šis mierinājums nav vārdos izteicams, nedz arī mūsu domām sasniedzams. Mūžībā, nākamajā dzīvē varēsim gūt pilnīgu prieku par to, ka Dieva Dēls ir tik dziļi pazemojies un uzkrāvis manu grēku uz Saviem pleciem – jā, ne vien manu, bet visas pasaules grēku, kas ticis darīts no Ādama laikiem un līdz pat pēdējā cilvēka dzīvei šajā pasaulē. Viņš grib, lai tas būtu Viņa grēks; Viņš vēlas ciest un mirt šā grēka dēļ, lai es būtu bez grēka, tā ka varētu iemantot pestīšanu un mūžīgo dzīvošanu. Mums jāatzīst, ka tas ir bijis nepieciešams, tādēļ jādomā un jāsaka tā: visa pasaule ar visu savu svētumu, taisnību, varu un godību ir saslēgta grēka važās un Dieva priekšā nav nekam derīga; ja kāds grib tapt pestīts un kļūt brīvs no sava grēka, tam jāzina, ka viņa grēki ir likti uz Dieva Jēra pleciem. Tādēļ Sv. Jānis rāda saviem mācekļiem uz šo Jēru un saka: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!” Vai gribi zināt, kur

jātiek liktiem visas pasaules grēkiem, lai tie būtu piedoti? Tad nemeklē Mozus bauslību, nedz kādu citu ceļu, pa kuru vari ieskriet tieši velnam rīklē; jo, šādus ceļus iedams, atradīsi grēku, kura priekšā tev nāksies izbīties un iet pazušanā. Bet, ja gribi zināt un atrast vietu, kur pasaules grēki tiek nonāvēti un atņemti, tad skaties: Tas Kungs ir licis visus mūsu grēkus uz šā Jēra pleciem un pienaglojis tos pie krusta; neviens cits tev nav jāmeklē.

Augšāmcelšanās svētki

Es dzīvoju, un jums būs dzīvot. (Jņ. 14:19)

Jēzus Kristus ir augšāmcēlies no mirušiem. Ir nepieciešama ticība, lai mēs būtu pārliecināti un varētu nešaubīgi palikt pie šā mūsu ticības artikula: “..nokāpis ellē, trešajā dienā augšāmcēlies no mirušiem, uzkāpis Debesīs, sēdies pie Dieva, Visuvaldītāja Tēva labās rokas, no kurienes Viņš atnāks tiesāt dzīvos un miršos.” Tādēļ ir labi jāievēro vārdi – Kristus ir augšāmcēlies no mirušiem – un jāraksta tie ar lieliem burtiem tā, lai ikviens burts būtu tik liels un augsts kā tornis, jā, kā debesis un zeme, un mēs neredzētu, nedzirdētu, nedomātu un nezinātu neko citu kā vien šo mācību. Ja mēs tam ticētu, tad mācētu svētīgi dzīvot un mirt. Jo Kristus ir uzvarējis nāvi un cēlies augšām no mirušiem ne tikai sev, bet arī mūsu labā – tev Kristus augšāmcelšanās jāuzlūko tā, lai tu redzētu, ka arī mēs esam ietverti šajā notikumā, ka caur Viņa augšāmcelšanos arī mēs ceļamies augšām no nāves, lai līdz ar Viņu dzīvotu mūžīgi.

Debesbraukšanas svētki

Tu uzkāpi augstumā, atvedi gūstekņus, ņēmi dāvanas no cilvēkiem, un arī atkritējiem jādzīvo pie Dieva, Tā Kunga. (Ps. 68:19)

Viņš tiešām ir saucams par Ķēniņu, kas uzkāpis augstībā, pacēlies pāri visiem padebešiem, sēdies pie visuvarenā Dieva labās rokas, atraisījis gūstekņus un sagūstījis pašu gūsta vietu. Viņš, šeit uz zemes dzīvodams, nav spēlējis nekādas bērnu spēles, nedz darījis kādus netīrus darbus, bet uzvarējis Savu mūžīgo ienaidnieku un saslēdzis važās pašas važas. Viņš sagūstījis grēku un velnu, kas turēja gūstā visu pasauli, un tāpēc, kaut arī grēks un nāve nostājas pret mani un grib mani mocīt, tomēr, ja turos pie Kristus, tie man neko nevar nodarīt. Tas tiek sludināts, taču ne tādēļ, lai ļaudis kļūtu slinki un nedarītu nekā laba, būtu kā pāvesta sekotāji, kas mūs zaimodami, apgalvo un izsmej mūs, saukdami par “cukurotajiem sludinātājiem”. Ja viņi paši būtu apzinājušies, ka ir grēka un nāves gūstā, tad runātu pavisam citādi. Kad viņi reiz nonāks pie Dieva kreisās rokas – bailēs un šausmās, tad beidzot to skaidri sajūtīs. Tādēļ šis nav sprediķis, kas sludināts miesai un asinīm, kas sniegtu brīvību darīt visu, kas vien ienāk prātā. Kunga Kristus debesbraukšana un Viņa valstība sagūsta grēku, tā ka mūžīgā nāve vairs nevar mūs notvert un paturēt savās važās. Bet, lai grēks tiktu sagūstīts, man, kas

tic Kristum, ir jādzīvo tā, lai mani nepārņemtu ne naidis, ne skaudība pret manu tuvāko, nedz arī citi grēki. Man jācīnās pret grēku un jāsaka: grēks, vai tu to dzirdi? Tu gribi mani pamudināt dusmoties, skaust, pārkāpt laulību, zagt, būt neuzticīgam utt. Nē, tā nenotiks! Tāpat arī, kad grēks cenšas mani izbiedēt, es saku: Nē! Tu, grēks, esi mans kalps, un es esmu tavs kungs. Vai tad tu nekad neesi dzirdējis šo dziesmu, ko Dāvids dzied par manu Kungu: “Tu esi uzkāpis augstībā..” Līdz šim tu, grēks, esi bijis mans bende un velns, tu esi turējis mani gūstā; bet nu es ticu Kristum, un tu vairs nevari būt mans bende. Tev vairs nav varas mani apsūdzēt, jo tu esi mana Kunga un Ķēniņa gūsteknis – Viņš tevi ieliks moku solā un noietīs pie manām kājām. Tas mums ir pareizi jāsaprot. Kristus ar Savu debesbraukšanu negrib darīt kristiešus slinkus un nolaidīgus, ka tie sacītu: nu mēs gribam dzīvot tā, kā mums ienāk prātā, nedarīt neko labu, palikt grēcinieki un sekot grēkam kā tā kalpi un gūstekņi. Kas tā saka, tas nav pareizi sapratis ticības pasludinājumu. Kristus un žēlastība tiek sludināti ne tādēļ, lai mēs varētu palikt grēkos. Nē, kristīgā mācība saka tā: grēka varai ir jālaiž tevi brīvībā – ne tādēļ, lai tu varētu darīt visu, kas tev ienāk prātā, bet tādēļ, lai tu vairs negrēkotu. Tādēļ, kad grēks tev uzbrūk no labās puses – ar skaudību, naidu, alkatību utt. vai arī no kreisās – ar ticības vājumu, skumjām vai izmisumu, tev jāsaka: klausies, tu, uzveiktais un sagūstītais blēdi! Es to nedarišu. Vai tad tu nezini, ka esi saslēgts mana Kun-

ga Kristus važās? Viņš mani ir atpestījis un darijis brīvu, tā ka man nav tev jāseko, vienalga, ko tu man censtos iegālvot un no kuras puses tu uzbruktu. Tas Kungam Kristum ar Savu debesbraukšanu no augšienes jāpaveic mūsos; un mums sevī jāsaprot šis Viņa darbs – lai Kristus debesbraukšana un ticība nepaliktu mums tikai uz mēles, bet parādītos manā, tavā un ikviena ticīgā dzīvē un darbos. Lai tad, kad grēks grib mani izbiedēt, varu būt drošs un bezbailīgs un sacīt: grēks, tava vieta ir pie karātavām, netraucē mani! Tāpat arī, kad tas grib pamudināt mani darīt ļaunu, man nav grēkam jāseko, bet jāsaka: tu, grēks, gan spēj mani vilināt, taču es nedarišu to, ko tu gribētu, bet palikšu paklausībā Dievam. Tā mēs paliktu uz īstā ceļa, nekļūtu slinki un nolaidīgi, kā tie, kuri ļauj, lai grēks pār tiem valda, nedz arī krītam izmisumā kā tie, kurus grēks izbiedējis un iedzinis izmisumā. Un, kaut arī grēks mūs dažkārt vēl satver, mēs tomēr turamies pie Ķēniņa, mūsu Kunga Jēzus Kristus. Viņš ir sagūstījis grēku, kas agrāk turēja mūs savā gūstā, un dāvājis mums Savu uzvaru. Šim mūžīgajam Ķēniņam līdz ar Tēvu un Svēto Garu slava un pateicība mūžīgi, Āmen.

Svētā Gara svētki

Un piepeši no debesīm nāca rūkoņa.. Un visi tika piepildīti ar Svēto Garu un sāka runāt citās mēlēs, kā Gars tiem deva izrunāt. (Ap. d. 2:2, 4)

Šajā svētajā un priecīgajā svētku dienā mēs pateicamies mūsu mīļajam Kungam Dievam par Viņa lielo, bezgalīgo žēlastības darbu, ko Viņš mums šeit, uz zemes, ir darījis, lai mums, nabaga cilvēkiem, no Debesīm tiktu sludināts Viņa svētais, mīļais Vārds. Jo šajā dienā Kristus Valstība ir sākusi pastāvēt mūsu vidū. Pašam Kristum gan šī Valstība ir piederējusi jau no mūžības; bet šodien, Vasarsvētku dienā, Svētais Gars to ar apustuļu starpniecību ir pasludinājis visai pasaulei. Un šī Gara atklāšanās ir devusi lielu drosmi, prieku un lepnumu necilajiem zvejniekiem, Kristus apustuļiem, kuri, baiļu uzveikti, jau bija aizlieguši un atstājuši savu Kungu. Šodien, kad Svētais Gars nāk ar savu šalkšanu un vējam līdzīgām brāzmām, Tas dara viņu mēles tik drosmīgas un svētas, ka ikviens no tiem sāk atklāti sludināt. Tā kristietība ir sākusi pastāvēt ar nabadzīgo zvejnieku sludināto Vārdu par ļaužu noniecināto Dieva darbu – krustā sisto nācarieti Jēzu. Šo Vasarsvētku sprediķi mēs nedrīkstam aizmirst – mums par to vienmēr jāpateicas Dievam, ka Viņš ļāvis, lai tas ar apustuļu un Svētā Gara starpniecību nāktu pie mums un ar Svētā Gara spēku arī paliktu pasaulē līdz pat tās

galam. Jo, ja Svētais Gars līdz šim nebūtu uzturējis un turpinājis sludināt šo pasludinājumu, tad mēs nekā no tā nezinātu un velns jau sen būtu mums nolaupijis un iznīcinājis šo dārgo Dieva dāvanu. Bet nu Svētais Gars to arvien uztur spēkā, tā ka Vasarsvētki un mierinājuma un prieka pilnais Vasarsvētku sprediķis ir palicis kristiešu vidū un nonācis arī pie mums. Lai gan daudzas sekta un dažādi novirzieni ir stājušies tam pretī, mēģinādami to apspiest un iznīcināt, tomēr tie nav spējuši šo pasludinājumu nedz apslāpēt, nedz iznīcināt. Kur tad meklējams šā sprediķa spēks un vara? Nekur citur, kā Vārdā un Garā. Redzi, kāda vara ir Pēterim! Un ne vien viņam, bet arī visiem pārējiem. Lai mūsu mīļais Dievs un Tēvs sargā un uztur mūs pie šā Vasarsvētku pasludinājuma un dod mums pateicīgas sirdis, ka spējam palikt pie tā – mūsu Kunga Jēzus Kristus dēļ, Āmen.

Svētās Trīsvienības svētki

Es darišu zināmu Dieva spriedumu. Viņš uz mani sacīja: “Mans Dēls Tu esi, Es šodien Tevi esmu dzemdinājis.” (Ps. 2:7)

Šajos psalmu vārdos apliecināts, ka Dievs ir Dievs trijās atšķirīgās Personās. Pirmā ir Tēvs, kas saka Mesijam: Tu esi Mans Dēls, šodien es Tevi esmu dzemdinājis. Dēls par Savu Tēvu saka: Tas Kungs Man teica. Trešais ir Svētais Gars, kas ar Dāvida muti izrunā šos un visus pārējos psalma vārdus, kā 2. Samuēla grāmatā lasāms, ka Tā Kunga Gars caur mani ir runājis, un Viņa vārds ir teikts ar manu muti (2. Sam. 23:2). Un tomēr – tikai Mesija ir kļuvis Cilvēka Dēls un piedzimis kā Dāvida Dēls. Šie vārdi nav attiecināmi nedz uz vienu eņģeli, nedz kādu cilvēku, kā Vēstulē ebrejiem rakstīts: “Kuram eņģelim gan jebkad Viņš ir teicis: Mans Dēls Tu esi, šodien Es Tevi esmu dzemdinājis?” (Ebr. 1:5) Šīs trīs Personas nav nošķirtas cita no citas kā trīs brāļi vai māsas, bet paliek vienā vienotā, mūžīgā nedalītā un nedalāmā būtībā. To – es saku – cilvēka prāts nekad nav izdibinājis, nedz sasniedzis un sapratis; tas mums ir atklāts no Debesīm. Tādēļ arī tikai kristieši var runāt par to, kas ir pati dievišķā būtība, kā tā atklājas savā radībā un ko Dievs ir nodomājis darīt, lai cilvēki iemantotu pestīšanu. Jo to visu viņi dzird no Svētā Gara, kas Dieva vārdā mums to atklāj un pasludina. Tici tam, tad tapsi pestīts!

Lielā lūdzamā diena

Atgriezieties no grēkiem, jo Debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi. (Mt. 3:2)

Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz Evaņģēliju. (Mk. 1:15)

Jānis nāk kā saucēja balss, sludinādams visiem grēknožēlas Kristību, un ar šādu pasludinājumu apliecina īsto patiesību: visi cilvēki ir grēcīgi. Vieni tic Jānim kā Evaņģēlija balsij; viņi uzskata šo satriecošo pasludinājumu par patiesu, ar pazemību un bijību palikdami paklausībā. Viņi atzīst, ka ir grēcinieki; daļu savu grēku viņi apzinās, bet citus ne, tomēr Jānim viņi tic vairāk nekā sev. Un viņi spēj satvert žēlastību; šie ļaudis ir izslāpuši pēc taisnības; viņi bīstas un meklē mierinājumu; viņi ir garīgi nabadzīgi, atstāti un ļauj sevi vadīt. Tādēļ Kristus, Debesu valstība, ienāk viņos, lai viņus atpestītu. Turpretī citi, tie, kuri ir pārlicināti par savu taisnību, netic un nevar pieņemt to, ka arī uz viņiem attiecas šī prasība: Atgriezieties no grēkiem! Viņi drīzāk ir gatavi iebilst un sacīt: mēs esam taisni; mēs grēka nepazīstam. Viņi negrib klausīties Evaņģēlija svešādajā skaņā, kas saka, ka viņi ir grēcinieki un muļķi. Drīzāk gan viņi tic, ka Evaņģēlijs ir aplams melu sprediķis... Grēki tiek piedoti tikai tiem, kuri tajos nejūtas labi; un tieši tāda ir grēknožēlas būtība. Jo

mūsu Kungs un Mācītājs Jēzus Kristus saka: atgriezieties no grēkiem... – Viņš grib, lai visa ticīgā cilvēka dzīve uz zemes būtu pastāvīga, nemitīga atgriešanās (Luters, 1. no 95 tēzēm).

Tā stāv rakstīts, ka Kristum bija ciest un augšāmcelties no mirušiem trešā dienā un ka Viņa vārdā būs sludināt grēku piedošanu visām tautām, iesākot no Jeruzālemes. (Lk. 24:46–47)

Sludināt grēknožēlu nozīmē – nosaukt cilvēkus par grēciniekiem un sacīt, ka viņiem jālabojas. Visu apkopojot, sludināt grēknožēlu nozīmē – atklāt ļaudīm, ka viņi dzīvo nolādētā kārtā un dzīvē, tā ka viņi nevar iemantot pestīšanu, ja neatgriežas un nekļūst citādi. Tā kā Kristus grib, lai grēknožēlas sprediķis tiktu pasludināts visām tautām, tad Viņš nevēlas, lai kaut viens cilvēks uz zemes kļūtu par izņēmumu un tiktu aizbildināts, bet gan grib, lai visi cilvēki sevi atzītu par grēciniekiem. Jā, tā kā Viņš grib, lai šis pasludinājums iesāktos Jeruzālemē – Dieva tautas vidū un vissvētākajā vietā, tad Viņš nosauc par grēciniekiem arī tos, kuri iedomājas esam svēti, un grib, lai arī farizejiem (un rakstu mācītājiem) tiktu sacīts, ka tiem ir jālabojas; jo viņi ir vēl negantāki nekā netikles un nelieši, turklāt vēl paši uzskata sevi par dievbijīgiem un svētiem ļaudīm, itin kā šis grēknožēlas pasludinājums viņiem nebūtu vajadzīgs. Tādēļ Kungs Kristus ar šo pavēli nolād visu pasauli

un sauc visus cilvēkus – gan jūdus, gan pagānus – par grēciniekiem. Ja gribam tikt atpestīti, mums jāmetas ceļos, jāpaceļ rokas un jāsaka: Kungs, es esmu grēcinieks, man ir jālabojas. Tādēļ, mīļais Kungs, esi žēlīgs un palīdzi man! Kas tā dara un kas atmet cerības uz visu savu dzīvi un darbiem, tas saņem grēku piedošanu. Dievs grib, lai tiktu sludināts arī grēku piedošanas pasludinājums. Tā nu mums vispirms jāatzīst, ka esam grēcinieki, un tad jālūdz žēlastība. Āmen.

Bībeles teksta rādītājs

Pirmā Mozus grāmata	1:27	1. maijs
	2:17	7. augusts
	3:15	11. decembris
	12:7	26. janvāris
	15:6	27. janvāris
	18:19	3. jūnijs
	22:7–8	25. jūlijs
	28:17	26. aprīlis
	32:26	21. jūnijs
	35:3	2. decembris
	45:4	12. jūlijs
Otrā Mozus grāmata	14:15	22. oktobris
	20:12	26. maijs
	20:15	17. augusts
	20:17	6. novembris
Piektā Mozus grāmata	5:21	6. novembris
Psalmi	1:1	18. oktobris
	2:7	Trīsvienības svētki
	2:10–11	14. novembris
	4:4	3. decembris
	5:8	28. janvāris
	6:3–4	29. marts
	19:8	8. augusts
	22:7	9. septembris
	23:5	15. jūlijs
	23:6	31. decembris
	30:7–8	9. februāris
	31:6	15. oktobris
	32:8	2. maijs
33:4	22. augusts	

Psalmi	33:9	17. jūlijs
	37:5	24. septembris
	37:7–8	30. augusts
	37:16	4. novembris
	45:5	28. marts
	46:12	1. novembris
	48:10	29. oktobris
	49:8–9	24. marts
	50:16–17	22. aprīlis
	51:6	24. jūlijs
	56:9	15. novembris
	62:7	7. maijs
	62:9	9. maijs
	62:10	10. maijs
	65:4	15. augusts
	68:7	5. maijs
	68:19	Debesbraukšanas svētki
	73:24	18. augusts
	77:3	26. oktobris
	82:1	5. augusts
	90:12	27. novembris
	94:20	17. oktobris
	103:11	24. novembris
	109:4	12. maijs
	111:4	15. jūnijs
	113:5–6	11. novembris
	116:10	5. februāris
	116:15	16. novembris
	118:5	29. augusts
	118:9	6. maijs
	118:21	24. februāris
	119:9	6. aprīlis
	119:18	2. janvāris

Psalmi	119:105	22. maijs
	127:1	11. maijs
	130:5	4. maijs
	138:7	24. aprīlis
	146:6	22. augusts
	147:14	1. oktobris
Pravieša Jesajas grāmata	8:10	18. aprīlis
	9:6	14. decembris
	28:16	4. augusts
	28:19	20. jūlijs
	28:29	7. jūlijs
	40:3	16. decembris
	53:4–5	Lielā Piektdiena
	53:6	15. septembris
	53:5	12. marts
60:2	29. oktobris	
Pravieša Jeremijas grāmata	1:18–19	25. jūnijs
	9:24	21. jūnijs
	17:16	10. oktobris
	23:6	18. decembris
	23:31–32	22. septembris
Pravieša Ecēhiēla grāmata	34:5–6	26. augusts
Pravieša Jonas grāmata	2:3	5. oktobris
	3:9–10	9. novembris
Pravieša Habakuka grāmata	1:11	30. oktobris
	2:3	19. septembris
Pravieša Caharijas grāmata	2:8	13. maijs
Sīraka gudrības grāmata	2:10–11	2. novembris
	24:32, 38	13. jūnijs
Mateja evaņģēlijs	1:21	19. decembris
	2:11	6. janvāris

Mateja evaņģēlijs	3:2	Lielā lūdzamā diena
	3:17	7. janvāris
	4:3	8. janvāris
	4:11	29. septembris
	5:4	21. septembris
	5:6	20. februāris
	5:28	20. maijs
	5:44	19. augusts
	6:7	16. jūnijs
	6:9	3. janvāris
	6:9–10	4. janvāris
	6:11	4. oktobris
	6:26	3. oktobris
	7:6	25. oktobris
	7:14	10. janvāris
	8:25	3. septembris
	8:26	19. novembris
	9:9	22. janvāris
	9:22	3. aprīlis
	9:24	29. novembris
	9:38	27. maijs
	10:1	10. augusts
	10:22	19. aprīlis
	10:23	12. septembris
	10:25	17. novembris
	10:34–36	17. janvāris
	11:5	17. decembris
	11:6	23. decembris
	11:17	14. jūlijs
	11:28	19. maijs
	11:30	19. oktobris
	13:33	21. maijs
	15:26–27	8. maijs

Mateja evaņģēlijs	16:17	28. jūnijs
	16:18	1. jūlijs
	17:5	19. februāris
	18:20	22. novembris
	19:29	9. jūnijs
	20:10	5. novembris
	20:16	14. februāris
	21:4	5. decembris
	21:5	6. decembris
	23:37	6. februāris
	24:15	3. novembris
	25:34–35	9. decembris
	26:10	6. augusts
	26:26–28	Zaļā Ceturtdiena
	27:2	21. novembris
	28:19	1. jūnijs
Marka evaņģēlijs	1:15	Lūdzamā diena
	8:9	2. oktobris
	9:23	4. jūnijs
	10:13	19. jūnijs
	10:14	17. septembris
Lūkas evaņģēlijs	1:38	25. marts
	1:41–45	2. jūlijs
	1:46–47	3. jūlijs
	1:51	4. jūlijs
	1:56	5. jūlijs
	2:7	24. decembris
	2:10–11	25. decembris
	2:17	26. decembris
	2:21	1. janvāris
	2:34	2. februāris
	5:31	26. novembris

Lūkas evaņģēlijs	7:4–5	8. aprīlis
	10:33	14. oktobris
	12:32	10. jūlijs
	13:24	16. oktobris
	14:24	23. novembris
	15:2	15. decembris
	16:22	17. aprīlis
	18:7–8	14. jūnijs
	21:27	8. decembris
	23:18	13. marts
	23:42	31. jūlijs
	24:38	3. marts
	24:46	Lūdzamā diena
Jāņa evaņģēlijs	1:12–13	30. decembris
	1:14	28. decembris
	1:17	12. decembris
	1:36	24. jūnijs
	3:5	20. oktobris
	3:16	20. decembris
	4:39, 41	13. augusts
	4:50	2. aprīlis
	5:39	23. maijs
	6:54	7. augusts
	6:63	8. februāris
	6:68	5. septembris
	8:21	9. marts
	8:25	9. oktobris
	8:19	9. janvāris
	8:47	30. jūlijs
	8:51	28. novembris
8:52	16. jūlijs	
10:11	4. marts	
10:28	23. aprīlis	

Jāņa evaņģēlijs	10:29	18. jūlijs	
	11:25	8. jūlijs	
	12:35	16. februāris	
	14:6	5. jūnijs	
	14:9	11. jūnijs	
	14:19	Augšāmcelšanās svētki	
	14:26	7. jūnijs	
	14:27	5. marts	
	15:7	11. aprīlis	
	15:16	27. jūlijs	
	16:2	3. augusts	
	16:13	18. septembris	
	16:21–22	28. augusts	
	16:23	17. marts	
	16:33	4. aprīlis	
	17:24	28. jūlijs	
	20:29	26. jūnijs	
	Apustuļu darbi	2:2,4	Svētā Gara svētki
		3:23	1. augusts
		4:19–20	11. marts
8:30		26. septembris	
10:43		10. decembris	
16:9–10		25. aprīlis	
17:29		29. oktobris	
20:20		27. septembris	
20:30–31		12. oktobris	
24:5		14. augusts	
Apustuļa Pāvila vēstule romiešiem	1:17	24. maijs	
	3:28	31. oktobris	
	3:31	18. maijs	
	4:5	30. jūnijs	

Apustuļa Pāvila
vēstule romiešiem

4:17	7. februāris
4:19	28. oktobris
4:20	27. jūnijs
4:25	21. februāris
5:1	27. februāris
5:3	25. maijs
5:11	25. janvāris
6:1–2	20. augusts
6:4	13. oktobris
7:14	16. marts
7:18	31. maijs
7:20	29. aprīlis
8:1	11. augusts
8:2	22. marts
8:3	18. marts
8:17	17. maijs
8:28	10. jūnijs
8:38–39	12. februāris
9:5	13. decembris
10:4	12. janvāris
10:10	20. aprīlis
10:17	23. septembris
11:18	11. oktobris
11:20	27. aprīlis
11:22	21. augusts
12:2	12. aprīlis
12:19	13. septembris
13:12	1. decembris
14:1	25. augusts
15:1	23. janvāris
15:7	15. februāris

Apustuļa Pāvila	1:18	27. augusts
1. vēstule korintiešiem	1:19	14. marts
	1:24	22. decembris
	1:25	20. novembris
	1:30	16. janvāris
	1:31	6. septembris
	2:2	1. aprīlis
	3:4–5	10. novembris
	4:4	24. augusts
	4:8	22. jūnijs
	4:20	28. februāris
	10:12	31. janvāris
	11:29	25. novembris
	15:3–4	10. aprīlis
	15:10	17. februāris
Apustuļa Pāvila	2:14	30. aprīlis
2. vēstule korintiešiem	4:5	23. augusts
	4:7	12. augusts
	4:17	21. oktobris
	5:4	18. jūnijs
	5:7	9. jūlijs
	5:15	1. marts
	5:17	19. marts
	5:21	3. februāris
	6:1	24. oktobris
	6:9	12. novembris
	11:19	23. jūnijs
	12:7	22. jūlijs
Apustuļa Pāvila	1:4	6. jūnijs
vēstule galatiešiem	1:8	13. novembris
	2:16	20. janvāris
	2:19	20. marts

Apustuļa Pāvila vēstule galatiešiem	3:13	5. aprīlis	
	3:26	25. septembris	
	3:27	10. februāris	
	4:6	6. jūlijs	
	4:9	12. jūnijs	
	5:1	8. septembris	
	5:13	23. februāris	
	5:17	31. marts	
	5:24	8. marts	
	6:1	29. maijs	
	6:14	2. jūnijs	
	Apustuļa Pāvila vēstule efeziešiem	1:13	9. augusts
		1:20, 22	13. aprīlis
2:8–9		16. aprīlis	
3:18–19		7. aprīlis	
4:6		16. augusts	
4:17–18		16. septembris	
4:32		21. aprīlis	
5:1–2		30. marts	
5:5		13. jūlijs	
5:30		21. marts	
6:4		24. janvāris	
6:5–6		15. maijs	
6:5, 9		26. jūlijs	
6:7	18. novembris		
6:10	18. janvāris		
Apustuļa Pāvila vēstule filipiešiem	1:29	31. augusts	
	3:8	11. janvāris	
	3:12–13	4. septembris	
	3:20	6. marts	
	4:4	7. decembris	
	4:7	23. oktobris	
4:13	30. janvāris		

Apustuļa Pāvila	1:14	22. februāris
vēstule kolosiešiem	2:6–7	1. februāris
	2:7	1. septembris
	2:14	10. septembris
	3:13	9. aprīlis
Apustuļa Pāvila		
1. vēstule tesalonīķiešiem	5:17	14. aprīlis
Apustuļa Pāvila	1:5	30. maijs
1. vēstule Timotejam	1:15	10. marts
	1:15–16	29. jūnijs
	3:16	29. decembris
	4:16	11. septembris
	6:6	14. septembris
Apustuļa Pāvila	2:11–12	11. februāris
2. vēstule Timotejam	3:6	7. novembris
	3:16	19. jūlijs
	4:4	11. jūlijs
	4:5	2. septembris
Apustuļa Pāvila	2:11–12	21. decembris
vēstule Titam	2:14	23. jūlijs
	3:4	27. decembris
	3:5	27. oktobris
	3:14	19. janvāris
Apustuļa Pētera 1. vēstule	2:9	23. marts
	2:11	26. marts
	2:24	8. novembris
	3:12	16. maijs
	3:14	7. oktobris
	4:1	14. maijs
	4:8	20. jūnijs
	4:19	28. maijs

Apustuļa Pētera 1. vēstule	5:7 5:8	29. janvāris 18. februāris
Apustuļa Pētera 2. vēstule	1:20	7. septembris
Apustuļa Jāņa 1. vēstule	1:8 1:9 2:1 2:2 3:18 3:23 4:9 4:16 5:5	21. janvāris 29. februāris 13. februāris 2. augusts 14. janvāris 8. jūnijs 4. decembris 13. janvāris 26. februāris
Apustuļa Jāņa 2. vēstule	9	20. septembris
Vēstule ebrejiem	1:3 1:14 2:11–12 4:2 5:7 11:3 11:8 12:1 12:6 12:24	2. marts 29. septembris 25. februāris 27. marts 15. marts 3. maijs 15. aprīlis 8. oktobris 29. jūlijs 7. marts
Jēkaba vēstule	1:18 2:13 2:17–18 4:7 5:16 5:17	4. februāris 6. oktobris 15. janvāris 17. jūnijs 30. septembris 5. janvāris
Apustuļa Jāņa atklāsmes grāmata	1:5–6 3:21 12:4	28. aprīlis 30. novembris 28. septembris